

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES, WALL STREET JOURNAL
VE USA TODAY BESTSELLER

Her şey darmaduman
olsa bile, aşk kalır...

SONSUZLUĞUN KIYISINDA

J. A. REDMERSKI

SONSUZLUĞUN KIYISINDA

“Duygusal, kalp atışınızı hızlandıracak ve hep daha fazlasını isteyeceğiniz bir serüven.”

– Reveal

Camryn Bennett hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutludur. Ruh eşi Andrew Parrish’le bir otobüste tanışmalarından beş ay sonra nişanlanmışlardır. Üstelik onları bekleyen tek şey evlilik de değildir. Hem endişeli, hem heyecanlı olan Camryn, hayatının geri kalanını Andrew ile geçirmek için sabırsızlanıyordur. Onun kendisini daima seveceğinden emindir, çiftin hayattan pek çok beklentisi de vardır fakat kötü bir olay, hayatlarını bir anda tepetaklak eder.

Andrew yaşama tutunmaya çalışır, Camryn’in de aynı çabayı göstereceğini düşünür. Ama Camryn’in yarasını tehlikeli yollardan sarmaya çalıştığını fark edince, onu hayata döndürmek için bir şey yapması gerektiğini anlar. Aşklarının her şeyi atlatacağını ispatlamaya çalışan Andrew, Camryn’i umut ve tutkuyla dolu yeni bir yolculuğa davet eder.

Aşkın en güzel hali yine Redmerski’nin kalemiyle okurla buluşuyor.

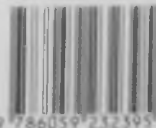
Sonsuzluğun Kiyısında hayata ve aşka dair çarpıcı bir hikâye...

₺25

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232395

SONSUZLUĞUN KIYISINDA

J. A. REDMERSKI

SONSUZLUĞUN KIYISINDA

Orijinal Adı: The Edge of Always

Yazarı: J. A. Redmerski

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Şafak Tahmaz

Çeviri: Deniz Beril Bacaklılar

Kapak Fotoğrafı: Richard Tuschman

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2016

ISBN: 978-605-9232-39-5

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2013, J.A. Redmerski

Türkçe Yayın Hakkı: Onk Ajans Telif ve

Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2

Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.biooffset.com / info@biooffset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3

Kadıköy/İstanbul

Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Hepimizin dünya karşısında zayıf düştüğü anlar vardır.
Gün gelir, acı yok olur gider.
Acının sizi değiştirmesine izin vermeyin.*

ANDREW

1. Bölüm

Daha birkaç ay önce o hastane yatağında yatarken, bırakın ağzı bozuk bir meleklerle nişanlanıp, bir bebek beklemeyi, hayatta olacağımı bile düşünemezdim. Ama buradayım işte. *Buradayız*. Camryn ile ikimiz dünyaya karşı dimdik duruyoruz. İşler planladığımız gibi yürümemişti belki ama ne zaman öyle olduğu görülmüştü ki? Gerçi imkânımız olsa bile hiçbir şeyi değiştireceğimizi zannetmiyordum.

Üzerinde oturduğum bu koltuğu çok sevdim. Babamın da en sevdiği koltuktu. Ondan geriye kalanların arasından bir tek bunu istemiştin. Tabii Camryn ile ikimizi bir süre idare edecek kadar yüklü bir çek de almıştım. Chevelle'i de unutmamak gerekirdi. Ama bu koltuk da gözümde aynı derecede değerliydi. Camryn'in ondan nefret ettiğinin farkındaydım; ancak babama ait olduğunu bildiği için bunu hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmedi. Ona hak vermiyor değildim; eski püskü, pis kokan bir koltuktu bu. Üstelik minderinde babamın sigara içtiği günlerden kalma bir delik vardı. Camryn'e koltuğu temizlettireceğime dair söz vermiştim. Bunu yapacaktım da. Tabii o, Galveston'da kalmamız veya North Carolina'ya taşınmamız konusunda karar verir vermez. Bana ikisi de uyardı.

Ama içimden bir ses, onun benim yüzümden gerçek isteğini dile getirmediğini söylüyordu.

Duştan gelen su sesinin kesildiğini duydum ve birkaç saniye sonra yüksek bir gümleme sesi geldi. Uzak-tan kumandayı düşürerek yerimden fırladım ve banyoya yöneldim. Koşarken incik kemiğimi kahve sehпасının köşesine çarptım.

Banyonun kapısını hızla açtım. “Ne oldu?”

Camryn bana gülümseyerek başını iki yana salladı ve yere düşmüş olan saç kurutma makinesini almak için eğildi.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım.

“Sen benden de paranoyak çıktın,” diye güldü sonra.

Parmak uçlarımla ovuşturduğum bacağıma baktı. Saç kurutma makinesini banyo tezgâhına bırakarak bana yaklaştı, dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. “Görünüşe göre aramızdaki tek sakar ben değilim,” diyerek gülümsedi.

Omuzlarını kavrayarak onu kendime çektim. Bir elim o yuvarlak, küçük karnında gezindi. Hamile olduğu aslında hiç belli olmuyordu.

“Belki de,” dedim, yüzümün kızardığını saklamaya çalışarak. “Bence yanına ne kadar çabuk geleceğimi görmek için bilerek yaptın.”

Camryn dudağımın diğer kenarına da bir öpücük kondurduktan sonra derin ve arzulu bir şekilde beni öpmeye başladı. Islak, çıplak vücudunu bana bastırdı ve ben de kollarımı ona dolayarak inilledim.

Ama hain tuzağına düşmeden kendimi geri çekmeyi başardım. “Bana bak, buna bir son vermek gerek.”

Bana sırtarak baktı. “Gerçekten son vermemi istiyor musun?” diye o hınzır gülümsemesiyle sordu.

Böyle yaptığı zaman ödüm patlıyordu. Bir seferinde böyle gülümsediği bir konuşmanın ardından üç gün boyunca benimle yatmamıştı. Hayatımın en kötü üç günüydü doğrusu.

“Hayır,” dedim gergince. “Sadece şu an için. Tam otuz dakika sonra doktorun muayenehanesinde olmamız gerek.”

Hamileliği boyunca böyle arzulu olacağını umuyordum. Bazı kadınların karınları iyice büyüye kadar istekli olduklarına, ancak sonra onlara dokunmaya kalktığı-
nızda kıyameti kopardıklarına dair korku dolu hikâyeler duymuştum.

Otuz dakika. Kahretsin. Onu hızlıca banyo tezgâhına yaslasam...

Camryn bana tatlı tatlı gülümseyerek duş perdesinin askısından havlusunu aldı ve kurulanmaya başladı. “On dakika içinde hazır olurum,” dedi beni başından savarcasına elini sallarken. “Georgia’ya su vermeyi unutma. Telefonunu buldun mu?”

“Daha bulamadım,” dedim, kapıdan çıkmaya yeltenirken. Ancak bir anda durup seksi bir sırıtışla, “Şey bence –” diye ekledim.

Camryn kapıyı yüzüme çarptı. Ben de gülere uzaklaştım.

Evi dolaşıp minderlerin altına ve akla hayale gelmeyecek yerlere bakarak anahtarlarımı aradım. Nihayetinde mutfak tezgâhına yığılmış olan mektupların altından çıktılar. Bir an duraksayıp mektuplardan birini aldım. Camryn o mektubu atmama izin vermiyordu. Zira o sabah kriz

geçirdiğimde acil servis operatörüne adresimi oradan okumuştı. Sanırım o kâğıt parçasının hayatımı kurtardığına inanıyordu, ancak asıl işe yaradığı nokta Camryn'in bana ne olduğunu nihayet anlamasını sağlamasıydı. Sonuçta bana bir şey olmamıştı. Ne de olsa bu başıma ilk kez gelmiyordu. İkimiz aynı odada kalmaya başlamadan önce New Orleans'taki otelde de kriz geçirmiştik. Ona daha sonra bundan bahsettiğimde elbette hiç memnun olmamıştı.

Sürekli tümörün tekrar büyüyeceğinden endişeleniyordu. Sanırım bu konuyu kafasına benden fazla takıyordu.

Büyürse, büyürdü. Ne yapacaktık yani? Beraber atlatacaktık elbette. Bundan sonra her şeyi beraber atlatacaktık.

"Gitme zamanı, bebeğim," diye seslendim salondan.

Üzerinde dar bir kot pantolon ve aynı şekilde dar bir tişörtle odadan çıktı. Bir de topuklu ayakkabı giymişti. *Gerçekten mi? Topuklu ayakkabı mı?*

"Kot pantolonunla kızımızın o küçücük kafasını sıkıştırıracaksın," dedim.

"Hayır, kızımızın *ya da oğlumuzun* kafasına hiçbir şey yaptığım yok," diye karşı çıktı, kanepeden çantasını alıp omzuna asarken. "Kendinden çok eminsin ama göreceğiz bakalım." Elimi tuttu ve evden çıktık. Kapıyı sertçe kapatıp kilitledim.

"Kız olduğunu biliyorum," dedim öz güvenli bir sesle.

"Bahse var mısın?" Bana bakarak sırıttı.

Dışarı çıktığımızda ılık kasım havası yüzümüze çarptı. Arabanın kapısını açıp, elimle onu içeri davet edip "Nasıl bir bahis?" diye sordum. "Biliyorsun bahse her zaman varım."

Camryn koltuğuna oturdu ve ben de kendi tarafıma geçip arabaya bindim. Bileklerimi direksiyona yaslayarak ona dönüp cevabını bekledim.

Bana gülümsedi ve bir an alt dudağını dişleyerek düşündü. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüştü, mavi gözleri ise heyecanla parılıyordu.

“O kadar emin olan sensin,” dedi sonunda. “Bahse sen karar ver, ben de kabul edeyim ya da etmeyeyim.” Konuşmayı keserek sertçe parmağını bana uzattı. “Ama cinsellikle alakası olmayacak. Bana kalırsa o konuda zaten sıkıntımız yok. Nasıl bir şey olsun...” Elini önünde dairesel bir hareketle salladı. “Şöyle... Bilmiyorum... Meydan okuyan ya da anlamlı bir şey.”

Hmmm. İşte şimdi beynim durmuştu. Anahtarı kontağa taktım ama arabayı çalıştıracakken duraksadım.

“Tamam, kız olursa adını ben koyarım,” dedim yumuşak, gururlu bir gülümsemeyle.

Kaşlarını kaldırarak çenesini havaya dikti. “Bu bahis hoşuma gitmedi. Bebeğin ismi, ikimizin birlikte karar vermesi gereken bir şey, sence de öyle değil mi?”

“Evet, öyle, ama bana güvenmiyor musun?”

Tereddüt etti. “Tabii güveniyorum ama –”

“– ama bebeğin ismi konusunda güvenmiyorsun.” Bir kaşımı sorgularcasına kaldırdım ama asıl amacım ona takılmaktı.

Gözlerini benden kaçırdı. Huzursuz bir hali vardı.

“Evet?” diye sıkıştırdım onu.

Camryn kollarını göğsünde kavuşturdu. “Aklında tam olarak hangi isim var?”

“Şimdiden seçtiğimi nereden çıkardın?” Anahtarı çevirdim ve Chevelle homurdandı.

Başını yana yatırarak bana gülümsedi. “Ah, lütfen. Çoktan bir isim seçtiğin belli. Yoksa kız olduğundan bu kadar emin olup ultrasona giderken benimle bahse tutuşmazdın.”

Başımı öbür tarafa çevirip sıırttım ve arabayı geri vitese taktım.

“Lily,” dedim park yerinden çıkarken Camryn’e göz ucuyla bakarak. “Lily Marybeth Parrish.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Hoşuma gitti,” dedi, gülümsemesi bütün yüzüne yayılırken. “İtiraf etmeliyim ki, biraz endişelenmişim – iyi ama, neden Lily?”

“Sebebi yok. O ismi seviyorum.”

İkna olmuş görünmüyordu. Muzip bir tavırla gözlerini kısarak bana baktı.

“Ciddiyim!” dedim, usulca gülerek. “Bana hamile olduğunu söylediğin günden beri aklımdan geçmeyen isim kalmadı.”

Camryn bana sıcacık gülümsedi. Öyle ki; biraz farklı bir adam olsaydım, kendimi kaptırıp geri zekâlı gibi kıpırmızı kesilebilirdim.

“Bunca zamandır isim mi düşünüyordun?” Şaşırmış ve mutlu görünüyordu.

Tamam, her türlü kızaracaktım galiba.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Henüz erkek ismi düşünmedim ama önümüzde birkaç ay daha var.”

Camryn yüzü ışıldayarak bana bakmakla yetindi. Aklından neler geçtiğini bilmiyordum, ancak o bana böyle baktıkça yüzümün daha da kızardığını hissettim.

“*Ne var?*” diye sorarken bir kahkaha patlattım.

Bana doğru eğilerek elini uzattı ve yüzümü çevirerek bana bir öpücük verdi.

“Tanrım, seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Yüzüme öyle geniş bir gülümseme yayıldı ki, yanaklarımın gerildiğini hissettim. “Ben de seni seviyorum. Şimdi emniyet kemerini tak,” diye işaret ettim.

Camryn arkasına yaslanarak söylediğimi yaptı.

Doktorun muayenehanesine giderken ikimiz de gösterge panelindeki saate göz atıp durduk. Sekiz dakika. Beş. Üç. Park alanına girdiğimiz anda onun da durumu aynı şekilde yeni yeni idrak ettiğine emindim. Oğlumuz ya da kızımızla tanışmak üzereydik.

Evet, birkaç ay öncesinde, o gün hayatta olacağımı bile düşünmezdim...

“Beklemek beni mahvediyor.” Camryn bana doğru eğilerek fısıldadı.

Çok tuhaf bir histi bu. Doktorun bekleme salonunda sağımızda solumuzda hamile kadınlarla oturuyorduk. Onlarla göz teması kurmaktan bile kaçınıyordum. Bazıları çok öfkeli görünüyordu. Erkeklere yönelik tüm dergilerin kapağında tekne elinde tuttuğu balığı ağzına götüren bir adamın resmi vardı. Bir makale okuyormuş gibi davrandım.

“Geleli sadece on dakika oldu,” diye karşılık verdim ona, dergiyi kucağıma koyup bacağına sıvazlayarak.

“Biliyorum ama gerildim işte.”

Ben onun elini tutarken yan tarafımızdaki kapıda pembe hastane önlüğü giymiş bir hemşire belirdi ve Camryn’in ismini söyledi. Onu takip ettik.

Camryn üzerini çıkarıp hastane kıyafetini giyerken duvara yaslandım. Poposunun görüldüğünü söyleyip ona takıldım. Camryn alınmış gibi yaptı ama yüzünün kızarması onu ele verdi. Oturup bekledik. Doktor gelince dikkatimiz hemen ona yöneldi. Doktor köşedeki lavaboya geçip ellerini yıkadı.

“Randevunuzdan bir saat önce yeterince su içtiniz mi?” diye sordu, merhabalaştıktan sonra.

“Evet,” dedi Camryn.

Bebekte bir sorun olduğundan ve bunun ultrasonda görüneceğinden korktuğunu hissedebiliyordum. Onu her şeyin yolunda gideceğine ikna etmeye çalışmışım, ancak bu endişelerini dindirmeye yetmemişti.

Camryn odanın öbür tarafından bana bir bakış attı ve doğrulup onun yanına gittim. Doktor lateks eldivenlerini giyerken bir sürü soru sordu. Elimden geldiğince Camryn’in soruları cevaplamasına yardımcı oldum; zira her geçen dakika daha da endişeli görünüyor ve pek fazla konuşmak istemiyordu. İçini rahatlatmaya çalışarak elini avucumda sıktım.

Doktor jel maddeyi karnına sürdükten sonra Camryn derin bir nefes aldı.

“Vay, ne güzel dövmeniz varmış,” dedi. “Kaburgaların üzerine bu denli büyük bir dövme yaptırmaya dayanabildiğinize göre, sizin için hayli özel olmalı.”

“Evet, hem de çok özel,” dedi Camryn, bana bakarak gülümserken. “Orpheus’un resmi. Diğer yarısı da Andrew’da. Eurydice. Ama uzun hikâye, doğrusu.”

Doktora kendi dövmemi göstermek için gururla gömleğimi kaldırdım.

“Harika,” dedi doktor, bakışlarını üstümüzde gezdirerek. “İnsan her gün böyle şeyler görmüyor.”

Sonra konuyu kapattı ve elindeki çubuğu jelin üzerinde gezdirerek bebeğin kafasını, dirseğini ve vücudunun başka bölümlerini gösterdi. Doktor her şeyin yolunda olduğunu açıklayarak gülümserken Camryn’in elinin avucunda gevşediğini hissettim. Camryn’in yüzündeki gergin ifade kayboldu ve yerini rahatlamış, mutlu bir gülümseme aldı.

“Endişelenecek bir şey olmadığından eminsiniz yani?” diye sordu. “Kesin mi peki?”

Doktor başıyla onaylayarak bana bir bakış attı. “Evet. Şu ana dek canımızı sıkacak bir şey yok. Bebeğin gelişimi tam olması gerektiği gibi. Hareketleri ve kalp atışları normal. Rahatlayabilirsiniz.”

Camryn başını kaldırıp bana baktı ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü sezdim.

“Anladığım kadarıyla cinsiyetini merak ediyorsunuz?” dedi doktor. Camryn ve ben bir an duraksayıp birbirimize baktık. O kadar güzeldi ki. Onun benim olduğuna, karında bebeğimi taşıdığına inanamıyordum.

“Bahsi kabul ediyorum,” dedi Camryn nihayet. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle elimi kavradı ve doktora baktık.

“Evet,” diye cevap verdi Camryn. “Mümkünse öğrenmek istiyoruz.”

Doktor çubuğu belli bir bölgede gezdirdi ve bize bilgi vermeden önce sonucu son bir kez kontrol etti.

“Aslında bunun söylemek için erken sayılır ama... şu an için kız gibi görünüyor,” dedi nihayet. “Bir sonraki ultrasonunuzda, yaklaşık yirmi haftalık olacağı için cinsiyeti kesin olarak belirleyebiliriz.”

CAMRYN

2. Bölüm

Andrew'u böyle gülümserken hiç görmemiştim. Belki New Orleans'ta onunla ilk kez şarkı söylediğim o gece yüzünde beliren gururlu gülümsemeyi bununla kıyaslayabilirdim. Ama yine de yüzünün şu anki halinin eşi benzeri yok. Andrew'un tepkisi karşısında kalbim göğsümde hızla çarptı. Küçük bir kızımız olmasını ne kadar istediği belliydi. Hemşirenin önünde gözyaşlarına boğulmamak için kendisini tutmaya çalıştığını hissediyordum. Benim önümde de ağlamak istemezdi, elbette.

Bebeğin cinsiyetinin ne olacağı benim için hiç önemli değildi. Diğer tüm hamile kadınlar gibi, ben de yalnızca sağlıklı olmasını istiyordum. Tabii Andrew'un da bebeğin sağlığını geri plana attığını söylemeye çalışmıyorum.

Andrew eğilerek dudaklarıma usulca bir öpücük kondurdu. Yeşil gözleri mutlulukla ışıldadı.

"Lily olacak o halde," dedim içimden gelerek. Parmaklarımı onun kahverengi kısa saçlarında gezdirip ve ona bir öpücük daha verdim.

"Güzel bir isim," dedi doktor. "Ama ne olur ne olmaz, aklınızda bir erkek ismi de bulunsun." Çubuğu çekip bize müddet tanıdı.

"Bebeğin aletini şimdiden göremiyorsanız, bence kesinlikle kız olacak," dedi Andrew aniden.

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım ve doktora bakarak gözlerimi devirdim. İşin komiği, Andrew'un bunu söylerken ciddi olması. Yüzümdeki eğlenen ifadeyi fark edince, Andrew başını yana yatırdı.

Günün geri kalanını alışveriş yaparak geçirdik. İkimiz de buna karşı koyamadık. Daha önce de bebek eşyalarına bakmıştık ama fazla bir şey almamaya karar vermiştik. Zira alacaklarımızın mavi mi, yoksa pembe mi olması gerektiğini bilmiyorduk ve bebeğin odasının sapsarı olması fikri de bize pek cazip gelmiyordu. Hâlâ erkek olma ihtimali olsa da, Andrew şimdiden kız olduğuna ikna olmuş gibiydi. Ben de kendimi kaptırıp ona uydum. Ama yine de fazla bir şey almama izin vermedi!

"Bekle," diye ısrar etti, yeni doğan bölümünden bir kız bebek kıyafeti daha bakarken. "Annem bebeğe hoş geldin partisi yapmayı planlıyor, biliyorsun, değil mi?"

"Evet ama şimdilik birkaç şey daha alabiliriz." Ona aldırmayıp kıyafeti sepete koydum.

Andrew düşünceli bir tavırla önce sepete, sonra bana baktı. "Bence *birkaç şeyi* çoktan geçtin, hayatım."

Haksız sayılmazdı. Sepete şimdiden doksan dolarlık kıyafet koymuşum. Neyse, en azından erkek olursa geri gelip hepsini değiştirebilirdim.

Günün geri kalanı böyle geçti ve nihayetinde haberleri vermek için annesinin evine uğradık.

"Ah, bu harika bir haber!" dedi Marna, beni kendisine çekip. "Ben kesinlikle erkek olacağını düşünmüştüm!"

Marna'nın kollarından sıyrılıp mutfak masasına, Andrew'un yanına oturdum. Marna buzdolabına yönelerek bir sürahi buzlu çay çıkardı ve bize birer bardak koydu.

“Hoş geldin partisini şubat ayında yapacağız,” dedi Marna, tezgâhın başından. “Her şeyi çoktan planladım bile. Sana bir tek çıkıp gelmek kalıyor.” Bana gülümseyerek sürahiyi kaldırdı.

“Teşekkürler,” dedim.

Önümüze birer bardak koyarak kendisi de boş sandalyeye oturdu.

Evimi gerçekten özledim. Ama burası da hoşuma gidiyordu. Marna’yı ikinci annem gibi görüyordum. Henüz Andrew’a *kendi* annemi ve Natalie’yi ne kadar özlediğimi, yanımda konuşacak bir arkadaşım olmasını ne kadar istediğimi söyleyemedim. Benim gibi dünyanın en harika adamına da âşık olsanız başka arkadaşınızın olmaması zordu. Burada benim yaşlarımda bir kızla tanışmıştım. İsmi Alana, kocasıyla beraber üst katta oturuyorlardı. Ama henüz ona yakınlık hissedememiştim. Beni aradığında şimdiden onunla bir yere gitmemek için yalanlar uydurmaya başladığıma göre, aramızda hiçbir yakınlık oluşmayacaktı belki de.

Ama bana kalırsa içten içe böyle üzülmemin ve ev hasreti çekmemin sebebi hamilelikti. Hormonlarımın dengesi altüst olmuştu. Bunun sürekli her konuda endişelenmemle de ilgisi olsa gerek diye düşündüm. Andrew’la tanışmadan önce de belli başlı endişelerim vardı ama şu an hamile olduğum için kat be kat fazlaydılar: Bebeğim sağlıklı olacak mı? İyi bir anne olacak mıyım? Acaba hayatımı mahvetmiş olabilir... İşte, yine aynı şeyi yapıyordum. Korkunç bir insan olmalıydım ben. Bu düşünce ne zaman aklımdan geçse, büyük bir suçluluk duyuyordum. Bebeğimizi seviyordum ve şansım olsa dahi olanı biteni

değiştirmezdim ama... bu denli çabuk hamile kalmam *bizim* açımızdan hata mı oldu diye merak etmekten de kendimi alamıyordum.

"Camryn?" Andrew'un sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. "İyi misin?"

İnandırıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Evet, iyiyim. Dalmışım işte. Ne düşünüyordum, biliyor musun? Ben moru pembeye tercih ederim."

"Bebeğin ismini ben seçtim," dedi Andrew. "İstediğin renkleri seçmek de sana kalmış." Masanın üzerinden elimi tuttu. Böyle şeyleri önemseydiğini bilmek bile beni mutlu ediyordu doğrusu.

Marna çayından bir yudum aldıktan sonra bardağını masaya bıraktı.

"Öyle mi?" diye sordu merakla. "İsmi şimdiden belli mi?"

Andrew başıyla onayladı. "Lily Marybeth. Camryn'in göbek adı Marybeth. Bebeğimize annesinin adını verelimiz."

Aman Tanrım, kalbim eriyip gidiyor. Böyle bir adamı kesinlikle hak etmiyorum.

Marna yüzünde mutlu bir gülümsemeye bana baktı. İfadesinde Andrew'un annesi olan birinin sahip olabileceği her türlü duygu seçiliyordu. Oğlu hastalığını yenip ölümün kıyısından dönerek hayata tutunmakla kalmamıştı; şimdi bir de çocuğu olacaktı.

"Çok güzel bir isim," dedi. "Ben önce Aidan ile Michelle'in çocuğu olacağını düşünürdüm ama hayat sürprizlerle dolu." Bunu söyleme şeklinde gizli bir anlam yarıyor gibiydi. Andrew bunu anladı.

"Aidan ile Michelle'in sorunları mı var?" diye sordu, çayından küçük bir yudum alarak.

"Evlilik hayatı işte," diye yanıtladı Marna. "Daha önce hiç zorlukları olmayan bir evlilik görmedim. Onlar da çok uzun zamandır birlikteler."

"Ne kadar zamandır?" diye sordum.

"Beş yıldır evliler," dedi Marna. "Ama sanırım yaklaşık dokuz yıldır birlikteler." Hafızasının onu yanıltmadığından emin olarak başını salladı.

"Kesin sorun Aidan'dır," dedi Andrew. "Şahsen onunla evli olmak istemezdim." Kendisini tutamayıp güldü.

"Evet, garip olurdu doğrusu," dedim burnumu kırıştırarak.

"Eh, Michelle hoş geldin partisine katılamayacak," dedi Marna. "Aralık ayında katılması gereken birkaç konferans varmış. Çok uzakta olduğu için bir türlü programını uyduramadı. Ama muhtemelen en güzel hediyeleri o gönderir." Bana tatlı tatlı gülümsedi.

Onu onaylayarak çayımdan bir yudum daha aldım ama aklımın yine farklı yerlere gitmesine engel olamadım. Az önce söylediği, daha önce hiç zorlukları olmayan bir evliliğe şahit olmadığına dair sarf ettiği sözler kafama takıldı. Bir anda tekrar endişeye kapıldım.

"Senin doğum günün 8 Aralık'tı, değil mi, Camryn?"

Gözlerimi kırıpıştırarak dünyamıza geri döndüm. "Ah... evet. Yirmi bir olacağım."

"O zaman bir doğum günü partisi de planlamam gerekecek."

"Ah, hayır, hiç zahmet etmeyin."

Marna elini sallayarak bu ricamı savuşturdu. Andrew ise yüzünde bir sırıtmayla bana baktı.

Marna'nın fikrini değiştirmenin mümkün olmayacağını bildiğim için pes ettim.

Bir saat sonra eve doğru yola çıktık. Hava şimdiden kararmıştı. Bütün gün koşturmaktan ve Lily'nin verdiği heyecandan ötürü çok yorgunumdu.

Lily. Anne olacağıma inanamıyordum. Salona girerken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Çantamı sehpaye bırakarak kanepenin ortasına çöktüm ve ayakkabılarımı çıkardım. Ne var ki çok geçmeden Andrew yanıma oturdu. O yakışıklı yüzünde aklımdan geçenleri bildiğini ifade eden bir bakış vardı.

Marna'yı kandırabilirdim belki ama onu kandırabileceğimi zannetmek aptallık olurdu.

ANDREW

3. Bölüm

Camryn'i kollarıma alarak kucağıma çektim. Çenemi boynuna yaslayarak kollarımı ona doladım. Canım sıkın bir şey olduğunu farkındaydım. Bunu hissedebiliyordum ama bir yanım ona bunu sormaya korkuyordu.

"Neyin var?" Her şeye rağmen sordum ve nefesimi tuttum.

Bana dönüp, endişe dolu gözlerle yüzüme baktı. "Korkuyorum, hepsi o."

"Neden korkuyorsun?"

Bir an duraksayarak gözlerini odada gezdirdi ve başka bir yöne baktı. "Her şeyden," dedi sonra.

Uzanıp yüzünü kendime çevirdim. "Bana her şeyi anlatabilirsin, Camryn. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Mavi gözleri yaşlarla doldu ama yanaklarından süzülmelerine izin vermedi.

"Ben... sonumuzun... diğer insanlar gibi olmasını istemiyorum."

Ah, bu konuşmanın nereye varacağını sezebiliyordum.

"Bak bana," dedim, ellerini avuçlarıma alarak. "Sonumuzun kimse gibi olacağı yok. Nereden bildiğimi söyleyeyim mi?"

Cevap vermedi ama konuşmaya devam etmemi istediğini biliyordum. Gözünden bir damla yaş süzüldü. Başparmağımla onu sildim.

“Öyle olmayacağız; çünkü ikimiz de bunun farkındayız,” diye söze girdim. “Çünkü Kansas’taki o otobüste karşılaşmamız kaderimizde vardı. Çünkü ikimiz de hayattan ne istediğimizi biliyoruz. Henüz detayları belirlememiş olabiliriz, ki bence bu çok da önemli değil ama en azından ne yöne gitmek *istemediğimiz* farkındayız.”

Bir an durup sözlerime devam ettim. “Hâlâ dünyayı gezmeye devam edebiliriz. Sadece bunu bir süre ertelememiz gerekecek. Bu arada da hayatımızı istediğimiz gibi yaşarız. O günlük, sıradan rutine kapılıp gitmeyeceğiz.”

Nihayet yüzünde küçük bir gülümseme yakalamayı başardım.

“Bunu nasıl yapacağız peki?” diye sordu, kollarını göğsünde kavuşturup bana sırtarak.

Tanıdığım ve sevdiğim, muzip ve çokbilmiş Camryn buydu işte.

Ellerimi bacaklarında gezdirerek, “Çalışmak istersen, gidip bir yerde çalışırsın. İster ızgarada burger köftesi çevir, ister hayvanat bahçesinde bok temizle. Canın ne istiyorsa onu yap. Ama sıkıldığını ya da hayatının bundan ibaret olmaya başladığını hissettiğin anda, arkanı dönüp uzaklaş. Canın bütün gün oturmak istiyorsa, hiçbir şey yapasın yoksa, o da bana uyar. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Ne olursa olsun evi geçindireceğimi biliyorsun.”

Buna nasıl cevap vereceğini bildiğim için kendimi hazzırlıyordum. Camryn kaşlarını çatarak bana karşı çıktı.

"Asla kışımın üzerinde oturup senin evi geçindirmene izin vermem."

Böyle bağımsız davrandığında çok çekici oluyordu.

"Nasil istersen öyle olsun," dedim ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırarak. "Ama mutlu olduğun sürece ne yaptığının benim için hiç fark etmeyeceğini anlamanı istiyorum."

"Peki ya sen, Andrew? Bakmamız gereken bir bebeğimiz olduğu için bütün sorumluluğu üzerine alırken 'hayatın monotonluğu' konusunda endişelenmememi söyleyemezsin. Bu hiç adil değil."

"Kafamı bacaklarının arasına gömdüğüm o gece de böyle şeyler söylemiştin. O zaman benim için sorun oldu mu?"

Camryn kıpkırmızı kesildi. Aradan geçen bunca zamandan ve yaşadığımız onca şeyin ardından bile, hâlâ onun yüzünün kızarmasını sağlayabiliyordum.

Eğilip yüzünü avuçlarıma alarak dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Hayatımda sen, Lily ve müziğim olduğu sürece, başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Pürüzsüz yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü, ancak bu kez yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Yemin eder misin?" diye sordu.

"Evet, yemin ederim," dedim kararlı bir tavırla ellerini avuçlarımda sıkarken. Yüzümdeki ciddiyet yerini gülümsemeye bıraktı.

"Üzgünüm," dedi, yenik bir tavırla derin bir nefes koyuvererek. "Son zamanlarda bana neler oluyor, bilmiyorum. Bir gün sürekli gülüyorum. Sonra ise birdenbire kollar bağlıyorum."

Ona fark ettirmeden kendi kendime güldüm. “Değişen ruh hallerin canına okuyor işte. Buna alışsan iyi olur.”

Ağzı hafifçe aralandı ve o da güldü. “Öyle de denebilir.”

Bir anda lafını yarıda kesti. “Sesi duydun mu?” Gözlerini kısarak kulağını sesin geldiği tarafa doğru uzattı. Sesi ben de duymuştum, ancak duymamış gibi davrandım.

“Harika doğrusu,” dedim. “Hamilelik şizofreniye de mi yol açıyor yoksa?”

Göğsüme hafifçe vurarak kucağımdan kalktı. “Hayır, bu senin cep telefonun,” dedi, kanepenin arkasına geçerek. “Şarjının bittiğini sanıyordum.”

Hayır... Sadece telefonu sessize aldım ve sen öyle zannet diye sakladım. Ya da en azından sessize aldığımı sanıyordum.

“Galiba telefonunun üzerinde oturuyorsun,” dedi.

Ayağa kalkarak hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi minderin altını aradım. Nihayet telefonu elime aldığımda ekranda Natalie’nin resmini (aslına bakarsanız bu onu çok iyi betimlediğine inandığım bir sırtlan resmi) gördük. Kahretsin. Çok garip bir duruma düşmüştüm.

Camryn, ekranda Natalie’nin adını görünce telefona uzandı.

“Ne zamandır Natalie seni arıyor?” diye sordu, telefonu elimden kaparak.

Evet, cidden çok garip bir durumdu; zira hiç de kışkanç bir hali yoktu. Aksine, sırtıyordu!

Gergince kafamın arkasını kaşıyarak onunla göz teması kurmaktan kaçındım ama sonra telefonu ondan geri almaya yeltendim.

“Ah, asla vermem,” diye güldü, kanepeden uzaklaşarak.

"Hadi ama, ver şu telefonu."

Kanepenin üzerinden atlayıp onun peşinden koşarken telefonu bana doğru salladı. Bir yandan da boş elini uzatarak, "Dikkatli ol! Ne de olsa hamileyim, bana zarar verebilirsin!" diye güldü.

Bak sen, şimdi de çok hassasım kozunu oynuyor. Şeytan işi.

Camryn "Cevapla" çubuğunu çekip, telefonu kulağına götürdü. Suratında kocaman bir sırıtma vardı.

Pes ettim. Bu işlerde hiç becerikli sayılmazdım.

"Alo, Natalie," dedi Camryn, muzip bakışlarını üzerimden ayırmadan. "Arkamdan iş çevirip sevgilimle mi görüşüyorsun?"

Natalie'nin verdiği cevaba karşılık başını iki yana salladı. Camryn'in olan bitenlerden haberi olduğu ya da hiç değilse iyi kötü bir fikir yürüttüğü ortadaydı; zira onu asla aldatmayacağımı bilirdi. Hele de en yakın arkadaşıyla. Tamam Natalie hoş kızdı ama böyle bir şey mümkün değildi.

Camryn telefonun hoparlörünü açtı. "Hemen dökülün; ikiniz de," diye emretti.

"Mmm... şey..." diye mırıldandı Natalie telefonun öbür ucundan.

"Hayatımda ilk kez Natalie'nin söyleyecek bir şeyi olmadığını şahit oluyorum! Şok oldum!" Camryn bir cevap alabilmek için bana döndü.

"Üzgünüm, Andrew!" diye seslendi Natalie.

"Senin hatan değil," dedim. "Telefonun sesini açık unutmuşum."

Camryn sabırsızca boğazını temizledi.

"Sana sürpriz yapacaktık," dedim kaşlarımı çatarak.

"Evet! Sana yemin ederim ki aramızda bir şey yok!"

Natalie'nin sözleri karşısında bir an irkildim. Camryn'se kahkahasını bastırmaya çalıştı. Ama onu yeterince tanıdığım için, sevdiklerine işkence etme fırsatını kaçırmayacağını biliyordum. Bunu yaparken kötü bir niyeti yoktu elbette.

"Sana inanmıyorum, Nat," dedi çatallı bir sesle.

"Ne?" Natalie'nin afalladığı sesinden belliydi.

"Ne zamandır sürüyor bu?" diye sordu Camryn, ikna edici bir taklitle. Odada volta atarak telefonu sehpa üzerine bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Cam... *Tanrı'ya* yeminler olsun ki sana asla *ama asla* böyle bir şey yapmam. Yani, itiraf etmem gerekirse Andrew acayip çekici. Siz birlikte olmasaydınız muhtemelen onun üzerine atlardım ama -"

"Anladık, Nat." Camryn, neyse ki Natalie Tanjanti adını verdiği şeye girişmeden önce onu durdurdu.

"Anladın mı cidden?" diye sordu Natalie dikkatle. Kafası karışmış gibi bir hali vardı. Doğrusu bu beni hiç şaşırtmamıştı.

Camryn telefonu tekrar eline alıp ekranı bana gösterdi ve sessizce ağzını oynatarak *Cidden?* dedi. Anladığımı kadederiyle sırtlan resmini kastediyordu.

Omuz silkmekle yetindim.

"Peki asıl olay nedir?" diye sordu Camryn ikimize birden, şakayı bir tarafa bırakarak.

"Camryn," dedim ona doğru ilerleyerek. "Evini özlediğini biliyorum. Bir süredir bunun farkındayım; o yüzden

birkaç hafta önce senin telefonundan Natalie'nin numarasını aldım ve onu aramaya karar verdim."

Camryn gözlerini kısarak bana baktı. Kanepeye oturarak onu da yanıma çektim.

"Evet, Andrew beni aradı ve bana ultrason tarihini verdi. Düşünmüş ki belki..." Natalie'nin sesi azalarak yok oldu. Sürprizi benim söylememi istediğini anladım.

"Bebeğin cinsiyetini öğrendiğimizde bebeğe bir hoş geldin partisi organize etmek isteyeceğini düşündüm – önce anneni aramayı denedim gerçi ama sanırım hâlâ Cozumel'deydi."

Camryn başıyla onayladı. "Evet, doğrudur."

"Ama annen şu an plana dâhil." Hoparlörden Natalie'nin sesi duyuldu. "İkimiz arkandan iş çevirip bütün bunları planladık. Sevgilinin beni arayıp haber vermesini bekleyecek sabrım yoktu; o yüzden ben onu aradım. Artık her şeyi bildiğine göre sürpriz mahvoldu!"

"Hayır, hayır, Nat, hiç de mahvolmadı," dedi Camryn. Kanepede arkasına yaslanırken telefonu eline alıp ağzına yaklaştırdı. "Aslında bilmem daha iyi oldu. Çok geçmeden North Carolina'ya geleceğimi düşünüp şimdiden heyecanlanabilirim."

"Eh, çok beklemene gerek kalmayacak," dedim. "Çünkü cuma öğleden sonra yola çıkıyoruz."

Camryn'in gözleri mutlulukla büyüdü.

Sanırım ihtiyacı olan şey tam da buydu. İki saniye içinde ev hasreti çeken ifadesi, yerini mutlu bir gülümsemeye bırakmıştı. Onu böyle görmeyi çok seviyordum. Keşke bu planı daha önce yapsaydım.

"Gerçi dört ay hoş geldin partisi için biraz erken," dedi Camryn. "Ama yakındığım yok tabii."

"Olabilir," dedi Natalie. "Aman, kimin umurunda? Nihayet eve dönüyorsun!"

"Eh, bir taşla iki kuş vurmak diye buna denir herhalde," dedim.

"Çok heyecanlıyım. İkinize de teşekkür ederim," dedi Camryn, mutlulukla ışıldayarak.

"Eee... büyük haberi vermeyecek misiniz?" diye sordu Natalie.

Camryn ona işkence etmek istercesine birkaç saniye bekledi. Bunun Natalie'yi çıldırttığıнын farkındaydı. "Kız olacakmış!" diye müjdeyi verdi nihayetinde.

Telefondan Natalie'nin çılgılığı yükselince yerimde sıçradım.

"Biliyordum!" diye ciyakladı.

Normalde bu, parti ortamından ayrılıp kendime bir sandviç yapmaya ya da duş almaya gitmem için yeter de artardı; ancak bu kez o kadar çabuk sıvışamazdım. Ben de bu "büyük sırrın" bir parçasıydım. O yüzden konuşmanın geri kalanını da dinledim.

"Öyle heyecanlıyım ki, Cam. Bilmene imkân yok."

"Aslında az önce öğrendi," diye mırıldandım.

Camryn bana uyarır gibi bir bakış attı.

"Teşekkürler, Nat. Ben de çok heyecanlıyım. Şimdiden ismini seçtik bile. Aslına bakarsan Andrew seçti."

"Ne?" dedi Natalie, düz bir sesle. "Yani gerçekten... o mu seçti?" Bunu çok tehlikeli bir seymiş gibi söyledi.

Bütün kadınlar erkeklerin isim seçmeyi beceremeyecekleri konusunda hemfikir miydi yani?

“Lily Marybeth Parrish,” dedi Camryn gururla.

Sevgilimin bu ismi benim kadar sevmiş olması beni çok mutlu ediyordu. Beni incitmemek için rol yapmadığı belliydi.

“Aman Tanrım, gerçekten çok hoşuma gitti, Cam. Andrew, iyi düşünmüşsün doğrusu!”

Natalie’nin onayına ihtiyacım olmasa da, *onun* bile bu ismi sevmiş olması karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım.

CAMRYN

4. Bölüm

Dün çok yorucu bir gündü. İyi anlamda tabii. Âdeta dört bir yandan iyi haberler yağdı. Bunun etkisinden çıkabilmiş değildim. Dahası bu akşam Houston'da, en sevdiğimiz barda çıkacak olmamız ise heyecanımı arttırıyordu.

Andrew ile ikimiz yaklaşık bir ay önce birkaç barda çalmaya başlamıştık. Bundan çok keyif alıyordum. Andrew'dan önce, barlarda canlı müzik yapacağımı hayal bile edemezdim. Başka bir yerde de tabii. Aklımdan bir kez bile böyle bir şey geçmemişti. Ama New Orleans'ta bundan aldığım keyif, önümde yeni bir dünyanın kapılarını araladı. Elbette bunu sevmemin asıl nedeni Andrew'un yanımda olmasıydı ve bu durum bugün de geçerliydi. O olmasa, bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Bu işin en sevdiğim yanı şarkı söylemek değildi; yanımda *onunla* şarkı söylediğim için bundan keyif alıyordum.

Annemle eve dönecek olmamdan konuştuk. O da beni göreceği için çok heyecanlıydı. Roger ile ikisinin Meksika'da yıldırım nikâhı kıydıklarını öğrendim! Orada olamadığım için ilk başta biraz canım sıkıldı, ama sonra düşününce o kadar da dert etmemeye başladım. İçlerinden geldiği gibi davranmışlardı sonuçta. Gözlerini karartıp kalplerinden geçeni yapmışlardı. Andrew'la geçirdiğim süre boyunca içinden geleni yapmanın ve kalıpların dışına çıkmanın

çoğunlukla iyi sonuçlar verdiğini görmüştüm. Ne de olsa içimden gelen sese kulak vermemiş olsaydım, bugün biz de beraber olamazdık.

Bizim düğün tarihimize gelince; henüz ortada bir şey yok. Bir akşam bu konu açıldı ve doğru zaman geldiğinde evleneceğimize karar verdik. Tarih almak yoktu. Plan yapmak, bir kez giyeceğim bir gelinliğe beş bin dolar vermek, dekor uyumlu çiçekler, sağdıçlar ya da nedimeler yoktu. Bunları düşünmek bile insanı stres altında bırakıyordu.

Hazır olduğumuzda evlenecektik. İkimiz de beklemenin duygularımızdan emin olmamamızla alakası olmadığını farkındaydık.

Andrew'un anahtarlarının sesini işittim ve onu kapıda karşılamak için kalktım. Üstüne sıçrayıp bacaklarımı beline doladım ve ona arzu dolu bir öpücük verdim. Andrew kapıyı ayağıyla kapattı ve kollarını bana dolayarak öpücüğüme karşılık verdi.

"Bu ne içindi?" diye sordu, geri çekildiğinde.

"Heyecanlıyım, hepsi o."

Yanaklarında gamzeleri belirdi.

Kollarımı sıkıca boynuna sardım ve beni mutfığa taşıdı.

"Keşke seni daha önce evine götürseydim," dedi, beni barın üzerine oturtturarak. Aralık duran bacaklarımın arasında dikilerek anahtarlarını tezgâha bıraktı.

"Böyle laflar etme," dedim, dudağına bir öpücük kondurarak. "North Carolina'da çok uzun süre kalsam, bu sefer de Texas'ı özleyeceğimden eminim."

Gülümsüyor, ancak ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Hemen şu an karar vermene gerek yok,” dedi. “Ama nihayetinde nerede yaşayacağımız konusunda bir seçim yapmanı istiyorum. Sırf benim yüzümden Texas’ı seçmeni de istemem. Tamam, annemi seviyorum ama senin kadar ev hasreti çekmem.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü bir süre tek başıma yaşadım,” dedi. “Senin ise Raleigh’ten ayrılmadan önce böyle bir imkânın olmamış.” Hafifçe geri çekilerek sırttı. “Ayrıca bazen hormonların yüzünden çıldırıyorsun. O yüzden senin her dediğini seve seve yaparım. Hiçbir şeye karşı çıkmam.”

Muzipçe ona doğru bir tekme attım ama bilerek ıskaladım. Andrew’sa bacaklarımın arasında eğilerek bluzumu yukarı çekti ve sıcacık dudaklarını karnıma bastırdı.

“Peki ya Billy Frank?” diye sordum, Andrew doğrulurken. “Onu tekrar bırakırsan, seni bir daha işe almayabilir.”

Andrew gülerek barın yanından geçip mutfak dolaplarına yöneldi. Onu görebilmek için barın öbür tarafına döndüm ve bacaklarımı aşağı sallandırdım.

“On altı yaşımdan beri sık sık Billy Frank’in yanında çalıştım,” dedi mısır gevreği kutusunu alırken. “Biz daha ziyade aile gibiyiz. Bildiğin tamirat işlerinden değil bu. Benim ona, onun bana olduğundan daha çok ihtiyacım var.”

“Niye hâlâ bu işi yapıyorsun?” diye sordum.

Mısır gevreğine süt ekleyerek kutuyu buzdolabına kaldırdı. “Arabalar üzerinde çalışmayı seviyorum,” diyerek büyük bir kaşık dolusu mısır gevreği yemeye başladı. Ağzı doluyken sözlerine devam etti. “Galiba bu artık benim hobim oldu. Para kazanmak da cabası.”

Benim henüz bir işim olmadığı için biraz keyfim kaçtı. Andrew her konuda olduğu gibi bunu da sezdi ve ağzındaki yutarak kaşığını bana doğrulttu. "Sakın başlama."

Yakayı ele verdiğimin farkında değilmişçesine, meraklı gözlerle ona baktım.

Yanımdaki bar taburesine oturdu.

"Sen zaten çalışıyorsun, farkındasın, değil mi?" diye sordu, bana bir bakış atarak. "Geçen hafta Levy's'de çalıştığımızda dört yüz papel kazandık. Bir gecede dört yüz dolar hiç fena değil."

"Biliyorum," diyorum. "Ama o bana iş gibi gelmiyor."

Usluca gülerek başını iki yana salladı. "Bunu yapmak-tan keyif aldığın için öyle düşünüyorsun. Bir de belirli saatleri olmadığı için."

Haksız sayılmazdı, ancak ben de henüz lafımı bitirmemişim. "Sürekli yollarda olsaydık, kira ve fatura ödemek zorunda olmasaydık, bebek beklemeseydik her şey farklı olurdu." Derin bir nefes alarak sadede geldim. "Ben de hobim olabilecek bir işe girmek istiyorum. Tıpkı senin gibi."

Başıyla onayladı. "Harika fikir," diyerek bir kaşık daha mısır gevreği attı ağzına. "Ne yapmak istersin?" Parmaklarını bana doğru uzattı. "Burada anahtar kelime: *istemek*, ona göre."

Bu soruyu kafamda evirip çevirdim.

"Temizlik yapmayı seviyorum. Belki bir otelde iş bulabilirim," diye söze girdim. "Ya da Starbucks gibi bir yerde çalışmak da hoşuma gidebilir."

Andrew başını iki yana salladı. "Oda temizlemekten keyif alacağını sanmam," dedi. "Babam kendi işini

kurmadan önce annem otellerde temizlik yapardı. İnsanlar odaları bok gibi bırakıyor.”

İster istemez ürperdim. “Neyse, bir şey bulurum. Raleigh’e varır varmaz iş aramaya başlayacağım.”

Andrew’un kaşığı bir an havada kalktı. “Yani kararın geri dönmek yönünde, öyle mi?”

ANDREW

5. Bölüm

Böyle bir anda tepki vermek istememiştim. Kâsemi kenara itip, yüzü asılan Camryn'i kendime çektim. Kollarımı çıplak bacaklarına yaslayarak yüzümde içten bir gülümsemeyle ona baktım.

"Benim için hiç sorun yok, bebeğim."

"Emin misin?"

"Evet. Kesinlikle." Eğilip iki bacağına da birer öpücük kondurdum. "Bu hafta sonu bebek için düzenlenecek parti için oraya gideceğiz, sonra geri dönüp toplanmaya başlayacağız."

Camryn elime yapıştı. "Ama taşındıktan sonra, şubat ayında annenin planladığı parti için buraya döneceğiz."

Yüzümdeki gülümseme genişledi. "Bana uygun bir plan gibi geldi," dedim. Annemin duygularına önem vermesi beni hiç şaşırtmadı. "O zaman anlaştık. Yeni evimiz Raleigh olacak. En azından sıkılana kadar."

Beni ilk karşıladığı andan daha mutlu görünen Camryn, uzanıp boynuma sarıldı. Ayağa kalkıp onu kalçalarından kavrayarak kendime çektim.

"Mısır gevreği için özür dilerim," dedi.

"Ha?"

Mahcup bir tavırla gözlerini yere indirdi. "Evlilik hayatını kafanda canlandırırken eşinin Gordon Ramsay*"ın bile ağzını sulandıracak yemekler pişireceğini hayal etmişsindir herhalde."

Başımı geri savurarak güldüm.

"Hayır, hiç de öyle şeyler düşünmedim." Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. "Ama ağzımı sulandırmaya gelince, o konuda sıkıntımız yok."

Yüzü kızarak bacaklarını sıkıca belime sardı. Bunun ucuna bir öpücük kondurdum ve o güzel, masmavi gözlerine baktım. Gözlerimi kapattığımda nefesinin ferah sıcaklığını hissettim. Dili usulca alt dudağımda dolaşarak dudaklarımı aralamaya yeltendi. Ben de ona teslim olarak dilimi diline değdirdim ve tutkuyla öpüşmeye başladık. Onu sıkıca kucaklayarak öpüşmemize ara vermeden yatak odasına taşıdım. Houston'a gitmeden önce güzel vakit geçirmek için bir saatimiz var.

Cuma günü öğle saatlerinde North Carolina'daki havaalanına indik. Camryn'in gözlerindeki parıltıyı seçebiliyordum. Dört aydır buraya ikinci kez geliyorduk. Bavullarımızı alıp dışarı çıktık. Natalie ile Blake bizi bekliyorlardı. Onunla tanıştığım ilk sefer olduğu gibi, kendimi Camryn'in en yakın arkadaşım dediği o sırtlanla yüz yüze gelmeye hazırlıyordum.

"Seni çok özledim Cam!" dedi Natalie, onu sıkıca kucaklayarak.

* Gordon James Ramsay İskoçya doğumlu ünlü bir şef. (Ed.)

Blake – ona bundan sonra Sarışın demeye başlayabilirim – elleri ceplerinde, omuzları çökmüş, bronz tenli yüzünde şapşal bir gülümsemeyle Natalie’nin arkasındaydı. Dizginlerin hangisinin elinde olduğunu söylemek kolaydı. Bu herif tam bir kılıbıktı. Gülmemi zor bastırıyordum. Tanrı yardımcıları olsun. Bir şey diyemem ya...

“Andrew!” Natalie bana yöneldi ve onunla zoraki bir şekilde kucaklaşırken delilere karşı kullandığım görünmez kalkanımı kuşandım.

İşin aslı Natalie’den pek hoşlandığım söylenemezdi. On dan nefret ettiğim falan yoktu ama arada Camryn olmasa onunla hiçbir muhabbete girmezdim. Ayrıca Camryn çıkıp o otobüse binmeden önce ona yaptıkları da ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Ben bağışlayıcı olmaktan yana bir insandım ama Natalie’nin böyle bir şey yapabileceğini bilmek, onun yanında sürekli ihtiyatlı davranmama yol açıyordu. İki hafta önce onu aramak ve Camryn’in ultrason tarihinden falan bahsetmek de benim için hiç kolay olmadı. Ama bunu Camryn için yaptığımı düşünerek üstesinden geldim.

“Seni tekrar gördüğüme sevindim, Blake,” dedi Camryn, ona arkadaşça sarılarak.

Blake’e dair her konuda da bilgim vardı. Natalie’yle takılmaya başlamadan önce Camryn’den hoşlandığını biliyordum. Biz tanışmadan önce Camryn’e olan ilgisi dışında, onunla bir sorunum yok.

İkimiz el sıkıştık.

“Aman Tanrım, dur da bir bakayım!” dedi Natalie. Camryn’in bluzunu kaldırarak iki elini dikkatle karnına yaslayıp, ciyaklarcasına bir çığlık attı. Bir insandan nasıl

böyle sesler çıkabileceğini merak etmekten kendimi alamadım.

“Natalie Teyze olacağım demek. Hatta vaftiz annesi bile olabilirim!”

Şey, yok, ben almayayım.

Camryn onu onaylarcasına hızlı hızlı başını salladı. Olumsuz duygularımı onun sezmemesi için elimden geleni yaptım. İsteyeceğim en son şey, en yakın arkadaşına sırf onun hatırına katlandığımı hissettirerek eve dönmekten ötürü duyduğu mutluluğu bozmak olurdu doğrusu.

CAMRYN

6. Bölüm

North Carolina

Annemle Natalie'nin düzenlediği hoş geldin partisi harika geçti. Yepyeni bir beşiğimiz, yürütecimiz, salıncağımız, mama sandalyemiz, ne olur ne olmaz diye biri pembe, biri mavi iki bebek küvetimiz, yaklaşık 984 bebek bezimiz – epey çok, değil mi? – şişeler dolusu bebek şampuanımız ve pudramız, bir de üzerinde pişik kremi yazan tüplerimiz var. Gelen her şeyi hatırlamam zordu, hatta bazılarının ne olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Bir süre etrafımda onca kişiyle oturduktan sonra biraz bunalmaya başladım. Ama bu partiyi atlattıktan sonra uzun, sıcak bir banyo yaparak rahatlayabilirdim.

İki saat sonra Natalie dışında herkes gitti. Ben de çok ihtiyaç duyduğum köpük banyosuna koştum.

“Cam?” Banyo kapısının dışından Natalie'nin sesini duydum. Birkaç kez kapıya usulca tıklattı.

“İçeri gel,” dedim.

Kapı yavaşça açıldı ve Natalie içeri bir göz attı. Beni daha önce de çıplak görmüştüğü vardı.

Gelip klozet kapağına oturdu.

"Demek doğruymuş," dedi, bana bakıp sırtarak. "Hamilelik göğüsleri büyütüyormuş."

Her zamanki gibi abartıyordu.

Elimi kaldırarak ona su sıçrattım.

"İyi misin?" diye sordu, şakayı bir kenara bırakarak. "Yorgun görünüyorsun."

"Ne de olsa hamileyim," dedim ifadesiz bir sesle.

"Doğru, ama Cam, berbat görünüyorsun."

"Sağ ol be." Arkama yaslanarak saçlarım ıslanmasın diye saçıma taktığım duş bonesini düzeltip, kolumu küvetin kenarına yasladım.

"Yüzünün ışıldaması falan gerekmiyor mu? Hamile kadınların öyle görüldüğünü söylerler."

Omuz silkerek başımı iki yana salladım.

Sırtımda anlık bir ağrı duydum. Yüzümü buruşturarak oturuşumu değiştirdim.

"İyi olduğundan emin misin?" Natalie gerektiğinden daha endişeli görünüyordu.

"Arada ağrım sızım oluyor işte. Merak edecek bir şey yok. Bana kalırsa bundan sonra daha da kötüleşecek. Ağrılardan ve sızılardan bahsediyorum." Neden son sözlerimi böyle açıklama ihtiyacı duyduğumu bilmiyordum. Sanırım başka bir şeyi kastetmediğimi anladığından emin olmak istedim.

"Hâlâ sabah bulantın olmuyor mu?" diye sordu. "Ben biraz ağrıyı her gün kusmaya tercih ederdim doğrusu."

"Hayır," dedim. "Aman uğursuzluk getirmeyelim, Nat."

İtiraf etmek gerekirse, seçme şansım olsaydı ben de ağrıyı kusmaya tercih ederdim. Şu ana dek öyle olmuştu

zaten. Sanırım sabah bulantısı yaşamayan şanslı kadınlardan biriydim. Garip garip aş ermelerim de yoktu. Ya bende bir tuhaflık vardı ya da turşu ve dondurmaya ilişkin tüm o laflar palavradan ibaretti.

Küvetten çıkıp havluma sarındıktan sonra Natalie'ye veda ettim.

Yatağıma uzandığımda ne kadar rahat olduğunu hatırladım. Ama bu odayı özlediğim ya da eski hayatıma dönmeyi istediğim yoktu, hayır. Eski hayatımdan hâlâ kaçmak istiyordum. Buraya dönme konusunda bu kadar ikilemde kalmamın öncelikli sebebi de buydu zaten. Annemi ve Natalie'yi özlemiştim. Genel olarak North Carolina'yı da özlediğimi itiraf edebilirdim. Ama buraya dönüp eski hayatımı yeniden yaşamak gibi bir arzum yoktu. O hayat tarzından kaçmamın belli bir sebebi vardı ve tekrar aynı şeyleri yapacak değildim.

O akşam Natalie ve Blake ile dışarı çıkmak yerine evde kalıp erkenden yatmayı tercih ettim. İnanılmaz derecede yorgundum. Vücudum eskisinden daha hızlı enerji kaybediyordu. Sırtımdaki ağrı da tam olarak geçmiş değildi; son birkaç saattir bir geliyor, bir gidiyordu.

Andrew yanıma sokularak bana döndü. "Çocukken kaldığın odada olmam yanlış bir şeymiş gibi geliyor," diye sırttı bana.

Ona usulca gülümseyerek battaniyeye iyice gömüldüm. Dışarı çok soğuk sayılmazdı ama ben donuyordum. Battaniyeyi çeneme kadar çektim.

"Babam burada olsaydı," dedim kıkırdayarak. "Cole'un odasında yatıyor olurdun."

Bana yaklaşıp kolunu belime doladı. İlk başta niha-yet benimle baş başa kalmanın tadını çıkarmak istediğini düşündüm ama sonra yüzündeki ifade sertleşti ve kolunu geri çekerek elini saçımda gezdirdi.

“Beni iyice endişelendirmeye başladın,” dedi. “Blake’le buraya döndüğümüzden beri tuhaf davranıyorsun. Ne-ler oluyor?”

Ona sokularak, “Natalie de, sen de sürekli böylesi-niz,” dedim.

“O da fark etti yani?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Biraz sırtım ağrıyor, genel ola-rak da berbat hissediyorum. Ama ikiniz de hamile oldu-ğumu unutuyor gibisiniz.”

Bana zar zor gülümsedi. “Belki de kontrol için dok-tora gitmelisin.”

Başımı iki yana salladım. “En ufak şeyde soluğu has-tanede alan paranoyaklar gibi davranmak istemiyorum. Daha geçen hafta doktora gittim. Her şey yolunda. O da öyle dedi.” Andrew’a sokularak dudaklarına usulca bir öpücük kondurdum ve içini rahatlatmak için gülümsedim.

Gülümsememe karşılık vererek bana iyice yaklaşmak için battaniyeyi kaldırdı. Öbür tarafa dönerek sırtımı ona verdim ve beni kollarına aldı. Vücudu öyle sıcaktı ki, âdeta eridim. Uykuya dalmak üzereydim. Nefesini enseme his-settim ve Andrew da oraya bir öpücük kondurdu. Gözle-rimi kapatarak onun kokusunu içime çektim, kollarındaki ve bacaklarındaki kasların sertliğini hissedip, vücudun-dan yayılan sıcaklığı duyumsadım. Yanımda o olmasa bir daha uyumam mümkün olur mu, hiç bilmiyorum doğrusu.

“Durumun kötüleşirse,” dedi alçak sesle. “Bana muhakkak söyle. Ters giden bir şeyler olduğunu hissettiğinde muayeneye gitmeyen inatçı insanlar gibi davranmanı istemiyorum.”

Başımı hafifçe ona doğru çevirirken yüzümde belli belirsiz muzip bir ifade vardı.

“Ah, yani beynindeki tümörün alınamayacağından emin olduğu için sekiz ay boyunca doktora gitmeyi reddeden biri gibi mi?”

İçini çekti ve nefesinin sıcaklığını omzumda duydum. Amacım onu güldürmekti ama bunu komik bulmadığı ortadaydı.

“Bana söz ver yeter,” diyor, beni kollarında hafifçe sıkarak. “Bir daha ağrı duyarsan ya da beklemediğin bir şey olursa, bana söyleyeceksin ve hastaneye gideceğiz.”

Pes ettim. Sırf onun içini rahatlatmak amacıyla değil, aynı zamanda haklı olduğunu bildiğim için... Daha önce hamilelik yaşamadığıma göre, neyin normal olup olmadığı konusunda çok bilgim olduğu zaten söylenemezdi.

7. Bölüm

Pazar günü öğleden sonra, kendimi biraz daha iyi hissettim. Sırtımdaki ağrı da geçmişti. Herhalde dün ihtiyacım olan şey güzelce uyumaktı. Giyinip eşyalarımı toplamaya başladım. Bu akşam Texas'a dönecektik ve yola çıkarken her şeyin hazır olmasını istiyordum. Ama geri dönmeden Natalie'yle dışarıda bir gün geçirecektim ve bunu iple çekiyordum.

"Blake ile takılmanın sorun olmadığına emin misin?" diye sordum Andrew üzerine bir denizci tişörtü geçirirken. Aynanın karşısında dikildi, saçlarını düzeltti. Tabii parmaklarını şöyle bir geçirmeyi düzeltmekten sayarsanız. Saçları alakasız yönlere dağılmadıkça nasıl göründüğünü umursadığı da pek söylenemezdi zaten.

Dönüp bana baktı. "Sorun değil. Blake kafa çocuk. Gidip biraz bilardo oynayacağız." Kollarını belime doladı. "Sen beni merak etme. Natalie'yle iyi vakit geçirmeye bak."

Usulca gülümsedim. "O arayınca telefonunda çıkan resmi görürse seni öldürür, biliyorsun, değil mi?"

Andrew'un sırtıması genişledi. "Çok cesursun, Camryn Bennett." Omuzlarımı kavrayarak abartılı bir tavırla başını iki yana salladı. "O kızla aynı odada bir saatten fazla dursam, kişiliğin ağırlığı altında ezilip can verirdim. Ölmezsem de kalem sokup kulak zarımı delerdim."

Gülmemi bastırmaya çalışarak ellerimi onun göğsüne yasladım. "Çok fenasın!"

"Aynen öyleyim," dedi sırtarak.

Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. Ben ise daha atılgan davranıp onu gömleğinden kavrayarak kendime çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Henüz vaktimiz var, aklında olsun." Yeşil gözleri yüzümde gezindi ve beni öpmek için eğilerek alt dudakımı dişledi.

Odanın kapısından Natalie'nin "Aslında yok," dediğini duydum.

Öpüşmemiz yarıda kesildi ve ikimiz de aynı anda sesin geldiği tarafa dönünce, Natalie'nin kollarını göğsünde kavuşturarak yüzünde bir sırıtişla bize baktığını gördük. Uzun, koyu renkli saçları omuzlarına dökülmüştü. Bir anda konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak ettim.

Andrew ona belli etmeden gözlerini devirdi. Zavallı çocuk. Benim için nelere katlanıyordu.

Natalie içeri süzülerek yatağımın diğer ucuna oturdu. Herhalde kendisi hakkında söylenenleri duymamıştı; çünkü duymuş olsa çoktan belli ederdi. Ellerini kavuşturarak, "Hadi bakalım! Bugün pedikür, manikür ve başka türlü kürler yaptıracağız," dedi.

Andrew'un yüzündeki ifadeden, lafı Nat'in ağzına tıkmak için ölüp bittiğini anladım ve onu uyarmak için keskin bir bakış attım. Andrew ağzını açmayarak gülümsemekle yetindi.

"Bugün daha iyi misin?" diye sordu Natalie.

Rocket Dog ayakkabılarımı ya da Andrew'un demesine bakılırsa, hayatında gördüğü en çirkin ayakkabıları giyerek saçımı taramaya başladım.

"Evet, çok daha iyiyim," dedim, Natalie'nin aynadaki yansımasına bakarak. "Hâlâ biraz halsizim ama dünden daha iyi olduğum kesin."

"Bana bir iyilik yap ve ona göz kulak ol," dedi Andrew, Natalie'ye. "Ağrısı falan olduğundan şikâyet etmeye başlarsa, hemen beni ara, olur mu?"

Natalie başıyla onayladı. "Tabii ki. Bu kız zaten sağlık sorunlarını her daim görmezden geliyor. Geçen sene diş ağrısı çekiyordu. Ancak iki gün yatıp inildedikten sonra, ki çok sinir bozucuydu, dişçiye gitmeyi kabul etti."

"Burada olduğumun farkındasın, değil mi?" dedim, saçlarımı taramayı keserek.

Natalie sinek savarcasına elini sallayıp, Andrew'a döndü. "Üst üste dört kereden fazla hapsirirsa seni ararım."

"Güzel," diye onayladı Andrew. Sonra tekrar bana döndü. "Duydun, değil mi? Kendime destek buldum."

Andrew ne ara Natalie'yle ortak hareket etmeye başladı acaba? Daha birkaç saniye önce ona gıcık oluyordu. Başımı iki yana sallayıp saçlarımı ördüm ve ucuna lastik bir toka geçirdim.

Andrew bana ve Lily'ye veda öpücüğü vererek Blake'le dışarı çıktı. Biz de çok geçmeden Natalie ile kapıya yöneldik. Gün içerisinde sırtıma ağrı falan girmemesini umuyordum; çünkü böyle bir durumda Natalie hemen Andrew'u arar ve kendimi en yakın acil serviste bulurdum.

Önce her zamanki gibi Starbucks'ta vakit geçirdik. Daha sonra Natalie'nin bir aydır çalıştığı Bath and Body

Works'e uğramak için alışveriş merkezine gittik. Natalie beni müdürüyle ve beraber çalıştığı iki kızla tanıştırdı. Ne yazık ki isimlerini anında unuttum. Müdürü nazik biriydi; hatta bana istersem gelip iş başvurusu yapabileceğimi söyledi. Natalie ise hemen araya girerek benim yakında Texas'a döneceğimi açıkladı. Ne var ki ben bu sözlerine anında onay vermeyince, bir şeyler sakladığımı anladı. Gülümseyerek müdüre teşekkür ettim ve ben daha ne olup bittiğini anlayamadan Natalie beni mağazadan çıkararak üzerime çullandı.

"Hemen dökül!" dedi, gözleri yuvalarından fırlarcasına.

Balkon korkuluklarına yaslandım. O da çantasını ve alışveriş poşetini yere bırakarak beni izledi.

Vereceğim cevabı kafamda evirip çevirdim; çünkü ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Evet, Raleigh'e dönüyorum diyemezdim; çünkü Natalie bunu *geri dönüyorum ve her şey eskisi gibi olacak* şeklinde anlayacaktı. Oysaki bu sadece Natalie'yle annemi özlediğim ve Texas'a alışamadığımı anlamına geliyordu.

Bakışlarımı alışveriş merkezinde gezdirirken gerçek bir anda kafama dank etti. Andrew, Billy Frank'ın tamirhanesinde çalışırken, ben evde yatıp gözlerimi tavana dikerek ters gidenin ne olduğunu anlamaya çalışmışım. Bir yandan eve özlem duymam, diğer yandan ise geri dönmek istememem çok garipti. Andrew'la Texas'a ilk gidişimi hatırlıyordum. Texas eyalet sınırından geçmeden hemen önce beraber yolculuk ettiğimiz zamanları hatırlıyordum. Oraya gitmek istememişim. Her şeyin Texas'ta son bulmasından, Andrew'la yollarda geçirdiğimiz heyecanlı günlerin güzel bir anıdan ibaret olmasından korkuyordum.

Ve bir açıdan da... öyle oldu sayılır.

Yutkunarak boğazımda oluşan yumruyu bastırmaya çalıştım.

Bunun sebebi Lily değildi. Onu çok seviyordum ve suçu ona yüklemeyi aklımdan bile geçiremezdim. İşin aslı, hamile kalınca insanın hayatı sona ermiyordu. Pek çok kişinin böyle düşündüğünün farkındaydım ama içten içe, kendi seçtiğiniz gibi yaşayacağınızı düşünüyordum. Elbette bebek sahibi olmak hiç kolay bir şey değildi ama dünyanın sonu da sayılmazdı. İnsanın hayallerinden vazgeçmesini gerektirmezdi. Andrew ile ikimizse hiç farkına varmadan hayallerimizi yavaş yavaş kendi elimizle yok eder olmuştuk; bir tür rahata alışmıştık. Bu rahatlık yıllar sonra aklınıza dank edecek ve *Hey, geri zekâlı! Son on senedir her gün bu saçmalıklarla uğraştığının farkında mısın?* diyecek türdendi.

Gözlerimi karşı taraftan ayırmadım. "Tam olarak emin değilim, Nat," diyerek nihayet ona döndüm. "Yani, evet, buraya geri döneceğim, ama..."

Koyu renkli kaşları çatılırken gözlerinde sorgulayıcı bir bakış belirdi. "Ama ne?"

Başımı çevirdim ve yeterince çabuk cevap vermediğim için kendisi çıkarımda bulundu. "Hayır, Andrew'un seninle gelmediğini söyleme sakın. Kızım, bana bak, aranızda bir sorun mu var?"

Tekrar ona döndüm. "Hayır, Nat, öyle bir şey değil. Tabii ki benimle geliyor ama nasıl desem, bilemiyorum. Bunu açıklamak çok zor."

Dudaklarını büzerek dirseğime yapıştı. "Önümüzde koca bir gün var. Hadi, güzellik salonuna gidelim. Sen

de yolda bunu bir güzel düşünürsün.” Eğilip çantasıyla torbasını alarak onları bileğine taktı ve beraber en yakın çıkışa doğru yürüdük.

Çok geçmeden güzellik salonuna vardık. İçerisi hınca hınç doluydu. Eskiden de hafta sonları böyle olurdu. Natalie’le yüksek pedikür sandalyelerine yerleştik ve iki kız çıplak ayaklarımızla uğraşmaya başladı. Pedikür yaptırmayalı uzun zaman olmuştu; o yüzden ayak parmaklarımın kötü görünmediğini umdum.

“Bana neden gittiğini hiç söylemedin.” Natalie dönüp bana baktı. “Lütfen benim yüzümden olmadığını söyle.”

“Aslında belli bir kişi yüzünden değildi,” dedim. “Sadece bir süreliğine uzaklaşmak istedim. Nefes alamıyordum.”

“Şahsen ben asla *o kadar* pervasız bir şey yapamazdım ama itiraf etmeliyim ki bu işin sonu harika oldu.”

Bu sözler üzerine gülümsedim. “Öyle oldu, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi, kahverengi gözlerinde bir ışıltıyla. “Acayip çekici biriyle berabersin” Pedikürünü yapan kız bir an başını kaldırıp baktı. “Parmağında nişan yüzüğü var, acayip şirin bir bebek bekliyorsun.” Natalie güldü. “Acayip kıskandım şu an!”

Onun kadar yüksek sesle olmasa da, ben de gülmekten kendimi alamadım. “Blake’le beraberken neden beni kıskanasın ki? Hem bebeğimizin nasıl görüneceğini nereden biliyorsun?”

Natalie dudaklarını büzerek bana salağın tekiymişim gibi baktı. “Ciddi misin sen? Siz ikinizden çirkin bir şey çıkması mümkün değil.” Benim ayak parmaklarımla uğraşan kız, diğerine bakarak gözlerini devirdi. “Ayrıca seni kıskanmamın sebebi Andrew değil. Kıskanıyorum;

      muhtemelen ben de nihayetinde annem gibi olacağım. North Carolina'dan başka bir yer göremeyeceğim. Gerçi benim için sorun değil. Nihayetinde Miss Greyhoun'd sayılmam, hem birisi bana çok yakın nefes alıp verdiğinde klostrofobim tutuyor. Ama bir açıdan sana gıpta ediyorum."

Bu söylediklerini bir an düşünsem de, çok üzerinde durmadım.

Sırtıma tekrar bir ağrı saplandı ve ayaklarımı kıpırdatmadan oturuşumu düzeltmeye çalıştım. Yan tarafımda da biraz sızı vardı, ancak bütün gün dolaşmaktan kaynaklandığına emindim.

"Ee, düşündün m  ?" diye sordu Natalie.

"Neyi?"

Alışveriş merkezindeki konuşmamızı bu kadar çabuk unutmam karşısında şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Halbuki hiç de unutmamıştım; sadece anlamazdan geliyordum.

"İ  in aslı," diye söze girdim, bakışlarımı ondan kaçırıp kafamda Andrew'u canlandırarak. "Eve dönmek *ya da* Texas'ta kalmak gibi bir isteğim yok. Yani, burada olmak istiyorum ama ben de nihayetinde annen gibi olmaktan korkuyorum." Normalde onun annesini örnek olarak kullanmazdım ama Natalie'nin beni anlamasını sağlamamanın en kolay yolunun bu olduğunu düşünüyordum; özellikle de az önce kendisi aynı kıyaslamayı yaptığı için.

"Evet, seni çok iyi anlıyorum," dedi Natalie, başını sallayarak. "Ama başka ne yapacaksın ki? Hele de bebek beklerken yapabileceğin çok fazla bir şey yok."

Tanrım, neden böyle bir şey söylemek zorundaydı ki? Sessizce içimi çektim ve yüzümdeki hüsrân dolu ifadeyi görmemesi için gözlerimi ondan kaçırdım. Natalie benim en yakın arkadaşım olabilirdi, ancak onun bütün hayatını renksiz bir sabun köpüğünün içinde yaşayıp, her şeyi değiştirme şansını kaybettikten sonra bunu fark ederek pişmanlık duyan insanlardan biri olacağının hep farkındaydım. Bebek sahibi olmanın yolun sonu anlamına geldiğini, hayatın eğlenceli sayfasının kapandığını ima eden yorumuyla da bunu kanıtlamış oldu. Beni asla anlayamayacağı için bu sözlerine cevap vermedim.

"Cam? İyi olduğuna emin misin?"

Kendimi toparlayıp ona baktım. Yan tarafıma keskin bir ağrı saplandı ve aniden vücuduma ter bastığını hissettim. Pedikürümü yapan kıza aldırmadan ayağımı çektim ve doğrulmak için koltuğa yaslandım.

"Lavaboya gitmem lazım."

"Camryn?"

"İyiyim, Nat," dedim, ayağa kalkarak. "Affedersiniz," diye kıza döndüm ve yanından geçerek lavabo tabelasının bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Yürürken acı çektiğimi belli etmemeye çalıştım; çünkü Natalie'nin beni takip etmesini istemiyordum. Gerçi bir şey fark ettirmesem de peşimden geleceğini biliyordum.

Kendimi tuvalete kilitledim. Nihayet rahatsızlığımı dışa vurabilirdim. Alnımda ve burnumda ter damlacıkları belirliyordu. Bir şeylerin ters gittiği ortadaydı. İlk hamileliğimi yaşıyor olabilirdim ama şu an hissettiklerimin normal olmadığını anlayabiliyordum. Çabucak tuvaletimi

yapıp sıkıntımı artırmaktan başka bir işe yaramayan daracık kabinden çıktım ve lavabolara doğru ilerledim.

Bu gerçek olamaz...

Ellerim zangır zangır titriyordu. Hayır, tüm vücudum zangırdıyordu. Ellerimi yıkadım. Ne var ki daha kurulamaya fırsat bulamadan, bana ne olduğunu idrak ettim. Ellerimi lavabo tezgâhına yaslayarak hıçkırıklara boğuldum. Fiziksel acı şu an için yok olmuş durumdaydı ama... belki de paranoyaklık ediyordum. Evet, kesinlikle öyle olmalıydı. Hepsi paranoyadan ibaretti. Acı yok olduğuna göre artık bir sorun olmamalıydı.

Üst üste derin nefesler alarak başımı kaldırdım ve aynadaki yansıma baktım. Yüzümdeki teri ve yanaklarımdan inen yaşları sildim. Biraz kendime geldiğim için, umumi bir tuvaletin ortasında çıplak ayaklarla durduğumu fark ederek bu durumdan iğrendim.

O sırada kapı açıldı ve Natalie içeri daldı.

"Cidden, iyi misin? Yok, sorumu geri alıyorum, iyi olmadığın belli. Neyin var? Hemen şimdi Andrew'u arayacağım." Tuvaletten çıkıp telefonunu almak için ön tarafa gitmeye yeltendi ama onu durdum.

"Nat, dur, biraz bekle."

"Olmaz," dedi. "Bir dakika sonra onu arayacağım, o yüzden hemen ne olduğunu söyleyen iyi olur."

Nihayet pes ettim; çünkü her ne kadar kendimi iyi olduğuma inandırmaya çalışsam da, içten içe öyle olmadığının farkındaydım. Özellikle de tuvalet kabininden çıkmadan önce gördüğüm şeyin ardından.

"Yan tarafıma ve sırtıma ağrılar saplanıyor. Bir de çamaşırimda lekeler var."

"Lekeler mi?" Yüzünde belli belirsiz iğrenmiş bir ifade oluştu ama anında yerini endişeye bıraktı. "Yani... kan gibi mi?" Bana cevap vermem için ısrar edencesine şüpheli bir bakış attı.

"Evet."

Başka tek kelime etmeden tuvaletin kapısını açıp ortadan kayboldu.

Bazen insanın hayatında öyle acı verici bir an geliyordu ki; yaşadığınız şeyden sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacağınızı hissediyordunuz. Kapkaranlık bir varlık bilinmez bir yerden içinize sızarak kalbinizdeki tüm mutluluğu alıp götürüyordu. Sizin elinizden gelen tek şey ise onun gidişini izlemek, daha doğrusu *hissetmek* oluyordu. Ne yaparsanız yapın, asla onu geri getiremeyeceğinizi biliyordunuz. Herkes bunu en az bir kez yaşamıştır. Kimsenin buna bağışıklığı olmadığından emindim. Ama anlayamadığım şey şuydu: Bir insanın içinden taşacak denli büyük acılar nasıl böylesine kısa sürelerde yaşanabilirdi?

Bir battaniyenin altına kıvrılmış, acil serviste yatıyordum. Natalie sol tarafımdaki sandalyede oturuyordu. O kadar korkmuştum ki, ağzımı bile açamıyordum.

"Neden bu kadar uzun sürüyor ki yahu?" diye söylendi Natalie. Ayağa fırlayıp yüksek topuklarını beyaz fayans döşeli odada tıkırdatarak volta atmaya başladı.

Sonra bir anda ses tonu değişti.

Duraksayıp yüzünde umutlu bir ifadeyle bana baktı. "Kontrolleri böyle uzun uzadıya yaptıklarına göre, belki de endişelenecek bir şey yoktur."

Söylediklerine inanmıyordum ama bunu yüksek sesli söylemeye de dilim varmıyordu. Hayatımda ikinci kez acil servise geliyordum. İlk seferinde kayalıklardan göle atlamıştım ve neredeyse boğuluyordum. Kayalıklara çarptığımda kalçamda açılan yarığı dikmekle uğraşmışlardı.

Öbür tarafa dönüp yan yatarak gözlerimi duvara diktim. Birkaç saniye sonra cam kapı açıldı. Nihayet doktorlardan birinin geldiğini umuyordum ama gelen Andrew'du. Natalie ile ikisi konuşurken onları duymuyormuş gibi davrandım.

"Birkaç soru sorup battaniye getirmek dışında henüz yanımıza gelmediler."

Andrew'la bir an için gözlerimiz buluştu ve yüzündeki ifadede saklamaya çalıştığı endişeyi gördüm. O da olan bitenlerin benim kadar farkındaydı ama yine tıpkı benim gibi, bir doktordan duymadıkça bunu dile getirmek ya da kendisini buna inandırmak istemiyordu.

Bir süre daha konuştular ve sonra Natalie yanıma gelip bana sarıldı.

"Yanında tek bir kişinin durmasına izin veriyorlar," dedi geri çekilirken. "Ben Blake ile bekleme salonunda olacağım." Kendisini gülümsemeye zorladı. "Hiçbir şey olmayacak, merak etme. Ellerini çabuk tutup bir an önce bir şeyler yapmazlarsa, burayı birbirine katarım."

Natalie'nin beni en zor anlarımda bile gülümsetme becerisine şükrettim.

Kapıda duraksayarak Andrew'a döndü. "Lütfen haber alır almaz bize de söyle," diye fısıldadıktan sonra odadan çıkarak cam kapıyı arkasından kapattı.

Andrew tekrar bana döndüğünde kalbim sıkıştı; çünkü bu kez tüm dikkati benim üzerimdeydi. Boş sandalyeyi yatağımın yanına çekti ve elimi avucuna alarak usulca sıktı.

"Kendini iyi hissetmediğini biliyorum," dedi. "O yüzden sormayacağım."

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim.

Bir süre birbirimize baktık. İkimiz de doktorun ne söyleyeceğinin farkındaydık. Bu yüzden kendimizi işlerin yoluna gireceğine inandırmaya çalışmadık. Çünkü öyle olmayacaktı. Ama Andrew beni rahatlatmak için elinden geleni yapmaya çalıştığından kendisini tuttu. Ne gözlerinde yaş vardı, ne de yüzünde endişeli bir ifade. Ama benim hatırıma rol yaptığının farkındaydım. Kalbinin sızladığını hissedebiliyordum.

Çok geçmeden bir doktorla hemşire geldi ve zar zor, kalp atışı olmadığını söylediğini duydum. Bir anda boşluğa düşer gibi oldum. Doktor, zihnimde sönüp giden ve bir hiçliğe karışan o sözcükleri söylerken Andrew ona bakıyordu. Gözlerime dolan yaşların arasından onun gözlerini gördüm.

Lily'nin kalbi artık atmıyordu.

Ve sanırım... benimki de öyle.

ANDREW

8. Bölüm

İki haftadır Raleigh'teydik. Bu süre zarfında yaşadığımız – *Camryn'in yaşadığı* – zorluklara hiç girmeyeceğim. Ayrıntıları bir kenara bırakalım. Lily artık yoktu ve Camryn ile ben yıkılmış haldeydik. Onu geri getirmek için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ben bir şekilde bu durumla başa çıkmaya çalışsam da, Camryn o günden beri kendinde değildi. Bir daha eski haline dönecek mi, ondan bile emin değildim. Kimseyle konuşmuyordu. Ne benimle, ne annesiyle, ne de Natalie'yle. Gerçi ağzını bıçak açmıyor değildi. Sadece olanlardan bahsetmekten kaçınıyordu. Onu böyle görmeye dayanamıyordum; çünkü o 'çok iyiyim' maskesinin ardında ne kadar acı çektiği ortadaydı. Ve ona yardım edememek kendimi çok güçsüz hissetmeme yol açıyordu.

Camryn uzun süredir duştaydı. Ben ise onun yatak odasında uzanmış, tavana bakıyordum. O sırada komodininde duran telefonum çaldı.

"Alo?" diye cevap verdim.

Arayan Natalie'ydi. "Seninle konuşmamız gerek. Yalnız mısın?"

Hazırlıksız yakalandığım için bir an duraksadım. "Ne konuda? Evet, yalnızım. Camryn duş alıyor."

Beni duyamadığından emin olmak için kapıya bir göz attım. Duştan hâlâ su sesi geliyordu. Demek ki Camryn henüz çıkmamış diye düşündüm.

"Annesi sana... herhangi bir şeyden... bahsetti mi?" diye sordu Natalie şüpheli bir ses tonuyla. Garip bir duyguyla kapıldım.

"Biraz daha ayrıntı vermen gerekecek," dedim. Bu konuşma şimdiden canımı çok fena sıkmaya başlamıştı.

Natalie derin derin içini çekti. Sabırsızlanmaya başlıyordum.

"Tamam, bak; Camryn'in kendinde olmadığı açık," diye söze girdi. *Hadi canım, ne demezsin.* "Onu tekrar psikiyatristiyle görüşmeye ikna etmelisin. Çok geçmeden hem de."

Psikiyatristi mi?

Su sesi kesildi ve kapalı kapıya göz attım.

"*Psikiyatristi* derken ne demek istiyorsun?" diye sordum sesimi alçaltarak.

"Eskiden gittiği bir doktoru vardı ve -"

"Dur," dedim keskin bir fısıltıyla.

Banyo kapısı açıldı ve Camryn'in odaya yöneldiğini duydum.

"Geri dönüyor," dedim çabuk çabuk. "Seni birazdan ararım."

Telefonu kapatıp komodine bıraktığım anda Camryn'in üzerinde pembe bornozu ve başına doladığı havluya kapıda belirdi.

"Hey," dedim, ellerimi başımın arkasına yaslayıp parmaklarımı kenetleyerek.

Aslında istediğim tek şey Natalie'yi arayıp bana söyleceklerini dinlemektir ama onun yerine doğru olanı yapıp olayın ana kaynağına yöneldim. Hem ondan sır saklamaya niyetim yoktu. Bunu daha önce de yaşamış ve dersimi almıştım.

Camryn bana gülümsedi ve saçlarını savurarak havluya kurulamaya girişti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii," dedi ve sarı saçlarını omuzlarına dökerek doğruldu.

"Eskiden psikiyatriste mi gidiyordun?"

Yüzündeki gülümseme yerini bir anda anlamsız bir ifadeye bıraktı. Dolaba doğru ilerleyip kapağını açtı. "Nereden çıktı şimdi?"

"Demin Natalie aradı ve seni tekrar doktora gitmeye ikna etmemi istedi."

Arkası bana dönük halde başını iki yana salladı ve dolapta asılı kıyafetleri karıştırmaya başladı. "Beni deli gibi göstermeye bayılır zaten."

Örtüyü üzerimden atıp iç çamaşırla yataktan çıkarak onun yanına gittim ve arkasına sokulup ellerimi kalçalarına koydum.

"İnsan psikiyatriste gitmekle deli olmaz ki," dedim. "Belki de gitsen faydası dokunur. Biriyle konuşmak iyi gelir."

O kişi ben olsam daha iyi olurdu tabii ama şu an mesele bu değildi.

"Andrew, ben iyiyim." Dönüp bana tatlı tatlı gülümseyerek parmaklarını çeneme yasladı. Sonra dudaklarıma

bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum. Biliyorum, hepiniz endişeleniyorsunuz. Bunun için sizi suçlamıyorum ama psikiyatriste falan gitmeyeceğim. Bu çok saçma." Dönüp askıdan bir bluz çekti. "Hem o tiplerin tek derdi bir reçete yazıp beni başlarından atmak. Anti depresan falan almayacağım."

"İlaç almaya gerek yok ama biriyle rahatça konuşabilsen, her şey biraz daha kolaylaşır."

Halen arkası bana dönükken bir an için duraksadı ve bluzu tutan eli yana düştü. İçini çekerken omuzları gevşedi ve sessizce bana dönüp ifadesiz gözlerle yüzüme baktı.

"Olanlarla başa çıkmanın tek yolu unutmak," dedi, kalbimi parçalarcasına. "Her gün tekrar tekrar bunu aklıma getirmediğin sürece bir derdim yok. Siz beni *konusmaya...*" Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor. "Zorladıkça, ben yanınıza geldiğimde o üzgün bakışlarla gözlerinizi bana diktikçe, benim bunu unutmam mümkün olmayacak."

Bu, insanın zihninin gerisine öylece atabileceği bir şey değildi zaten ama bunu ona söyleyecek denli yürekli değildim.

"Tamam, o halde..." Geri çekilip yatağa yöneliyorum. "Burada daha ne kadar kalacağız? Geri dönmek istediğimden değil, yanlış anlama." Ona sormak istediğim bir sürü soru vardı aslında ama şu sıralar her şeye temkinli yaklaşıyordum. Son iki haftadır ağzımı her açtığımda kendimi mayın tarlasında dolaşır gibi hissediyordum ne de olsa.

"Texas'a geri dönmeyeceğim," dedi doğal bir tavırla üzerine kot pantolonunu geçirirken.

Mayınlar. Dört bir yanımdaydılar.

Başımın arkasına uzanıp elimi ovuşturdum.

"Tamam," dedim. "Ben tek başıma dönüp toplanmaya başlarım. İstersen ben oradayken sen de Natalie'yle çıkıp bize ev bakarsın. Nereyi beğenirsen orayı tut." Ona ihtiyatlı bir tavırla gülümsedim. Mutlu olmasını istiyordum ve bunun için elimden gelen her şeyi yapardım.

Bir an yüzü aydınlandı ve ifadesinde beliren mutluluğa gerçekten kandım. Ya da belki içten bir gülümseme-ydi bu. Şu an ikisi arasındaki farkı ayırt edemiyordum.

Yanıma gelerek beni yatağın ucuna itti, yüzümü avuçlarına aldı. Başımı kaldırıp ona baktım. Normalde hiç beklemeden üzerine çıkardım ama şu an bu yanlış geliyordu. Beni arzuladığının farkındaydım. En azından öyle hissediyordum... ama düşük yaptığından beri ona dokunmaktan korkuyordum.

Camryn üzerime oturarak bacaklarını belime doladı ve ona dokunmaktan çekinmeme rağmen neredeyse içgüdüsel bir şekilde kendimi ona bastırdım. Camryn ellerini omuzlarımda gezdirerek gözlerimin içine baktı. Beni öpmek için eğildiğinde gözlerimi kapattım. Öpücüğüne karşılık verdiğimde dudaklarının tadını aldım ve nefesinin nefesime karıştığını hissettim. Ama kendimi tutarak geri çekildim. Onu engellemek için belini kavradım.

"Tatlım, bana kalırsa..."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını yana eğdi.

"Sana kalırsa ne?"

Bunu nasıl dile getireceğimden pek emin değildim; o yüzden aklıma geldiği gibi konuşmaya başladım.

"Daha iki hafta oldu. Sen hâlâ -"

"Kanamamı mı soruyorsun?" dedi. "Yok. Halsiz miyim? Hayır. Söyledim ya, iyiyim."

İyi olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Ama ona ters düşersem, bana patlayacağını hissediyordum.

Kahretsin... belki de gerçekten cesaretimi toplayıp Natalie'yle konuşmalıyım.

Camryn üzerimden çekildi ama ben de ayağa kalkarak kollarımı sırtına dolayıp onu kendime çektim ve yüzümü ıslak saçlarına gömdüm.

"Haklısın," dedi, geri çekilip bana dönerek. "Ben, şey... doğum kontrol hapına tekrar başlamalıyım. Bir daha aynı riski almamız aptalca olur."

Benden uzaklaşıyordu.

Demek istediğim bu değildi. Son zamanlarda yaşadıklarımızı düşünürsek bu sefer daha dikkatli olmamız daha iyi olurdu elbette. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu istediğini bilsem şu an sırf onu hamile bırakmak için hemen üzerine atlayabilirdim. Sadece söylemesi yeterdi. Geçen seferden hiç pişman değildim ve yine olsa, yine denemek isterdim. Oysa bunu Camryn'in istemesi gerekiyordu. Ama bu konuyu ben açarsam, bunu *benim* önerim olarak algılayacağından, *benim* Lily'mi kaybettiği için suçluluk duyabileceğinden ve sırf *benim* iyi hissetmemi sağlamak için tekrar hamile kalmak isteyebileceğinden korkuyordum.

Camryn bornozunu çıkarıp yatağın köşesine fırlattı ve giyinmeye başladı.

"Eğer istediğin buysa," dedim doğum kontrol hapları hakkında. "Kararını destekliyorum."

"Peki *senin* istediğin bu mu?" diye sordu, bir an duraksayıp gözlerime bakarak.

Tuzak bir soru gibi duruyor bu. Dikkatli ol, Andrew.

Usulca başımı salladım. "Sen ne istiyorsan, ben de onu istiyorum. Şu an için senin açımdan en iyisinin bu olacağını düşünüyorum."

Gözlerinden hiçbir duyguyu okuyamadım ve bu beni çok rahatsız etti.

Nihayet o da başını salladı ve bakışlarını benden kaçırdı. Kot pantolonunu üzerine geçirerek bir çift çorap bulmak için şifonyer çekmecesini karıştırmaya başladı.

"Beni araya sıkıştırabilirlerse bugün doktoruma giderim."

"Güzel," dedim.

Sanki az önce can sıkıcı, ciddi bir konuşma yapmamış gibi, Camryn yanıma gelerek bana gülümsedi ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Sen de artık kendin gibi davranabilirsin," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama," dedi. "Olanlardan beri bir kez bile benimle sevişmeye çalışmadın." Sırtarak çıplak göğsümü süzdü. "Söylemem gerekir ki, seks düşkünü Andrew Parrish'imi özleyorum. Son üç gündür kendime çok dikkat ediyorum." Eğilerek dudaklarımı öptükten sonra yanığıma kaydı ve hafifçe kulak mememi dişlemeye başladı. "Birkaç dakika önce duşta kendimi tatmin ettim. Sen de orada olmalıydın."

Sırtımda bir ürperti gezindi. İyi de, neden bunu benden istemedi ki? Seve seve yapardım. Herhalde *bunu* şimdiye dek öğrenmiş olmalıydı.

Onun yüzünü avuçlarıma alarak arzu dolu bir öpücük verdim ve elini bacaklarımin arasında hissettim. Daha ne olduğunu anlayamadan kendimi üzerimde Camryn'le

yatağa uzanmış halde buldum. Parmaklarını iç çamaşırına geçirip, gözlerinde şeytani bir ifadeyle bakışlarını vücudumda gezdirdi.

Aman Tanrım, eğer beni ağzına almak üzereyse...

Parmaklarını tenimde hissedene kadar gözlerimi kapattığımın farkına bile varmadım. Şortumu sıyırmaya başladığında gördüğüm tek şey karanlık oldu.

O sırada vicdanım baskın geldi ve onu durdurarak dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Bebeğim, şimdi olmaz."

Dudak büktü. Yüzündeki yalvarır ifade karşısında pes etmemek için kendimi zorladım.

"Seni istiyorum. İnan bana... Seni *çok ama çok* istiyorum." Sözlerimin arasında usulca gülümsedim. "Ama bekleyelim. Annen her an geri dönebilir ve ben –"

Camryn başını yana eğerek bana gülümsedi. "Olsun," diyerek beni bir kez daha öpüp yataktan kalktı. "Haklısın. İsteyeceğim en son şey annemin beni senin tepende yakalaması."

Az önce onu ret mi etmişim? Bu kız benim üzerimdeki etkisinin gerçekten farkında değildi. Aslında söylemesem iyi olurdu; çünkü bu güç onu şımartabilirdi. Aman ya, ne diyordum ben? Zaten şımarmasını *istiyordum*. Onu öyle çok seviyordum ki.

Camryn jinekologdan son dakikada bir randevu almayı başardı ve annesiyle doktora gitti. Natalie'nin bana söylediği şeyleri sormak için annesini bir kenara çekmek istemişim ama bir türlü fırsat bulamadım. Doktor randevusu için bir saat içinde çıkmak zorunda kaldılar ve annesiyle bir odaya kapansam tuhaf olurdu herhalde. Camryn anında kendisinden bahsettiğimizi anlardı.

9. Bölüm

Camryn arabasını bana bıraktı. Ona neden o gün otobüse atlamak yerine arabayla yola düşmediğini sorduğumda, “Sen neden aynı şeyi yapmadın?” diye karşılık vermişti. Onun küçük, kırmızı Toyota Prius’unun sürücü koltuğuna geçmek benim için çok zor oldu ama kendimi zorlayıp Natalie’yle buluşmayı kararlaştırdığımız Starbucks’a doğru yola koyuldum.

Bütün bunlar bana çok tehlikeli geliyordu. Kendimi kirlenmiş gibi hissediyordum. Natalie içeri girdiğinde yanında Blake yoktu. Koyu renkli, uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Birinin beni onunla görmesi korkusuyla cama en uzak masalardan birine oturmuştum. Buralarda kimsenin beni tanımaması önemli değildi. Bana ne söylemesi gerekiyorsa telefonda da söyleyebileceğini söylemiştim ama buluşmamız konusunda ısrar etti.

Natalie boş sandalyeye oturup, çantasını masaya bıraktı.

“Merak etme, adam yemem,” dedi sırtarak.

Belki haklısın, ama bahse girerim ki –

“Beni seviyormuşsun gibi davranmana gerek yok,” diye düşüncelerimi böldü ardından. “Cam burada değil. Ben de sandığın kadar kalın kafalı sayılmam.”

Beni şaşırttığını itiraf etmeliydim. Gerçekten ondan hoşlanmadığının farkında olmadığını sanıyordum. Nişanlımın en yakın arkadaşı olabilirdi ama aylar önce eski erkek arkadaşı Damon ona abayı yaktığını itiraf ettiğinde ona inanmayarak ve Camryn'i kendisinden uzaklaştırarak Camryn'i çok incitmişti. Bütün bunlar o kadar saçmaydı ki.

Geri çekilerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Güzel, madem birbirimize karşı dürüst davranıyoruz, bana derdinin ne olduğunu söyler misin?"

Onu hazırlıksız yakaladığımı anladım. Gözleri bir an şaşkınlıkla irileştikten sonra iyice kısıldı. Öfkesinden yavaşlığının iç kısmını ısıyor gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" O da kollarını kavuşturup, atkuyruğunu savurarak başını yana eğdi.

"Bence ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun," dedim. "Cevabın hayırsa, belki de *cidden* sandığım kadar kalın kafalıdır."

Ona karşı böyle uyuz davranmamak elimde değildi. Sonsuza dek ona hoşgörülü yaklaşmaya ve olumsuz görüşlerimi kendime saklamaya devam edebilirdim, ama karşıma geçip her şeyi ortaya döken oydu. Yani tamamen kendi suçuydu.

Bir aydınlanma anıyla kahverengi gözleri koyulaştı. Neden bahsettiğimin kesinlikle farkındaydı.

"Bunu hak ettiğimi biliyorum," dedi bakışlarını benden kaçırarak. "Camryn'e yaptıklarımın hep pişmanlık duyacağım ama o beni affetti. O yüzden sen neden bu konuyu böyle büyütüyorsun, hiç anlamıyorum. O zamanlar beni tanı mıydun bile. Gerçi *hâlâ* tanı mıyorsun."

Haksız sayılmazdı ama tanıdığım kadarı bile bana yetiyordu. En azından Natalie'yle yüzleşebiliyordum. Damon ya da adı her neyse, bambaşka bir hikâyeydi Şimdi karşımda Natalie yerine o olsun isterdim. Ön dişlerini dağıtmaktan daha fazla keyif alacağım hiçbir şey yoktu herhalde.

"Ama burada konu ben değilim," dedi, yüzünde o kendisine özgü sırıtmayla. "O yüzden buluşmayı önermemin sebebine geleyim."

Başımınla onaylayarak konuyu kapattım.

"Cam ile ikimiz çok uzun zamandır yakın arkadaşız. Büyükkannesi öldüğünde, Ian öldüğünde, kardeşi Cole o adamı öldürüp hapse girdiğinde yanında hep ben vardım. Babasının annesini aldatmasını ve boşanmalarını saymıyorum bile." Küçük masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Bütün bunlar son üç yılda olup bitti." Başını iki yana sallayarak tekrar arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tabii hayatı altüst oldu, Andrew. Doğrusu o kızın çok şanssız olduğunu düşünüyorum." Ellerini kaldırarak dramatik bir tavırla içini çekti. "Aaah, ama tabii Cam'e asla bunu söyleyemem. Geçen sefer denediğimde ağzımın payını aldım. Sana şunu söyleyeyim, kendisine acınmasından hiç hoşlanmıyor. Hatta nefret ediyor. Başına ne gelirse gelsin, daha kötüsünü yaşayan insanlar olduğunu düşünmek gibi saçma bir takıntısı var." Gözlerini devirdi.

Natalie'nin ne demek istediğini gayet iyi anladım. Beraber yollardayken de Camryn sorunlarından kaçınmaya çalışıyordu; dolayısıyla ben bunu birebir görmüş ve yaşamıştım. Ama Natalie, benim Camryn'i az da olsa kabuğundan çıkarmayı başardığımı bilmiyordu. Sözde en

yakın arkadaşı Natalie'nin yıllardır yapamadığı şeyi iki haftadan kısa sürede başarmış olduğunu düşünmek, içten içe gülümsememe yol açtı.

"O yüzden olanları kabulleniyor," diye sözlerini sürdürdü Natalie. "Hep öyle biri oldu. Sana şunu söyleyeyim, bir türlü adam gibi yüzleşemediği acılarını, kızgınlıklarını, hayal kırıklıklarını – aklına ne gelirse – biriktirip duruyor. Şimdiyse bebeğe olanlar..." Yutkunurken kahverengi gözlerinde huzursuz bir ifade belirdi. "Onun için gerçekten endişeleniyorum, Andrew."

Natalie'yle buluşmamın, Camryn'in sağlığı ve ruh hali hakkında böylesine endişeye kapılmama yol açacağını hiç düşünmemiştim. Daha önce de endişelerim vardı ama Natalie sözlerini sürdürdükçe aklımdaki korkular arttı.

"Bana şu psikiyatrist olayından bahsetsene," dedim. "Ona sordum ama pek konuşmak istemedi."

Natalie bacak bacak üstüne atarak derin bir iç çekti. "Ian öldükten bir süre sonra babası onu psikiyatriste gitmeye ikna etmişti. Cam her hafta doktoruyla görüşüyor ve cidden iyiye gidiyor gibi görünüyordu ama sanırım hepimizi kandırmayı başarmıştı. 'İyiye giden' insan öylece, kimseye tek kelime etmeden gidip bir otobüse atlamaz."

"Onu ikna eden babası mıydı?"

Natalie başını sallayarak onayladı. "Evet. Babasına hep annesinden daha fazla yakınlık duymuştu – Nancy hari-kadır ama bazen alıklığı tutuyor. Babası boşanmalarının ardından toplanıp yeni kız arkadaşıyla New York'a taşınınca, Camryn iyice dağıldı. Ama tabii sorsan bunu asla itiraf etmez."

Derin bir nefes alarak ellerimi saçlarımdan geçirdim. Bütün bunları Natalie'yle konuştuğum için suçluluk duyuyordum ama başka çarem yoktu. Görünüşe göre Camryn bunların hiçbirini bana kendiliğinden anlatmayacaktı.

"Haplardan falan bahsetti," dedim. "Psikiyatriste gitmeyeceğini; çünkü tek dertlerinin --"

Natalie başını sallayarak lafımı kesti. "Evet, doktoru ona anti depresan vermişti. Bir süre onları kullandı ama birkaç ay sonra bıraktığını itiraf etti. Hiç fark edememiştim."

Daha fazla dayanamayıp sadede geldim. "Peki beni buraya neden getirdin?" diye sordum. "Umarım sadece bana onun sırlarını anlatmak için değildir." Bunları bana söylediği için minnettardım ama yine de Natalie'nin bütün bunları sırf kendisine ağır geldiği için mi benimle paylaştığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Muhtemelen öyle değildi. Bence Camryn'i gerçekten önemsiyordu ama Natalie'nin karakterini de göz ardı edemezdim.

"Bence gözünü onun üzerinden ayırmamalısın," dedi ve dikkatim tekrar ona yöneldi. "Ian öldükten sonra ciddi anlamda depresyona girmişti. Onu sanki uzun zamandır tanıımıyormuşum gibi hissediyordum. Ne ağladı, ne de depresyondaki insanlar gibi davrandı. Hayır, Cam daha çok..." Düşünceli bir tavırla yukarı bakıp tekrar bana döndü. "Metanetli bir hali vardı; daha uygun bir kelime bulamadım. Benimle dışarı çıkmayı bıraktı. Okul umurunda bile değildi. Üniversiteyi boş verdi. Ta birinci sınıftayken üniversite planlarımızı yapmıştık ama öyle bir depresyona girdi ki, üniversite aklındaki son şeydi."

"Peki aklında ne vardı?"

Natalie belli belirsiz başını iki yana salladı. “Kesin bir şey söyleyemiyorum; çünkü pek konuşmuyordu. Ama bazen derin, tuhaf konular açıyordu: sırt çantasını alıp dünyayı dolaşmak gibi şeyler. Tam olarak hatırlayamıyorum. Ah, bir seferinde de tekrar bir şeyler hissedebilmeyi çok istediğinden bahsetmişti. İnsanın bir şeyler *hissedememesi* bana çok garip geliyor ama neyse ne.” Sinek kovarcasına elini salladı. Sonra bana tekrar gülümsedi ve yeniden ağzını açana dek nasıl davranacağımı bilemedim. “Ama sonra karşısına sen çıktın ve tekrar kendisine geldi. Hatta yüz kat daha iyiydi. New Orleans’ta seninleyken onunla konuştuğum gece bir şeylerin değiştiğini anlamıştım. Dü-rüstçe söylüyorum; onu daha önce hiç böyle görmemiş-tim.” Bir an duraksadı. “Bence sen Cam’in başına gelen en iyi şeysin. Bu konuyu açtığım için bana kızma ama sen ölmüş olsaydın...”

Sabırsızca sözlerini bitirmesini bekledim ama sustu. Söylediği her şeyi geri almak istermişçesine gözlerini benden kaçırdı.

“Ben ölmüş olsaydım, *ne* olurdu?”

“Bilemiyorum,” dedi. Nedense ona inanmakta güçlük çektim. “Ama gözünü onun üzerinden ayırma. Sanırım şu an sana her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğunu söylememe gerek yok.”

Hayır, bunu söylemesine gerek yoktu ama söylediği her şeyi göz önüne alınca Camryn’in her zaman yanında olmam gerektiğini hissediyordum. Bütün bunları anlattığı için Natalie’den nefret edebilirdim ama yine de hepsini bilmem gerekiyordu.

Masadan kalkıp siyah ceketimi giyerek sandalyemi ittim.

“Öylece gidecek misin yani?”

Durup ona bir bakış atıyorum. “Evet,” dedim ve o da ayağa kalktı. “Sanırım yeterince şey öğrendim.”

“Lütfen ona söy –”

Elimi kaldırdım. “Bak, beni yanlış anlama. Bana bütün bunları anlattığın için minnettarım ama Camryn sorarsa, ona burada buluştuğumuzu ve bütün bildiklerimi senin anlattığını söylerim. O yüzden bunları ondan saklamamı bekleme.”

Natalie yanaklarını şişirdi. “Nasıl istersen,” diyerek masadan çantasını aldı. “Ama bunu söylememin sebebi, sana geldiğimi bilse neler hissedeceğini düşünmem. Yoksa bana kızacağından korkmuyorum.”

Başımınla onayladım. İtiraf etmeliydim ki, bu sefer ona inanıyordum.

Ben oturma odasında televizyon izlerken Camryn’le annesi doktordan döndü. Annesinin evinde olduğum için kendimi garip hissederek oturduğum yerde biraz doğruldum. Uzaktan kumandayı meşeden yapılma orta sehpa bırakarak Camryn’i karşılamak için kalktım.

“Nasıl gitti?” Duruşum bir garipti. Hoşbeş edercesine sorular sormak garipti. Aslında her şey garipti. Ve ben gariplikten nefret ederdim. Çok geçmeden kendi evimize çıkmamız gerekiyordu. Ya da bir otel odası tutabilirdik.

Camryn bana yaklaşırken bakışları yumuşadı.

“İyiymi,” diye yanıtladı, yanağıma bir öpücük kondururken. “İstediğim hapları aldım. Peki sen bugün ne yaptın? Bahse girerim bütün gün o kız işi arabayla şehirde

dolaşırken acayip seksi görünmüştür.” Dudakları sola doğru kayd ve gülümsedi.

Yüzümün hafifçe kızardığını hissettim.

Camryn’in annesi de yanımızdan geçip mutfağa ilerlerken bana belli belirsiz gülümsedi. Camryn’in bu sabah bahsettiği “sessiz gülümseme”lerden biriydi bu. *Kızım çok hassas ve ikinize de çok üzülüyorum* diye bağırarak bir gülümseme. Camryn’in neden bu kadar sinirine dokunduğunu anlamaya başlıyordum galiba.

“Pek bir şey yapmadım ama Starbucks’ta Shenzi’yle on beş dakika sohbet etmek zorunda kaldım.”

“Shenzi mi?”

Başımı iki yana sallayarak güldüm. “Boş ver. Natalie’yi diyorum. Benimle buluşup senin hakkında konuşmak istedi. Epey endişeli görünüyordu.”

Camryn canı sıkkin bir tavırla koridorda ilerleyerek yatak odasına yöneldi. Ben de peşinden gittim.

“Sana söylediklerini hayal edebiliyorum,” dedi odasına girerken. Çantasını ve alışveriş poşetini yatağına bıraktı. “Arkamdan iş çevirip seni aramasına sinir oldum.”

“Muhtemelen onunla buluşmaya gitmemeliydim,” dedim, eşikte dikilerek. “Ama çok ısrar etti ve dürüst olmak gerekirse ben de söyleyeceklerini merak ettim.”

Camryn dönüp bana baktı. “Ee, ne öğrendin peki?”

Ses tonundaki belli belirsiz hoşnutsuzluk gerilmeme yol açtı.

“Sadece senin çok şey yaşadığından ve –”

Camryn elini kaldırarak azarlayıcı bir tavırla başını iki yana salladı. “Andrew, cidden. Beni dinle, tamam mı?”

Yanıma gelerek ellerimi avuçlarına aldı. "Şu an üzüntüme tuz biber eken tek şey, herkesin sürekli benim hakkımda endişelenmesi. Bir düşünsene – bu konuşmayı daha bu sabah yaptık. Şimdi bana bak."

Ona bakıyorum.

"Ben bunalım mı takılıyorum?" *Yok, hayır.* "Bu hafta beni kaç kez gülümserken gördün?" *Aslına bakarsan, defalarca.* "İçten içe acı çektiğimi gösteren herhangi bir şey söyledim mi?" *Hayır, zannetmiyorum.*

O güzel sarışın kafasını usulca yana eğip, yumuşacık parmak uçlarını yanağımda gezdirdi. "Bana bir konuda söz vermeni istiyorum."

Normalde hiç tereddüt etmeden "Ne olursa," derdim, ama bu sefer duraksadım.

Başını öbür yana yatırıp, elini geri çekti.

Nihayet isteksizce, "Ne olduğuna bağlı," dedim.

Karşı çıkamadı ama yüzünde beliren hayal kırıklığını seçebiliyordum.

"Normale döneceğimize söz ver. Tek istediğim bu, Andrew. Eski halimizi özlüyorum. Beraber geçirdiğimiz çılgın zamanları, çılgınca sevişmeyi, senin o çılgın gamzelerini ve o çılgın, neşeli, yaşamayı seven tarzını."

"Yollarda olmayı mı özlüyorsun?" diye sordum ve çok yanlış bir şey söylemişim gibi yüzündeki ışık söndü.

Gözlerini benden kaçırdı ve bir anda düşüncelere gömüldü.

"Camryn... yollarda olmayı mı özlüyorsun?" Böyle tepki vermesini hiç beklemediğim için, şimdi soruma vereceği cevap gözümde daha da büyük bir önem kazandı.

Aramızda bir sessizlik oldu ve başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde kaybolduğumu hissettim. Ama bu kayboluş çok huzursuz bir histi.

Bana cevap vermedi. Sanki... dili varmıyormuş gibiydi.

Aklından neler geçtiğini öğrenmek isteğiyle, "Bunu hemen yapabiliriz," diyerek kollarını kavradım. "Belki bu tam da ihtiyacın, yani, *ihtiyacımız* olan şeydir." Aklımdaki fikir sözcüklere dökülünce daha da heyecan verici oldu. Camryn ve ben. Uçsuz bucaksız yollarda. Önceden planladığımız gibi özgürce anı yaşayacaktık. Yüzümün heyecanla ısıldadığını ve kocaman gülümsediğimi fark ettim. Aman Tanrım! Evet, ihtiyacımız olan şey aynen buydu. Neden bunu daha önce düşünememiştim ki?

"Hayır," dedi Camryn ifadesiz bir yüzle ve bu cevap karşısında daldığım hayallerden kopup kendime geldim.

"Hayır mı?" Ona inanasım gelmedi.

"Hayır."

"İyi ama... neden?" diye sordum. Alelade bir tavırla geri çekildi. "Artık beklememize gerek yok ki."

Bunları söylediğim anda verdiği cevabın arkasındaki nedeni kavradım. Ama bu konuyu açmak zorunda kalmadım; çünkü Camryn bunu benim yerime yaptı.

"Andrew," dedi, yüzündeki ifade pişmanlıkla yumuşarken. "Bunu yaparsak, aklımda daima bebeğimiz doğsaydı bir şeyleri onun yüzünden erteleyecekmişiz gibi bir düşünce kalacak. Şu an bunu yapmak doğru gelmiyor. En azından bir süreliğine. Hatta uzun bir süreliğine."

"Tamam," diyerek ona yaklaştım. Başımı sallayarak sıcacık gülümsedim. Ne yapmak isterse istesin veya

istememesin, sorgusuz sualsiz arkasında olacağımı anlamasını istiyordum.

"Ee, Natalie bugün beni hangi seviye bipolar bozulğa çıkardı?" diye kendi kendisine gülerken eve getirdiği alışveriş torbasının içine uzandı.

Ben de güldüm ve yatağa yatay şekilde uzanarak bacaklarımı aşağı sallandırdım.

"Sarı," dedim. "Olabilecek en düşük seviye. Ama kendisinin kırmızı seviyede olduğundan eminim." Başımı yana eğerek ona baktım. "Gerçi sen bunun zaten farkındasındır."

Gülümsememe karşılık verdi ve torbadan bir yığın iç çamaşırı alarak etiketlerini çıkarmaya başladı.

"Eminim kafanı nasıl bir depresyon geçirdiğime ve ne kadar şanssız" Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "Olduğuma dair saçmalıklarla doldurmuştur." Bir gözünü kısararak bana baktı. "Ama hepsi geride kaldı. Bir dönemdi, geçti gitti. Ayrıca kimin ailesinde boşanma, ölüm, ayrılık gibi olaylar yoktur ki? Bu çok saçma -"

"Bebeğim, sana ne söylemiştim? New Orleans'tayken?"

"Pek çok şey söylemiştin." Camryn elindeki etiketleri çöp kutusuna attı.

"Acıların yarıştırmayacağına dair hani."

"Evet, hatırlıyorum," dedi. Çamaşırlarını yataktan almaya yeltendi ama ben uzanıp üstten birkaç tanesini kapmayı başardım. Pembe dantelli bir çamaşırı önüme tutarak diğer ikisini göğsüme koydum.

"Vay be, bunlara bayıldım," dedim. Camryn çamaşırları elimden çekip aldı.

“Neyse,” diye sözlerini sürdürdü, ben diğer iki çamaşırı da alıp incelerken. “Bunları artık konuşmak istemiyorum, tamam mı?” Sonra diğer çamaşırları da elimden kapıp şifonyerin çekmecesine tıktırdı.

Çekmeceyi kapattıktan sonra yanıma dönerek kucağıma kıvrıldı ve battaniyenin altına gömüldü. Ben de ellerimi bacaklarında aşağı yukarı gezdirdim.

“Bu akşam dışarı çıkmak istiyorum,” dedi. “Ne dersin?”

Düşünceli bir tavırla alt dudağımı ısırdım. “Bana uyar. Nereye gidelim?”

Bütün gün bunu düşünmüş gibi bana tatlı tatlı güldü. Onu böyle görmek beni çok mutlu ediyordu. Gülümsemesi öyle gerçek ki, belki de Natalie’nin aşırı tepki verdiğini düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

“Natalie ve Blake ile Underground’a gidebiliriz diye düşündüm.”

“Bir dakika, orası o şerefsizin seni çatıda öptüğü yer değil mi?”

“Evet,” dedi, mırıldanarak. *Kahretsin, eğer kucağımda böyle kıpırdanmayı kesmezse...* “Ama o ‘şerefsiz’ bir sene boyunca hapiste kalacak. Natalie de gitmemizi çok istiyor. Ben eve dönmeden mesaj attı.”

“Vicdan azabı çektiği için sana yaranmaya çalışmadığından emin misin?”

Camryn omuz silkti. “Belki öyledir ama yine de eğlenceli olacağını düşünüyorum. Bu seferlik sahneye çıkmaktansa başkalarını izlemek de güzel olur.”

Göğsüme uzandı. Ben de o mükemmel kalçalarını kavrayıp, avuçlarımda sıktım. Camryn beni öptü ve ellerini yukarı kaydırarak kollarımı sıkıca bedenine doladım.

“Pekâlâ,” dedim yumuşak bir sesle öpüşmemizi bölerek. Parmaklarımı onun saçlarından geçirerek yüzünü avuçlarıma aldım. “Underground’a gidelim. Yarın da Texas’a dönüp toplanmaya başlayacağım.”

“Umarım seninle gelmediğim için bana kızmazsın,” dedi.

“Hiç sorun değil,” diyerek alına bir öpücük kondurdum. “Bu arada ev bakmaya giderken Natalie’yi çağırıp çağırmayacağını söylemedin.”

Doğrularak ellerimi avuçlarına aldı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi.

“Bakacağım,” dedi, gülümseyerek. “Acele etmeyelim. Şimdilik yapmamız gereken; dışarı çıkmak için hazırlanmak.”

Onu başımla onaylayarak gülümsemesine karşılık verdim ve ellerini avuçlarımda sıkarak onu tekrar kendime çektim.

“Sen benim dünyamsın,” diye fısıldadım, dudaklarım dudaklarına değerken. “Bunu sakın unutma.”

“Asla,” diye fısıldayarak cevap verdi ve kalçalarını hafifçe hareket ettirdi. Sonra dudaklarını dudaklarıma sürterek, “Ama olur da unutursam, umarım bana hatırlatmanın bir yolunu bulursun,” diye ekledi ve bana bir öpücük verdi.

Gözlerimi dudaklarında ve avuçlarıma aldığım yanaklarında gezdirdim.

“Daima,” diyerek onu büyük bir arzuyla öptüm.

10. Bölüm

Underground gibi bir kulüpte eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu. Daha yirmi beş yaşında olmama rağmen bu mekân kendimi yaşlı hissetmeme yol açtı. Sanırım dışarı çıktığımda Old Point gibi daha rahat yerlere takıla takıla heavy metal diye bir müzik türü olduğunu unutmuştum. Tamam, heavy metal de iyidir ama eski şarkıları yeğlerdim. Camryn ile ikimiz, akşamı Blake ve Natalie'yle geçirerek Sixty-Nine diye – amma da duyulmamış fikir – bir grubun gitara abanmasını ve solistlerinin mikrofona böğürüp durmasını dinledik.

Gerçi kalabalık müziği sevmiş gibi görünüyordu. Ya da belki çoğu sarhoştu ya da kafaları güzeldi. Muhtemelen ikisi birden.

Benim de sarhoş olasım vardı ama arabayı kullanmaya söz vermiştim. Gerçi sorun değildi. Şu an Camryn'in iyi vakit geçirmesini istiyordum. Buna çok ihtiyacı vardı. Çaba gösterdiği için onunla gurur duyuyordum; çünkü içten içe uzun bir süre hiçbir şey yapmayacağını düşünmüştüm. Lily'yi kaybetmiş olmak benim de canımı acıtıyordu ama Camryn hâlâ yanımdaydı ve şu an benim için önemli olan tek şey oydu.

Sıcak ve dumanlı binadaki tıķış tıķış kalabalığın içinde geçirdiğimiz üç saatin ardından yüzümüze çarpan soğuk kasım havası çok iyi geldi.

“Yürüyebilecek misin?” diye sordum Camryn’e, yanı sıra ilerlerken kolumu sıkıca beline dolayarak.

Başını bana yaslayarak ellerini mantosunun içine gömdü.

“Evet,” dedi. “Bu kez beni zamanında durdurdun; o yüzden New Orleans’taki o gece gibi beni taşımana gerek yok.” Başını kaldırıp bana baktığını hissedince ben de karanlık yolda adımlarımıza dikkat etmeye çalışarak başımı ona doğru eğdim. “O geceyi hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki hatırlıyorum.” Beline doladığım kolumu iyice sıktım. “Üzerinden çok geçmedi ki. Öyle olsa bile ne o geceyi, ne de seninle geçirdiğim herhangi bir geceyi untabilirim.”

Bana gülümsedi ve dikkatini yola verdi.

“Kesinlikle unutulmazsın,” diye ekledim sırtarak.

“O gece bir kez uyanmıştım,” dedi, başını koluma gömererek. “Bir tarafımda tuvaleti görünce oraya nasıl geldiğimi merak etmiştim. Sonra senin arkamda olduğunu, kolunu belime doladığını hissetmiştim. Bir türlü kalkasım gelmemişti. Hâlâ kafam güzel olduğu için değil, sen yanımda olduğun için.”

“Evet, hatırlıyorum...” Bir an bahsettiği anıya dalıp gittim.

Buz gibi havada birbirimize sokularak on dakika boyunca yürüdükten sonra benzin istasyonuna park ettiğimiz arabanın yanına vardık. Kaloriferi sonuna kadar açtım ve Camryn’in annesinin evine doğru yola koyulduk.

Garaj yoluna park ederken annesinin arabasının orada olduğunu gördüm ve keşke bunca zamandır bir otelde kalıyor olsaydık diye düşündüm. Nancy'yi sevmediğimden değildi ama evin içinde birinin beni göreceği endişesi olmadan iç çamaşırlarımla ya da çıplak dolaşabilmek de istiyordum.

Camryn'in arabadan inmesine yardımcı oldum ve kolumu beline sararak onu içeri götürdüm. Gerçi durumu iyiydi. Kafası güzel, ama kendinde. Kapıyı arkamızdan kilitledim ve Camryn mantosunu çıkarıp antrenin köşesindeki portmantoya fırlattı. Ben de aynı şeyi yaptım.

Ev tamamen sessizliğe ve karanlığa gömüldü. Sadece koridordaki gece lambasından ve mutfak tezgâhının üzerinden loş bir ışık yayıldı.

Camryn beni şaşırtarak ellerini göğsüme yasladı ve beni duvara doğru itti, dilini dudaklarımın arasına kaydırıldı. Ben de alt dudağını hafifçe dişleyerek öpücüğüne karşılık verdim. Sağ eliyle kot pantolonumun fermuarını açtı. Öpüşmemiz derinleşirken beni kavradığını hissederek inildedim.

Tanrım, öyle uzun zaman oldu ki...

Kendisini bana sertçe bastırarak sırtımı duvara çarptı.

Öpüşmemizi yarıda keserek, "Seni çok arzuluyorum ama hiç değilse önce odana çıkalım," demeyi başardım.

Beni daha istekli bir şekilde öperek dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, "Annem burada değil," dedi. Dudağımı sertçe ısırdı, kendimden geçtim. "Bu akşam işe Roger'ın arabasıyla gitti."

Dudaklarımı onunkilere bastırarak onu kucağıma aldım ve koridordan geçerek odasına doğru ilerledim. İçeri

girene kadar gömleğimi üzerimden çıkarıp fırlattı. Onu yatağa bıraktım ve üzerindeki her şeyi çıkararak altında sadece iç çamaşırını bıraktım. Camryn yatağın ucuna oturarak kot pantolonumu ve iç çamaşırımı indirdi. Onun üzerine uzanarak bir yumruğumu yatağa yaslayıp kendimi destekledim ve diğer elimi uzatarak parmaklarımı çamaşırının üzerinde gezdirdim. Altımda inildeverek gözlerini yumdu ve başını geri atarak göğüslerini bana doğru itti.

Yataktan kalkarak parmaklarımı çamaşırına taktım ve aşağı doğru kaydırdım. Kalçalarını öperek bacaklarının arasına gömüldüm; çünkü bunu ezelden beri yapmıyor gibiydim. Onu daha fazla bekletmiyordum; çünkü ben de çıldıracak gibiydim.

Ben dilimi arzuyla onun üzerinde gezdirirken o geri kayarak benden uzaklaşmaya çalıştı. Başı yatağın öbür tarafından aşağı sarktı ve örtülere sıkıca yapıştı. Onu sıkıca kavrayarak parmaklarımı bastırdım. Ben dilimi gezdirmeye devam ederken Camryn daha fazla dayanamayarak saçlarına yapıştı ve ağzını itti. Oysa tam da doruğa ulaşmak üzereydi

Bacaklarının arasından başımı kaldırıp ona baktım. Parmaklarını saçlarımdan geçirdi. Ne düşündüğünü, neden beni durdurduğunu merak ederek bekledim.

Sanki bir şeyi bekliyormuş gibiydi, ancak ne olduğunu bilmiyordum. Şu an aklımdan geçen tek şey, onun üzerinde olmaktı. Onu ters çevirip, dizlerinin üzerinde doğrultarak saçlarına yapışmayı böylesine isterken kendimi tutmak çok zordu

Camryn başını yana eğerek beni izledi. Bir sonraki hamlemi merak eder gibi bir hali vardı. Yüzü beni benden

alıyordu. İfadesinde daha önce görmediğim gizemli bir hal vardı. Beni yatağın kenarından uzaklaştırdı, içgüdüsel bir hareketle sırtüstü yattım. Camryn de üzerime uzanarak karnıma bir öpücük kondurdu ve yukarı doğru kayarak göğsümü öperken doğrularak oturdu. Onun sıcaklığını ve ıslaklığını hissedince elimde olmadan bir inilti koyuverdim. Yüzünde tatlı ve masum bir gülümseme belirdi, ancak kendisinin hiç de öyle bir hali yoktu. Sonra eliyle yön vererek beni içine aldı. Hareketleri öyle yavaştı ki işkenceden farksızdı.

Üzerimde istediği kadar gidip gelmesine izin verdim ama ondan önce kendimi bırakmamak için çok uğraşmam gerekti. Son anda ise hiç beklemediğim bir şey oldu. Anlık bir karar vermem gerekiyordu. Ya geri çekilecek ya devam edecektim ve bunu fark etmediğini umarak içten içe panikledim.

CAMRYN

Kalbim hızla çarpıyordu. İçerinin soğuk havasına karşın alnımdan terler süzülüyor ve nefesim kesiliyordu. Tam doruğa ulaşacakken Andrew'un panik içinde geri çekildiğini hissettim. Bu beni biraz şaşırttı ama fark ettirmemeye çalıştım. Aksine öne doğru eğilerek onu elimle kavradım.

Sonra Andrew'un üzerine yığılarak yanağımı göğsüne bastırdım. Kucağında otururken bacaklarım hâlâ bükülüydü. Kalbinin hızla çarptığını duyabiliyordum. Kollarını iki yana uzatarak nefesini toparlamaya çalıştı ve beni sıkıca sarmaladı. Dudaklarını saçlarıma bastırdığını hissettim.

Öylece uzanırken düşüncelere daldım. Az önce olanları – ve olmayanları – aklımdan geçirdim. Andrew'un ne kadar güzel koktuğunu ve teninin sıcaklığını, ne kadar ince davrandığını düşündüm. Beni fiziksel, duygusal, hatta ruhsal açıdan incitmemek için elinden geleni yapıyordu. Onu bu yüzden seviyordum. Beni böyle sevmesi benim de sevgimi arttırıyordu ama umarım bana karşı hep bu denli korumacı davranmazdı.

Şimdilik bu konuda ağzımı açmayacaktım. Sanırım bana karşı ihtiyatlı davranmaktan vazgeçmesi için önce kendimde olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. Ben de buna saygı duyuyordum.

Yanağımı göğsünden kaldırarak gözlerine bakıp gülümsedim.

Açıklama yapmaya çalışacak mı merak ediyordum. Belki niye kendisini geri çektiğini söyleyecek, belki de bunu yapma konusunda şüpheleri olduğunu anlatacaktı. Ama hiçbir şey söylemedi. Belki de benden bir şeyler duymayı bekliyordu. Ama ben de konuşmuyordum.

Aramızdaki belirsizlik ve sessizliği bölmek için muzip bir tavırla kalçalarımı kıvrarak usulca güldüm.

“Önce kendime gelmemi beklemen gerek, bebeğim,” diye gülümseyerek iki eliyle kalçalarım vurdu.

Abartılı bir ciyaklama koyuvererek gerçekten canım yanmış gibi davrandım ve üzerinde biraz daha hareket ettim.

“Artık dursan iyi edersin,” diye uyardı beni, yanaklarındaki gamzeler belirginleşirken.

Ama ben devam ettim.

“Şaka yaptığımı zannediyorsun herhalde? Bir daha yap da, sana gününü göstereyim.”

Tabii ki aynı şeyi bir daha yaptım ve aklında ne olduğunu merak ederek kendimi olacıklara hazırlamaya çalıştım.

Bana doğru uzanarak göğüs uçlarımı parmaklarıyla sıkıştırdı ve ani hareket edersem kopacaklarından korkarak bir an kaskatı kesildim.

“Vaay!” Bir kahkaha koyuvererek ellerini yakaladım ama ben onu itmeye çalıştıkça o daha fazla sıkıttı.

“Sana söylemiştim,” dedi başını iki yana sallarken, yüzüne çok ciddi bir ifade yerleştirerek. “Beni dinlemeliydin.”

“Lütfen, lütfen, lütfen, bıraaaaak!”

Dudaklarını yalayarak, "Uslu davranacak mısın?" dedi rahat bir tavırla.

Hızla başımı sallayarak onayladım.

Şeytani bakışlı yeşil gözlerini kıstı. "Söz mü?"

"Çok eskiden ölen köpeğim Beebop'un mezarı üzerine söz veriyorum!"

Göğüs uçlarımı son kez sıkarak bıraktı. Sonra yatakta doğrularak bacaklarımı kendi beline doladı. Bana doğru eğilerek dilini göğüslerimde usulca gezdirdi.

"Şimdi daha iyi mi?" diye sordu, gözlerime bakarak.

"Evet, daha iyi," diye fısıldadım. Sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve bir kez daha seviştikten sonra sabah saat üçü geçerken birbirimize sokularak uyuyakaldık.

11. Bölüm

Bu sabah, çok daha kötü bir akşamdan kalma hali içinde olacağımı sanmıştım. Dün gece aylardır ilk defa içki içmiştim ama şikâyet edecek halim yoktu. Yan tarafa döndüm ve dibimdeki saati gördüm. Akrep ve yelkovan, Andrew'un havaalanında olması gereken saatten bir buçuk saat sonrasını gösteriyordu. Gözlerim bir anda açıldı ve hızla doğruldum.

"Andrew!" dedim onu uyandırmak için sarsarak.

İnildeyerek döndü ve gözlerini açmaya çalıştı. Kolunu uzatarak bana sarılıp, uykusuna dönmeye yeltendi ama onu ittim.

"Çabuk kalk. Uçağını kaçırdın."

Onun da gözleri bir anda benimkiler gibi açıldı. Ne olduğunu kavradığı anda o da yerinden fırladı.

"Kahretsin!" Yataktan kalkarak çıplak bir şekilde odanın ortasında dikildi.

Ona bakmaya asla doyamıyordum – ister çıplak olsun, ister giyinik. Hâlâ onunla nasıl olup da yollarımızın kesiştiğini algılayamıyordum. Andrew iki elini yüzüne götürerek saçlarından geçirdi ve başının arkasına yaslandığında kol kasları iyice belirginleşti. Sonra göğsünü şişirerek derin bir iç çekti.

"Daha sonraki uçaklardan birine binmem gerekecek."

Yataktan çıkıp duşa girmek için sabahlığımı aldım.

"Gerçi senin yanında birkaç saat daha kalmayı dert ettiğim yok," dedi arkamdan gelerek.

"Bilemiyorum, Andrew," dedim, sabahlığı giyip önünü bağlayarak. "Ben senden kurtulmayı dört gözle bekliyordum." Arkam ona dönükken yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Oda sessizliğe gömüldü.

"Ciddi misin?"

Sesindeki şaşkınlık karşısında kahkahayı bastım. Dönüp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Yok artık, tabii ki ciddi değilim. Belki de dün gece alarmı *ben* kapatmışımdır. Belki de başından beri bunu planlıyorumdur."

Andrew'un yüzündeki gülümseme genişledi ve öpücüğüme karşılık verdikten sonra yatağın yanına gidip iç çamaşırını aradı.

"Öyle mi yaptın?" diye sordu.

"Hayır. Ama fena fikir değil. Bir dahakine aklımda bulunsun. Benimle duşa girecek misin?"

O anda odamın kapısı çalındı. Andrew gelenin muhtemelen annem olduğunu bildiği için biraz gerildi ve yatağa oturarak örtüyü üzerine çekti.

Kapıyı açıp annemin yer yer beyazlamış sarı saçlarıyla vakur bir şekilde karşımda dikildiğini gördüm. Üzerinde düğmeli, açık pembe bir bluz vardı ve ona uygun, yumuşak tonlu pembe bir allık sürmüştü.

"Uyandın mı?" diye sordu.

Yok canım, uyurgezerim ben. Annem bazen çok komik oluyordu.

Onun Andrew'a bir göz attığını fark ettim. Tekrar hamile kalmamdan endişelendiğini zaten söylemişti ama herhalde seks yapmamamızı bekleyecek değildi. Gerçi öylesini tercih ederdi ama olacak iş değildi yani.

Bana yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı. "Bugün benimle Brenda'yı görmeye gelmek ister misin?"

Hayatta olmazdı. Brenda teyzemi severdim ama sigara dumanı kaplı evinde boğulmayı isteyecek kadar değildi.

"Yok, Natalie'yle planlarım var."

Aslında planım falan yoktu ama neyse.

"Tamam. Hmm..." Andrew'a tekrar bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Andrew'un bu sabah Texas'a gideceğini sanıyordum."

Sabahlığımın kuşağını iyice sıkarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Evet, uyuyakalmışız. Ama sonraki uçaklardan birine binecek."

Annem başını sallayarak ona tekrar baktı. Birbirlerine hafifçe gülümsediler. Çok tuhaf bir durumdu. Annemin onu sevdiğini biliyordum ama Andrew iki haftadır burada olmasına karşın kesinlikle bir erkeğin odamda benimle uyumasına alışkın değildi. Yirmi bir yaşına girmek üzere olmasaydım ve nişanlı olmasaydık burada olmasına imkân yoktu. Öte yandan annem birbirimizi sevdiğimizizin farkındaydı ve bebeğin başına gelenlerden sonra Andrew'un yanımda olması onun da içini rahatlatıyordu. Ama yine de bu ortamın tuhaf olmasını engellemiyordu.

Hepimiz açısından. Evet, Andrew'la kesinlikle kendi evimize çıkmamız gerekecekti.

Kendi evimiz... burada, Raleigh'te. Bir anda göğsüme bir ağırlık çöktüğünü hissettim.

Annem nihayet bizi yalnız bıraktı. Kucağına çektiği örtünün altında son derece rahatsız görünen ve gergince kaşlarını çatmış olan Andrew'a baktım.

"Benimle duşa girecek misin?" diye sordum tekrar ama havasında olmadığı belliydi.

Bir anda irkildi. "Ben senden sonra gireyim."

Bu çocuksu huzursuzluğu karşısında güldüm, sonra yüz ifadem yumuşadı. "Bu hafta sonu birkaç ev gezeceğim. Söz veriyorum."

Doğrudu. "Benim de gelmemi istersen söylemen yeter. Natalie'yle gitmeni ben yokken boş durmak istemezsin diye önermiştim. Ne bileyim, kumaş perdeler, renk skalaları falan... tartışırsınız diye."

Yüksek sesle güldüm.

"Kumaş perde falan almayacağım," diyorum. "Güneşlik falan olabilir. Ama kumaş perdeler iç mimarlar ve zengin züppelerin tarzı oluyor."

O başını iki yana sallarken odadan çıktım ve koridorun öbür ucundaki banyoya gittim.

Jekyll ve Hyde* gibi hissediyordum. Hem de her an. Andrew'un yanındayken yüzümde mutlu bir ifade belirliyordu ama rol yaptığımdan değildi. *Gerçekten* mutlu oluyordum. Galiba. Ama yalnız kaldığım an sanki bir başkasına dönüşüyordum. Görünmez biri sürekli arkamda

* İskoç asıllı Robert Louis Stevenson'un 1886 yılında yayımlanan ünlü romanı. Kişilik bölünmesi yaşayan bir doktorun hayatını konu alır. (Ed.)

dikilerek beynimdeki şalteri indirip kaldırıyor gibiydi. Kapalı. Açık. Kapalı. Açık. K- hayır, Açık.

Küvete oturarak dizlerimi göğsüme çektim ve sıcak su omuzlarımdan vücuduma doğru süzüldü. Bir an önce bulmam gereken evi, dün gece Underground'da geçirdiğimiz güzel saatleri, yıkamam gereken çamaşırları ve sabunun üzerindeki marka logosunun silinmeye başladığını aklımdan geçirdim. Su soğumaya başlayınca kendime geldim ve ne kadar zamandır burada olduğumu fark ettim. Suyu kapatmadan önce bacaklarımı tıraş etmekle uğraşmadım bile. Küvetten çıkarken bilerek banyo halısına basmadım; çünkü ayaklarıma verdiği histen nefret ettim. Yere temiz bir havlu atarak üzerinde dikildim ve aynada kendime baktım. Dalgınca aynaya sıçrayan diş macunu lekelerini saydım ve on dörde ulaşınca fırçalamayı bıraktım.

Ecza dolabını açarak ilaç şişelerinin ve tüplerinin arasında Advil arandım. Neyse ki akşamdan kalma halim birkaç baş ağrısı hapıyla geçecek gibiydi. İlacı kahverengituruncu renkli, reçeteli ilaç şişelerinin arkasında buldum ve bir an duraksadım. Reçeteli ilaçlardan birini alıp etiketini okudum. *Percocet 7.5 – Ağrınızın dinmesi için altı saatte bir tablet alın – Nancy Lillard*. Annemde neden hiç kullanmadığı ağrı kesici ilaçlar olduğunu bilmiyordum ama bir süre sırtıyla sorun yaşamıştı. Belki nihayet bir doktora gitmiştir diye düşündüm. Ya da annemin hemşire olduğunu düşünürsek, yasadışı işlere bulaşıp reçeteli ilaçlara kolayca ulaşma avantajından faydalanmış da olabilirdi.

Yok canım, hiç sanmıyorum. Bu şişe bir ay önce alınmış ve hiç el sürülmemişti. Bütün hayatım boyunca tanıdığım, reçetesiz satılan hafif ağrı kesiciler dışında ilaç almaktan hiç hazzetmeyen annemden bahsediyorduk.

İlacı yerine koymaya yeltendim ama tam şişeyi elimden bırakacakken bir an duraksadım. Sanırım bir zararı olmazdı. Nihayetinde başım ağrıyordu ve bu da ağrı sınıfına girerdi, öyle değil mi? Eh, herhalde. Şişeyi alıp çocuk kilidini açtım ve hafifçe sallayarak elime bir hap düşürdüm. Lavabodan akan suyu avucuma doldurarak ilacı içtim, kurulandım ve saçlarımı havluya doladım. Sabahlığını giyerek önünü bağladım ve giyinmek üzere odama döndüm. Mutfaktan Andrew'u duydum ama sesinin rahat gelmesinden ötürü annemle konuşmadığını anladım. Muhtemelen telefonda konuşuyordu. Kardeşi Asher'ın adını duydum ve haklı çıkmanın mutluluğuyla giyinmeye koyuldum.

Arayan yine Natalie olsaydı artık iyice sinirlenecektim. Bir an önce endişelenmeyi kesip arkamdan Andrew'la iş çevirmekten vazgeçmesi gerekiyordu.

Islak saçlarımı taradıktan sonra ben de mutfağa yollandım.

"Biliyorum da, bence şu an çok iyi olmaz oğlum ya," dediğini duydum Andrew'un. Konuşmasını bölmek için içeri girmedim. "Aynen, aynen. Yok ya, çok daha iyi. O ilk haftaki haliyle alakası yok. Hı hı."

Köşeden başımı uzatıp bakınca onun bir elini bara yaslamış, cep telefonu ile konuştuğunu gördüm. Ara sıra karşısındakini onaylarcasına başını sallıyordu. Zannedersenem hattın diğer ucundaki Aidan'dı. "Michelle'e teklifi için teşekkür ettiğimi söylersin," dediğinde yine haklı çıktığımı anladım. "Camryn toparlanırsa bir iki ay sonra falan ziyarete gelebiliriz – yok, ilkbahar diyelim. Kışın ortasında Chicago'nun soğuğuna dayanamam." Andrew

güldü. "Yok yahu, Texas'ı tercih ettiğimi de nereden çıkardın, oğlum?" Tekrar güldü. Nihayet köşeyi dönüp içeri girdim, beni gördü.

"Gitmek isterim," diye seslendim ona.

Andrew bana bir an baktıktan sonra Aidan'ın sözünü kesti. "Bir saniye beklesene." Telefonun mikrofonunu eliyle kapadıktan sonra, "Chicago'ya mı gitmek istiyorsun?" dedi şaşkın bir tavırla.

"Aynen," dedim gülümseyerek. "Bence eğlenceli olur."

Bir an bu söylediklerimi kafasında evirip çevirdi. Belki bana inanmadı, belki de rüzgâr ve karla başa çıkma fikrini düşündü. Ama sonra yüzü aydınlandı ve onaylarcasına başını salladı. "Tamam," dedi tereddüt ederek ve tekrar telefonu kulağına yasladı. "Aidan, seni birazdan arayayım, olur mu? Tamam. Oldu. Sonra görüşürüz."

Parmağını ekranda kaydırarak telefonu kapattı. Sonra tekrar dönüp bana baktı. "Emin misin? Bir süre burada kalmak istersin diye düşünmüştüm."

Buzdolabına gidip bir şişe portakal suyu aldım. "Emimin," dedim bir yudum alırken. "Anlaşılan bu Michelle'in fikri."

Başıyla beni onayladı. "Evet. Aidan onun senin için endişelendiğini söyledi. Gitmek istersek birkaç gün bizi misafir etmeyi teklif etmiş."

Portakal suyundan bir yudum daha alarak şişeyi bara bıraktım. "Endişelenmiş mi? Tamam, nezaket göstermiş ama umarım oraya gittiğimde Natalie gibi davranmaz."

Andrew başını iki yana salladı. "Yok, Michelle öyle değildir." Sözlerini vurgulamak için ekledi. "Hatta Michelle'in Natalie'yle *uzaktan yakından* alakası yok."

"Onu kastetmedim, Andrew."

"Biliyorum, biliyorum," dedi. "Ama cidden, canını sıkılmaz."

Michelle'i kendim de tanıdığım için ona hak verdim.

O anda içtiğim hap etkisini gösterdi ve aniden kafamın gevşediğini hissettim. Bütün vücuduma bir karınca-
lanma hissi yayıldı ve görüşüm bulanıklaştı. Dengemi sağ-
lamak için farkında olmadan barın kenarına tutundum.

"Ovv." Yutkunarak gözlerimi hızlı hızlı kırptırdım.

Andrew bana merakla baktı. "İyi misin?"

"Evet, gayet iyiyim." dedim gülümseyerek.

Andrew başını yana eğdi. "Parmağına o yüzüğü tak-
tığım günden beri böyle sırttığını görmemiştim." O da
belli belirsiz gülümsedi ama merakının ağır bastığını gö-
rebiliyordum.

Parmağımı kaldırıp bir an hayranlıkla nişan yüzü-
ğüme baktım. Gerçi maliyeti yüz dolardan azdı. Muhte-
melen başka müstakbel gelinler buna nişan yüzüğü bile
demezdi. Bu yüzüğü Texas'ta küçük bir mağazada görmüş-
tüm ve laf arasında ne kadar beğendiğimi söylemiştim:

"Çok beğendim," demiştim, yüzüğü güneş ışığının
vuracağı şekilde kaldırarak. "Çok sade. Ayrıca özel bir
havası var."

Yüzüğü tezgâhın arkasındaki kadına geri vermiştim.
O da camekâna geri kaldırmıştı.

"Ne, yoksa sen şu pırlantalara hayran kızlardan de-
ğil misin?" diye sormuştu Andrew. "Parmağımı kaldır-
mayacağın kadar kocaman bir tektaş istemiyor musun?"

"Yok canım," diyerek gülmüştüm ben de. "Öyle bir yüzüğün ne anlamı olacak ki? Fiyatından başka ne özelliği var?" Kuyumcudan çıkıp yolumuza devam etmiştik. "Bir seferinde sen de aynı şeyi söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Ne demiştin?"

Sokağın köşesine varıp kafeye gitmek üzere sola dönerken gülümseyerek onun elini tutmuştum. "Sadelik çekicidir," diyerek başımı onun omzuna yaslamıştım. "Hani o gün babanın evinde bana saçımla makyajıma bir saat harcamamam gerektiği konusunda nutuk atarken."

Başımı kaldırdığımda onun bu anı karşısında gülümseydiğini görmüştüm. Sonra beni kendisine çekmişti.

"Öyle demiştin, değil mi? 'Sadelik çekicidir.' Hâlâ aynı fikirdeyim."

"Ayrıca da güzeldir," diye eklemiştim.

Ondan bir gün sonra ise Andrew elinde o yüzükle eve gelmiş ve kutuyu bana uzatmıştı. Sonra her zamanki tavrını bozmadan önümde diz çökmüş ve abartılı bir ses tonuyla, "Camryn Marybeth Bennett, dünyadaki en güzel kadın ve bebeğimin annesi, bana eşim olma onurunu bahşeder misin?" demişti.

Sırıtarak ona şüpheli bir bakış atmış ve "Sadece dünyanın mı?" diye sormuştum.

Gözlerini kırpıştırarak, "Eh, henüz diğer gezegenlerdeki hatunları görmedim," demişti.

İkimiz de kahkahamızı tutamamış, beraber gülmeye başlamıştık. Ama sonra Andrew ciddileşmiş ve ondaki bu değişim benim de toparlanmama yol açmıştı.

"Benimle evlenir misin?" diye sormuştu bana.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. Ona uzun, tutkulu bir öpücük vermiştim ve ikimiz beraber yere uzanırken milyonlarca kez evet demiştim.

Elbette ona hamile olduğumu söylediğim gün de evlenmemizi istemişti ama o gün bunu olması gerektiği gibi yapmıştı. O anı ömrüm boyunca unutmayacaktım.

“Yaşıyor musun?”

Andrew elini yüzüme doğru salladı.

Geçmişten kopup günümüze döndüm. Ama aldığım ilaç yüzünden hâlâ kafam dumanlı gibiydi. Andrew’un halimi fark etmemesi için bir an önce kendimi toparlamam gerektiğini fark ettim.

ANDREW

12. Bölüm

Hamilelikten sonra bile kadınların ruh hallerinin gelgitli olduğunu düşündüm. Camryn'in neşesi bir anda tavana vurdu. Ama önemli olan onun mutlu olmasıydı. Hem ben kimdim ki, mutluluğunu gösterme şeklini yargılayayım?

Ama sırf hafta sonu için bile olsa durup dururken Raleigh'ten ayrılıp bambaşka bir yere gitmek istemesi bana garip geldi ve kendimi tutamayıp, "Neden hemen şimdi? Yani, sen istiyorsan ben de gitmekten yanayım ama senin burada kalıp ev bakmak istediğini sanıyordum?" diye sordum.

"İstiyorum..." dedi, ikna edicilikten uzak bir ses tonuyla. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Çok tuhaf görünüyordu. "Ama bence hazır elimizde fırsat varken gitmeliyiz. Çünkü burada işe girdiğimde hafta sonları boş vakit bulmak hayal olacak."

Ellerini karnına götürüp birbirine kenetleyerek huzursuzca parmaklarını kıpırdattı.

"Sen -" diye lafa girecekken kendimi engelledim. Bizden bunu yapmayı *bırakmamızı* istemişti. Sürekli onun hakkında endişelenip, durmadan iyi olup olmadığını sormayacaktım. Onun yerine gülümseyerek, "O zaman Aidan'ı arayayım da bu hafta sonu geleceğimizi haber vereyim." deyiverdim.

Bu plana onay vermesini ya da reddetmesini bekliyordum ama hiçbir şey söylemedi. "O zaman Chicago'dan dönene dek Texas'a gidip toparlanmam anlamsız olur," diye ekledim. Ses tonum daha çok soru sorar gibiydi. İtiraf etmeliydim ki, ertesi gün nerede olacağımıza dair bu belirsizlik başımı döndürmeye başlamıştı. Bu yollarda olduğumuz zamanlardan farklıydı. O sırada anı yaşıyor ve *spontane* kelimesini baştan tanımlıyorduk. En azından o zamanlar amacımız ertesi gün neler olacağını bilmemektir. Şu an ise neler olup bittiğinden hiç emin değildim.

Camryn beni başıyla onaylayarak bir sandalye çekti. Normalde kahvaltı etmediği zamanlarda oraya asla oturmazdı. Ama bir yere oturması gerekiyormuş gibi bir hali vardı.

"Dur," dedim aniden. "Apartman dairesi senin için uygun mu? İstersen küçük müstakil bir ev de bakabiliriz." Sanırım bu sıkıntısının ne olduğunu anlamak için "*Neyin var?*" sorusunu dile getirmeden ondan cevap koparma yöntemimdi.

Camryn başını iki yana salladı. "Hayır, Andrew, daire benim için çok uygun. Bunun hiçbir şeyle alakası yok. Üstelik sana kalan mirası, senin seçmediğin bir eyalette yer alan bir eve harcamana izin vermem."

Ben de onun yanındaki sandalyeyi çektim ve kollarımı masanın üzerinde kenetledim. Ona nasihat edercesine bir bakış attım. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Bunu biliyorsun. Kutuplarda bir iglu* almak ya da Detroit'e taşınmak gibi bir niyetin olmadığı sürece, sorun değil. Hem miras benim değil mi? İstedikimi yaparım. Ev

* İglu ya da igloo: Eskimoların bir kısmının sürekli olarak ya da av sezonlarında geçici olarak yaşadığı sıkıştırılmış kardan ev. (Ed.)

almaktan daha mantıklı ne olabilir ki? Herkes öyle yapıyor. Büyük paralarla büyük şeyler alıyorlar.”

Babam öldüğünde bana miras kalan 550.000 doları bir kenarda tutuyorduk. Kardeşlerim de aynı miktarı almışlardı. Bu epey büyük bir paraydı ve ben de abartılı yaşamayan bir insandım. Böyle bir parayla başka ne yapacaktım? Camryn olmasa muhtemelen Galveston’da tek odalı, mütevazı bir evde tek başıma yaşayıp, her gün abur cubur ve makarna yiyor olurdum. Faturalarımı öder ve Billy Frank’in yanında çalışmaya devam ederdim; zira araba motorlarının kokusuna bayılıyordum. Kanaatkârlık anlamında Camryn de aynı benim gibiydi; bu da aramızdaki ilişkiyi mükemmel bir hale getiriyordu. Ama zaman zaman da benim paramı kendi parası gibi görmemesi canımı sıkıyor değildi. Tanıştığımızda otobüs bileti için kullandığı kredi kartının borcunu ödememe bile izin vermemişti. Babasının ona acil durumlar için verdiği, altı yüz dolarlık limiti olan bir karttan bahsediyorduk. Ama son derece inatçı bir şekilde kendi borcunu kendi başına ödeyeceği konusunda ısrar etmişti. Sonra Levy’s’de sahne aldığımız sırada kazandığımız paranın yarısını bunun için kullanmıştı.

Ona dair canımı sıkın tek mesele buydu. O istese de istemese de onun sorumluluğu bendeydi. Bunu artık kabullenmesi gerekiyordu.

“Chicago’da birkaç gün geçirelim. Sonra geri döndüğümüzde, kendimize müstakil bir ev bakmaya gideriz. Beraber.”

Bu konu tartışmaya kapalı dercesine ayağa kalkıp sandalyemi ittim.

Camry'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve pek mutlu görünmüyordu. Yüzündeki o tuhaf gülümseme kaybolmuştu.

"Hayır, eğer kendimize müstakil ev satın alacaksak önce benim para –"

İki elimi sinek savarcasına salladım.

"Böyle inat etmeyi bırak," dedim. "Paranın sana düşen 'yarısından' endişeleniyorsan, bana ara sıra seks ve striptizle ödeme yapabilirsin."

Camryn'in ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü.

"Ne diyorsun sen?" Gücenmiş gibi görünmeye çalışmasına karşın gülmesini tutamadı. "Fahişe değilim ben!" Doğrulup elini masaya vurdu ama bana kalırsa amacı tepkisini göstermekten ziyade dengesini koruyabilmektir.

Sırıtarak geri çekildim. "Hey, lafı oraya sen getirdin." Oturma odasına yöneldim ve omzumun üzerinden dönüp baktığımda onun yerinden kıpırdamadığını gördüm. Muhtemelen hâlâ şoktaydı. "Ayrıca ben ne olmanı istersem o olursun!" diye bağırdım daha da uzaklaşırken. "Benim fahişem olmanın nesi kötü?"

Onun bana doğru koşmaya başladığını gördüm ve kendimi oturma odasından içeri atarak kanepenin üzerinden ninja gibi zıpladım. O peşimden koşturmaya devam ederken evin arka kapısından dışarı fırladım. Camryn beni yakalamaya çalışırken arkamdan çığlıklarını ve kahkahalarını işittim.

Cuma akşamüzeri uçağımız O'Hare'e indi. Neyse ki yerlerde kar tabakası yoktu. Camryn'e nereye isterse oraya

taşınabileceğimizi söylemiştim ama bu sözümü geri alsam iyi olurdu. Kışın sürekli buz gibi soğuk olan ve kar yağan bir yere taşınmak isteseydi kesinlikle bu fikre karşı çıkardım. Soğuktan nefret ediyordum. O yüzden havanın on iki derece olduğunu ve kardan eser olmadığını görünce Camryn'in salı günkü hali kadar neşeli bir ruh haline girdim. Chicago'da yılın bu zamanı için hava biraz sıcak sayılırdı ama şikâyet edecek halim yoktu. Küresel ısınma belki o kadar da kötü bir şey değildi.

Aidan bizi terminalde karşıladı.

"Uzun zaman oldu," diyerek elini kavrayıp onu kucakladım.

O da sırtımı sıvazladıktan sonra Camryn'e dönerek, "Seni gördüğüme sevindim," dedi.

Camryn ona sıkıca sarıldı. "Ben de," diyerek geri çekildi. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Bu, o inatçı karımın başının altından çıktı," dedi Aidan ve bir kaşını kaldırdı. "Ben gelmenizi istemediğimden değil tabii," diyerek ona göz kırptı.

Camryn kızarıırken elini tuttum.

Eve vardığımızda Michelle'in bize öğle yemeği hazırlamış olduğunu gördük. Bu kadın yemek pişirmekten anlıyordu. Ayrıca yemek konusunda Aidan ve benden farksızdı; o yüzden kocaman peynirli burgerler yapmış olmasına hiç şaşırmadım. Üstelik bira da vardı. Resmen yemek cennetine düşmüş gibiydim.

Dördümüz oturma odasında yemek yiyerek kocaman televizyonda bir film seyrettik. Sıkıcı yerlerinde ise havadan sudan sohbet ettik. İlk geldiğimizde Aidan'ın ya da Michelle'in düşük meselesini açmasından endişelenmiştim.

Ama içten içe öyle bir şey yapmayacaklarını biliyordum. Onlara baktığımda bunun akıllarından geçip geçmediğini bile fark etmek mümkün değildi Aidan'ın muhtemelen geçmiyordu. O böyle derin konulardan köşe bucak kaçardı. Michelle ise akıllı davranarak Camryn'in kendisini rahat hissetmesini sağladı ve bu konulara hiç değinmedi.

Camryn'i Natalie'nin yanındayken hiç şimdiki gibi görmemiştim. Sanırım bu güzel bir şeydi. Anlaşılan bu son dakika yolculuğu bize düşündüğünden daha iyi gelecekti.

Sohbet esnasında Aidan başını geri atarak gülmeye başladı. Kardeşlerimle böyle anları hiç atlatamayacaktım anlaşılan.

"Evet, Andrew zil zurna sarhoştı," diye açıkladı Aidan, gözlerimi devirmeme aldırmadan. "O akşam benim barda bir manken avcısı bunun yanına yanaştı."

Aman, işte yine başlıyor. Aidan bu olayı hep abartarak anlatırdı. Camryn benim kıvranmamı zevkle izlerken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Adam bar taburesini çekip Andrew'un yanına oturdu ve onda manken 'havası' olmasına dair bir şeyler söyledi." Aidan durup başını iki yana salladı. "Adam daha lafını bitirememişti ki, Andrew ona dönüp yüzünde manyak bir Charles Manson* ifadesiyle, 'Abi ya, benim fıstıkları sen mi yedin?' diye sordu. Adamın yüzünün aldığı hali görmeliydin. Bayağı tırsmıştı, hatta Andrew'un ona vuracağından korkar gibi geri çekilmişti."

Camryn ile Michelle güldüler.

"Sonra adam cüzdanından bir kartvizit çıkarıp, 'Daha önce mankenlik yapmayı düşündünüz mü?' diye sorarak

* Charles Manson: Amerikalı bir seri katil. (Ed.)

kartviziti Andrew'a uzattı. Andrew karta baktı ama almadı."

"Almadım mı? Uydurma be," dedim.

Aidan bana bakıp sırttı. "Tamam, aldın ama gayet *açık bir şekilde* bu işin 'taşaksız erkekler' için olduğunu, o yüzden yapamayacağını açıkladıktan sonra –"

"Tamam, anladık, Aidan," diye onun lafını kestim ve biramdan bir yudum aldım.

"Peki, *ben* neden seni daha önce hiç sarhoş görmedim?" diye sordu Camryn. Bunun her anından keyif aldığı yüzündeki sırıtmadan belliydi. Bu da beni mutlu etti. Uzanıp parmaklarımı altın renkli saç örgülerinde gezdirdim.

"Beni hiç sarhoş görmedin; çünkü ben o zamandan bu yana olgunlaştım."

Michelle gülmesini bastırmaya çalıştı.

"Hey," diye parmağımı ona uzattım. "Sen hiç konuşma. Buraya geçen geldiğimde birkaç içkiden sonra barda sarhoş striptizciler gibi dans ettiğini hatırlıyorum."

Michelle'in ağzı açık kaldı. "Ben striptiz falan yapmadım, Andrew!"

Aidan gülerek birasından bir yudum aldı. "Bilemiyorum. O gece orada olmasaydım, boşanabilirdik."

Michelle yaslandığı kirlenti alıp, onun yüzüne indirdi.

"Asla kıyafetlerimi çıkarmak gibi bir şey yapmam," diye güldü. Aidan bu saldırı karşısında istifini bozmadan sırtlamakla yetindi.

Camryn'in yüzünde de bir gülümseme vardı. Bir an onun bu görüntüsüne dalıp gittim. İyi vakit geçiriyor olması beni çok mutlu ediyordu.

"Siz ikiniz bir araya geldiğinizde çekilmez oluyorsunuz," dedi Michelle.

"Hey, bu koca kafalıyla evli olduğuna göre," dedim. "Seninle rahatça uğraşabilirim."

"Aynen," dedi Aidan. "Asher'ın burada olmadığına dua et. Zira o da sandığın kadar masum değil."

Kesinlikle haklıydı. O küçük bok çuvalı istediği zaman çok fena olabiliyordu.

Michelle bacaklarını minderden indirerek doğruldu ve sehpadaki tabakları toplamaya girişti. Camryn de onunla kalktı.

"Sanırım Parrish ailesinde bunu bilecek denli uzun süredir yer alıyorum. İnan bana." Michelle tabakları üst üste dizerken Camryn de peçetelerle boş bira şişelerini toplamasına yardım etti.

"Neden bu kadar sessizsin, Camryn?" diye seslendi Aidan kanepeden. "Henüz kardeşimle evlenmemiş olabilirsin ama bizim için fark etmez. Seninle de uğraşabiliriz." Birasını şerefine kaldırırcasına ona doğru uzatıp, hınzırca sırtarak bir içki daha aldı.

Ne kadar da akıllı bir kardeşim vardı. Bu kadar çirkin olmasa ona bir öpücük verebilirdim. Zira en son isteyeceğim şey, Camryn'in kendisini dışlanmış hissetmesiydi.

Camryn elinde tuttuklarını dengelemeye çalışırken, "Sanırım henüz bana bulaşmamış olmana sevinmeliyim," dedi.

"Henüz," diye vurguladı Aidan, başını sallayarak. "Ama dört gözle beklemeye başlayabilirsin."

Camryn o sevimli burnunu kırıştırarak Michelle'in peşinden mutfağa yollandı.

CAMRYN

13. Bölüm

“Bizi davet etmenize gerçekten çok sevindim,” dedim Michelle’in arkasından, boş bira şişelerini çöpe atarken.

Michelle tabakları tezgâha bırakıp bulaşık makinesine koymadan önce teker teker sudan geçirmeye başladı. “Ne demek, canım,” dedi bana gülümseyerek. “İşin aslı benim de arkadaşlık edecek birilerine ihtiyacım vardı. Bu aralar her şey çok stresli.” Bir tabak daha alıp bulaşık makinesine yerleştirdi.

Ona doğru yaklaşıp tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bunu söyleyerek soru sorabileceğimi mi ima ediyordu? Emin değildim ama ona karşı kendimi rahat hissediyordum; o yüzden merakım baskın geldi.

“İşin çok mu yorucu?” dedim ama asıl sormak istediğim şeydi: *Aidan’la aranızda her şey yolunda mı?* Çünkü Marna’nın ikisinin evliliğinde sorunlar olduğundan bahsettiğini hatırlıyordum. Ama bu konuyu açmak da fazla burnumu sokmak olurdu.

Son tabağı da durularken bana sıcak bir şekilde gülümsedi. “Hayır, aksine klinikte geçirdiğim vakit terapi gibi geliyor.”

Sessiz ama ilgili durdum.

"Aiden son zamanlarda barda çok yoğun çalışıyor," diye sözlerini sürdürdü Michelle. "Ama kendi bileceği iş. Her şeyle ilgilenecek elemanları var ama başkalarına yap-sınlar diye para ödediği işleri kendisi yapmaya çalışıyor."

Ona merakla baktım. "Neden?"

Michelle bulaşık makinesini kapatarak Aidan ile Andrew'un kahkahalarının ve konuşma seslerinin geldiği oturma odasına giden koridora doğru bir bakış attı. Sonra bana dönüp sesini alçaltarak, "Bana kırgın," dedi. Sonra başını çevirip ellerini mutfak dolabına asılı bulaşık bezine kuruladı.

Bu kadar mıydı yani? Sözüne devam eder diye bir süre sessizce bekledim ama başka bir şey söylemedi. Bu biraz canımı sıktı açıkçası. Sonra aniden "Böyle konular açmasam daha iyi. Hele de Andrew'la yaşadıklarınızdan sonra. Çok üzgünüm." dedi.

"Yok canım," diye yanıt verdim, onun içini rahatlatmayı umarak. "Seni seve seve dinlerim."

Her nedense Michelle'in yaşadıklarımızı gündeme getirmesi, beni başkalarının bunu yapması kadar rahatsız etmiyordu. Belki de beni bu konuda konuşmaya zorlamadığını ya da etrafımda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktan çekinmediğini bildiğim içindi. Şu an konu Michelle'di ve ben de ona destek olmak istiyordum.

Bir an tereddüt ederek tekrar oturma odasına doğru baktı ve içini çekti. "Aidan çocuk istiyor," dedi. Kalbimin sıkıştığını hissettim. Ama yüz ifademi değiştirmemeye gayret ettim. "Ben de istiyorum ama şu an için değil."

"Ah, anlıyorum," diye başımla onayladım ve bir an bu durumu düşündüm. "Daha kötüsü de olabilirdi. En

azından ortada aldatma falan yok. Ya da aniden bodrum katında uyuşturucu imal etmeye başlamamış.”

Michelle gülerek bulaşık bezini tekrar yerine astı.

“Hakkın var,” dedi, kahverengi gözleri ışıdayarak. “Ben hiç bu açıdan bakmamıştım. Keşke bana üç yıl daha verebilse. Çocuk doktoru olduğum için zaten bütün gün onlarlayım. Çocukları seviyorum. Bu işi yapmanın tek yolu da bu zaten. Ama iş çocuk büyötmeye gelince insanın aklında bulundurması gereken bin bir sorumluluk var. Aidan’ın aklındakiler ise Küçükler Ligi ve kamp gezilerinden ibaret. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Usluca güldüm. “Kesinlikle.”

Aslında bir yanıml, Michelle’in bebek yetiştirmenin zorluklarından bahsederek acımı dindirmek isteyip istemediğini merak ediyordu. Belki de öyleydi ama sanırım bu benim kuruntumdu. Bana Aidan’la arasındaki sorunları anlatırken böyle konulara girmemesi zor olurdu.

“Andrew’un fizik tedavisi nasıl gidiyor?”

İçerideki atmosfer bir anda değişti. İkimiz de sıkıntılı konuları atlattığımız için biraz rahatladık.

“Bir süre kaslarında zayıflık vardı ama epey iyileşti. Artık fizik tedaviye pek sık gittiği bile söylenemez.”

Michelle başıyla onaylayarak kendisine bir sandalye çekti. “Sevindim,” dedi ve aramızda tuhaf bir sessizlik oldu.

O sırada Aidan ile Andrew yanımıza geldiler. Aidan buzdolabına yönelirken Andrew koca kıcını benim kucağıma yerleştirdi.

“An-drew!” diye sızlanarak gülerken onu itmeye çalıştım. “Azıcık kilo ver! Tatlım, resmen beni eziyorsun!”

Yan tarafına dönerek yüzümü iki eliyle sıkıştırdı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

“İn aşağı!” diye bağırdım ve nihayet sözümü dinledi. “Amma kemikli kışın var.” Bacaklarımı ovuşturarak uyuşan kaslarımı harekete geçirmeye çalıştım. Halbuki kışının kemikli olmakla uzaktan yakından alakası yoktu ama yüzündeki ifadeyi görmek bu palavraya değerdı.

“Küçük çocuklar gibi,” dedi Michelle lavabonun oradan. Michelle’in kalktığını bile fark etmemiştim.

Aidan buzdolabından bir şişe daha bira alarak Michelle’in kalktığı sandalyeye oturdu. Andrew beni hiç ağırlığım yokmuşçasına kaldırarak sandalyemi kapıp, beni kucağına oturttu.

“Böylesi daha iyi,” dedim.

Andrew kollarını belime doladı. “Demin Aidan’la konuşuyorduk.”

A-ha. Burnuma kötü kokular geliyor.

“Ee?” diye sordum ihtiyatlı bir tavırla, Aidan’a bakarak; çünkü arkamda kalan Andrew’u görmem mümkün değildi.

“İlginç bir şey geliyor,” diye takıldı Michelle lavabonun oradan, kalçasını tezgâhın kenarına yaslayıp bize dönerek.

Aidan birasını masaya bıraktı. “Yarın akşam benim barda çalmaya ne dersiniz? Haftanın en yoğun günü. Müşteriler siz ikinizin çalacağı şeylere bayılırlar.”

Daha önce barlarda ya da kulüplerde çalarken böyle gerildiğim tek an, New Orleans’tayken Andrew’la ilk kez Old Point’e çıktığımız zamandı. Sanırım onun ailesinin karşısında şarkı söylemek gerilmeme sebep oluyordu.

Tanımadığım ve muhtemelen bir daha görmeyeceğim insanların karşısında şarkı söylemek de sinir bozucuydu ama bu durum bambaşkaydı, midemin düğümlenmesine yol açıyordu.

“Bilemiyorum...”

Andrew beni arkadan hafifçe sıkıştırdı. “Ah, hadi ama,” diyerek beni zorlamadan cesaretlendirmeye çalıştı.

Zorla, Andrew! Böyle diken üstünde oturmayı bırak! Yağmurda arabanın tepesine çıkmamı söylediğin ya da beni o aptal lastiği değiştirmene yardım etmeye zorladığın zamanki gibi davran!

“Hadi ama,” dedi Aidan, başını geri atarak. “Andrew sesinin çok iyi olduğunu söylüyor.”

Aynı anda hem irkilip, hem de kızardım. “Andrew tarafsız düşünemez, o yüzden onun lafına bakma.”

“Bence bu harika bir fikir,” diye lafa karıştı Michelle, Aidan’ın kucağına oturarak. Aidan muzip bir tavırla iki elini onun kalçalarına vurdu. Andrew da aynı şeyi sık sık yapardı. Aidan ona Asher kadar benzemiyor ama ortak noktalarına bakınca kardeş oldukları hemen anlaşılıyordu.

Bu konuyu bir süre düşündükten sonra Andrew’u görebileceğim şekilde döndüm ve kollarımı boynuna dolayarak parmaklarımı birbirine kilitledim. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Buna nasıl hayır diyebilirdim?

“Peki, tamam,” diye kabul ettim. “Anlaştık. Ama şarkıları ben seçeceğim.”

Aidan onaylarcasına başını salladı.

“Sen nasıl istersen,” dedi Andrew.

“Ne kadar çalacağız?” diye sordum.

"İstedığınız kadar," dedi Aidan. "İstersen tek şarkı bile olur. Size kalmış."

Aidan ve Michelle ile bir süre çekişmeli bir şekilde kart oynadıktan sonra geç saatte yatağa çekildik. Onların odasının hemen karşısındaki misafir odasında olmamıza karşın, burada annemin evindeki tuhaflik his-sini duymuyordum. Tek mesele, son yarım saattir bizim odamızdan yükseldiğinden emin olduğum seslere karşı-lık onların odasının tamamen sessizliğe gömülmüş olma-sıydı. İniltilerimi bastırmaya çalıştım ama Andrew'la aynı yataktayken bu hiç kolay olmuyordu.

Sanırım Andrew'un uykuya dalışından bu yana üç saat boyunca öylece durdum. Sokaktan gelen sesleri ve Andrew'un nefesini dinledim. Ara sıra duvara yoldan ge-çen bir arabanın farı yansıyor ve sönüp gidiyordu.

Bir türlü uyuyamıyordum. Birkaç haftadır uykuya dal-makta ve derin uyumakta zorluk çekiyordum. Andrew'u uyandırmamak için çok kıpırdayıp, sağa sola dönmemeye gayret ediyordum. Andrew'sa çok huzurlu uyuyordu.

Nihayet sessizce yataktan süzülerek kalktım ve çan-tamı karıştırarak daha önceden aldığım hapları aradım. Rahat uyumamı sağlıyorlardı. Bana verdikleri his de ho-şuma gidiyordu. Çünkü acıdan başka bir şey hissetmemi sağlıyorlardı. Ama dikkatli davranıyordum. Bağımlı ola-cak türden bir kişiliğim yoktu; hayatımda hiç uyuşturu-cu kullanmamıştım. Lise sonda birkaç kez esrar dene-mişliğim vardı ama nihayetinde bunu herkes yapıyordu.

Gerçi itiraf etmeliydim ki, bu haplar bitince ne yapı-lacağıma epey kafa yoruyordum...

Hapı elimde çevirerek bir an inceledim. Belki derin uyumak için bu akşam iki tane alsam daha iyi olurdu. Yarın kendimi yenilenmiş hissetmek istiyordum. Aidan'ın barında çalmaya hazır olmalıydım. Evet, bu bir hap daha almak için geçerli bir sebepti.

Yatağın kenarına bıraktığım su şişesini alıp hapları içtim ve Andrew'un yanına uzanıp gözlerimi tavana dikerek ilacın etkisini göstermesini bekledim. Hareketimi hisseden Andrew içgüdüsel olarak dönüp, kolunu belime doladı. Ona doğru sokularak yan tarafındaki Eurydice dövmesinde dikkatle parmağımı gezdirdim. Kafamın içi kanat çırpın kelebeklerle dolup hafifleyene kadar buna devam ettim.

Ve ben...

ANDREW

Camryn öğlene kadar uyudu. Nihayet onu uyandırdığımda ise migreni tutmuştu ve çok uyuz bir hali vardı. Şirin ama yine de uyuz. Dün gece neredeyse iki bira bile içmedi ama yatakta yüzünü yastığa gömmüş halde yatışına baksanız, kafayı bulduğunu sanırdınız.

“Sana Advil getirdim,” dedim yanına oturarak. “Belki beyninde tümör vardır.”

Bana diz attı. “Hiç komik değil, Andrew,” dedi sesinde belli belirsiz bir iniltiyle.

Oysaki *bence* komikti.

“Neyse, şu hapları al,” dedim, yastığı başının altından çekerek. Bir an karşı çıkacak gibi oldu, ancak çabucak pes etti.

Yerinde doğrularak hapları aldı ve suyla birlikte içtikten sonra tekrar yatağa uzanarak gözlerini sımsıkı yumup şakaklarını ovuşturdu. Ona yastığını geri verdim ve hemen altına gömüldü.

“O değil de, insanlar içki içtikçe buna alışır. Sende ise durum tam tersi.”

“Sadece iki bira içtim.” Camryn’in sesi yastığın altından boğuk geldi. “Alt tarafı baş ağrısı. Muhtemelen içkiyle alakası bile yoktur.”

Uzanıp karnına bir öpücük konduruyorum. Bir an için bunu son kez yaptığımda onun hamile olduğu aklıma geldi ve üzülmekten kendimi alamadım. Ama hislerimi içime attım.

“İstersen yanında kalabilirim,” dedim.

“Hayır, ben iyiyim,” dedi, elini yastığın altından çıkararak. Farkında olmadan elini bacak arama yerleştirdi ve nereye isabet ettiğini fark edince dizime doğru kaydırıldı. Normalde ona takılmadan duramazdım ama bu seferlik onu rahat bıraktım.

“Tamam, o zaman birkaç saat Aidan’la olacağım,” dedim, yataktan kalkarken. “Umarım bu akşama kadar düzelirsin. Gerçekten barda çalmak istiyorum.”

“Ben de,” diyerek elini bana uzattı.

Elini avucuma alarak eğilip bir öpücük kondurdum ve kardeşim halletmesi gereken birkaç işin peşinden koştururken ona eşlik etmek üzere çıktım.

Akşamüzeri Camryn hazırlandı, baş ağrısı geçmiş gibi görünüyordu. Dördümüz beraber Aidan’ın bira, fıstık ve canlı müzik üçlüsünü bir araya getirdiği barına doğru yola koyulduk.

Aidan’ın demesine bakılırsa barında işler gayet iyi gidiyordu. Ön kapıdan içeri girdiğimizde saat henüz yedi bile değildi. Ama abartmadığını hemen anladım. Mekânı daha önce hiç böyle tıklım tıklım görmemiştim; kaldı ki Cuma ve Cumartesi akşamlarını barda çok geçirmişimdir. Aidan burayı altı yıldır işletiyordu. Tavanlarda ve duvarlarda yer alan hoparlörlerden *folk rock*a benzer bir müzik yayılıyordu. Camryn ile ben farkında olmadan bunu

kendi tarzımız olarak benimsedik. Birkaç yıl önce kendi grubum olsa, ne tür müzik çalacağımı sorsanız, asla *folk rock* aklıma gelmezdi. Uzun zaman boyunca barlarda ve kulüplerde Stones ve Zeppelin gibi klasik rock tarzında çalmıştım. Ama Camryn'le tanıştığımдан beri bu değişti. Bir ikili olarak kendiliğinden The Civil Wars * tarzını benimsedik. Ama yine de sahneye çıktığımızda başlıca klasik rock parçalarını da atlamıyorduk.

En sevdiklerimizden biri ise, the Eagles'ın *Hotel California* adlı parçası. Beraber söylediğimiz ilk şarkıydı bu. Yollardayken arabada sırf eğlencesine söylemiştik ama yine de üstümüze yapışmıştı. Sonra Camryn, Rolling Stones'un *Laugh, I Nearly Died* şarkısını öğrenmek istemişti.

Ama o nispeten daha yeni grupları ve şarkıları da seviyordu, özellikle de Civil Wars'ı. O yüzden genellikle onları çalışıyorduk.

Bu akşam da farklı olmayacaktı.

Tip of My Tongue ve *Birds of a Feather*'ı seçeceği içime doğmuştu; zira bunlar en çok eğlendiği iki şarkıydı. O şarkıları söylerken öyle canlı, neşeli ve seksi görünüyordu ki, sahnede onu yanımda izlemeye bayılıyordum. Normalde öyle olmadığından değildi tabii ama şarkı söylerken sanki daha cüretkâr ve cilveli bir yanı ortaya çıkıyordu. Sadece şarkı söylemekle de kalmıyor, resmen işi gösteriye döküyordu. Sanırım içinde bir yerlerde gizli bir aktris vardı. Bana okul yıllarında tiyatro oyunlarında rol aldığıını söylemişti ve buna kesinlikle yeteneği vardı.

* The Civil Wars: Şarkıcı ve söz yazarı Joy Williams ve John Paul White'tan oluşan, daha çok alternatif country müzik yapan ikili. (Ed.)

Ve anladığım kadarıyla benim yanımda şarkı söylemek onu da mutlu ediyordu. O yüzden bu benim için çok önemliydi. Bebeği kaybettiğinden beri ilk kez beraber şarkı söyleyecektik ve bunun ona iyi geleceğini umuyordum.

Kalabalığın arasından geçerek sahneye çıktık ve hazırlanmaya başladık. Gerçi sadece bir gitar – ne yazık ki kendi gitarım değil – ve iki mikrofona ihtiyacımız vardı ama daha on beş dakika oyalanabilirdik.

“Çok gerginim,” dedi Camryn, müziğin sesini bastırmak için yüksek sesle kulağıma doğru eğilerek.

Onu ciddiye almadığımı gösterircesine bir of çektim. “Yapma. Artık gerilmeyi bıraktığını sanıyordum. Defalarca sahneye çıktık.”

“Evet ama bu kez Aidan ile Michelle’in karşısında söyleyeceğim.”

“Aidan şarkı söylemeyi hiç beceremez; o yüzden onun ne düşündüğünü takma.”

Camryn gülümsedi. “Söylemek istemiyorum anlamında demedim. Aslında biraz heyecan verici.”

“İşte böyle,” diyerek uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Şu iki kız,” dedi Camryn, o tarafa bakmadan. “Sol tarafındaki ön masada oturanlar. Yemin ederim ki şu an akıllarından seninle sevişiyorlar.”

Gülerek başımı iki yana salladım.

“Şu mor bluzlu kadının yanında duran adam da,” dedim, belli belirsiz başımla o tarafı işaret ederek. “Sen sahneye çıktığından beri senin bacaklarını beline doladığını hayal ediyor.”

“O zaman bu akşam onlara oynayacağız, öyle mi?” diye sordu.

Başımla onaylayarak, “Hı hı,” dedim.

“Göster kendini,” dedi, yüzünde hınzır bir sırıtışla.

“Hem de nasıl,” dedim. Benim yüzümdeki ifade de ondan farksızdı.

Bu olayı Levy’s’te çaldığımız ikinci gece icat etmiştik; ikimiz de kalabalıktan bize arzuyla bakan bir kız ve erkek seçiyor ve şarkılarımızdan birinde kendilerini “acayip özel” hissetmelerini sağlıyorduk. Ama o ana gelene kadar ilgimizi belli edecek ufak tefek hareketler de yapıyorduk. Mesela onu diğer insanların arasından fark ettiğimizi hissettirecek üç saniyelik bir bakışma. Camryn şimiden cazibesini konuşturmaya başladı. Adamın yüzüne şapşal bir sırıtış yayılmıştı. Camryn bana şöyle bir bakıp göz kırptı. Gitar askımı omzuma geçirirken ağır ağır iki kıza dönüp baktım. Söylemem gerekir ki, oldukça çekiciydiler. Önce esmer olanla göz teması kurdum. Sonra ise arkadaşına dönüp birkaç saniye boyunca ona baktım. Başımı çevirdiğim anda kıkırdadıklarını ve fısıldaştıklarını fark ettim. Gülümsemekle yetinerek akordunu test etmek için parmaklarımı gitarın tellerinde gezdirdim. Camryn parmağını mikrofona vurdu ve belki bir şarkı boyunca oturacağımız iki tabureyi çekmeye gitti. Birine yerleşerek bacak bacak üstüne attı. O seksi, siyah topuklu ayakkabıları bile ne yaptığını bildiğini göstermeye yetiyordu. Giydiği şeyler aklımı başımdan alıyordu doğrusu.

Genç bir adam sahneye çıkarak bizi tanıttı. Mekândan yükselen konuşmalar giderek azaldı ve gitarımı çalmaya başladığım an içeri sessizlik hâkim oldu. Camryn ilk

şarkısına başladığında sesi öyle çekiciydi ki, bir anda herkesin dikkatini üzerine çekmeyi başardı.

Dans etmekle, içki içmekle ve bize eşlik etmekle meşgul, halinden memnun kalabalığa karşı dört şarkı söyledik. Ortam muhteşemdi ve buna bayılıyordum.

Camryn elinde mikrofonuyla sahneden inerek kurbanına doğru ilerledi. Şarkı bitmeden adam onunla dans etmeye girişti. Adamın elleri yalnızca bana ait yerlere doğru hareketlenmeye başladığında ise Camryn profesyonelce gülümseyerek onu hafifçe iterken şarkısını söylemeye devam etti.

Sonra kısa bir ara verdik.

Mekânda konuşma sesleri tekrar yükselmeye başladıkça Camryn beni sahnenin arka tarafına doğru iteledi.

"Tuvalete gitmem lazım," dedi.

Gitarın askısını başımdan çıkarıp onu arka duvara yasladım.

"Sen tuvalete git, ben de bize birer içki alayım," dedim. "İstediğin bir şey var mı?"

Başıyla onaylayarak gülümsedi. "Evet, ne olursa. Fark etmez."

"Alkollü mü olsun?" diye sordum.

Tekrar başıyla onayladı ve bana bir öpücük verdi. Muhtemelen altına yapmamak için bir an önce gitmeye hevesliydi.

"Neden bir sonraki şarkıyı solo söylemiyorsun?" diye önerdi.

"Cidden mi? İyi de, neden?"

Bana yaklaşarak yüzümü avuçlarına aldı. "Sen o şarkıyı tek başına daha güzel söylüyorsun. Bu akşamlık bana yeter. Seni izlemek istiyorum." Dudaklarıma minicik bir öpücük kondurdu. Bu ayakkabılarla boyu çok daha uzun olduğu için doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Eğer böyle istiyorsa, benim için sorun değildi. Onu zorlamak istemiyordum.

"Tamam, tek başıma söylerim," dedim. "O iki kızı baştan çıkarmam daha kolay olur."

Gülümseyerek, "Abartma, Andrew. Geçen sefer olanları hatırlasana," dedi.

"Biliyorum, biliyorum," dedim sinek savarcasına elimi sallarken.

Camryn arkasını döndü. Ben de tuvalete koşturmadan önce kalçasına bir şaplak patlattım.

CAMRYN

14. Bölüm

Tuvalete girdiğimde kadınların sıraya girmiş olduklarını gördüm. İçki kokan nefesler, parfüm ve sigara dumanı sinmiş kıyafetler nedeniyle içeride ağır bir hava vardı. İnsanlar içeri girip çıktıkça kabinlerin kapısı sinir bozucu bir çarpma sesiyle açılıp kapanıyordu. Önce ellerimi yıkamaya niyetlenerek tezgâhın üzerinde oturan iki sarhoş kızın arasına sıkışmaya çalıştım. Neyse ki kafayı bulunca aşırı kibarlaşan tiplerden çıktılar; çünkü o akşam cidden kavgaya hazır tiplerle uğraşacak halim yoktu. Rahatsızlık verdikleri için özür dileyerek yana kayıp bana yer açtılar.

"Teşekkürler," diyerek suyu açmak için musluğa uzandım.

"Hey, sen şarkı söyleyen kızsın," dedi sol tarafımdaki, beni parmağıyla gösterip gülümseyerek. Diğer tarafında oturan arkadaşına baktıktan sonra tekrar bana döndü.

"Evet, sanırım öyle," dedim.

Şu an cidden kızlar tuvaleti muhabbeti yapacak halim yoktu. Umumi tuvaletlerde ne kadar oyalanırsam, kendimi o kadar iğrenç hissediyordum.

"İkiniz harikasınız," dedi kız, yüzü ışıldayarak.

"Hakikaten öyle," diye destekledi arkadaşı. "Siz niye kendinizi barlarda harcıyorsunuz ki?"

Omuz silkerek elime biraz daha sıvı sabun sıktım ve mümkün olduğunca nazik bir şekilde onları başımdan savmaya çalıştım.

“Aynen ya,” dedi solumdaki. “Ben sizi dinlemek için para verirdim.”

Tamam, anlaşılan iltifatlara karşı pek bağışıklığım yoktu. Gülümseyerek tekrar teşekkür ettim.

İki kabin daha boşalınca kızlar bu fırsatı kaçırmamak için yerlerinden fırladı. Çıkarken bana el sallayarak “müzik kariyerimde” başarılar dilediler. İçeride sadece ben kalınca aynaya döndüm ama yansıma bakmadım. Onun yerine elimi cebime uzatarak bir hap çıkardım ve lavabodan akan suyla yuttum.

Sadece sinirlerimi yatıştırmak içindi.

Sonra hapları her kullandığımda üzerime çöken suçluluk duygusunu aklımın en derin köşelerine iterek aynada kendime baktım. İlaçları almamı haklı çıkaracak sebepler uydurarak kendimi kandırıyordum. Ama üzerimden atamadığım o suçluluk duygusunun ardında makul bir neden olduğunu biliyordum.

On dakikadan az bir sürede ne suçluluk, ne bahane, ne de sinir kaldı; çünkü beynimin o kısmı uyuşmuş durumdaydı.

Parmak uçlarımı gözlerimin altında gezdirerek rimelemi kontrol ettim. Geri döndüğümde iyi görünmem gerekiyordu. Kendimi harika hissediyordum ve görüntüm de buna uygun olmalıydı.

Kalabalığın arasından zorlukla geçerek devasa bar tezgâhının arkasındaki Aidan ile Michelle’in yanına gittim. O sırada Andrew’un bana içki alacağı aklıma geldi

ama sırf bunun için o kalabalığa tekrar karışmayı gözüm almadı.

“Siz olağanüstü bir ekipsiniz,” diye seslendi Michelle, kalabalığın arasından sesini duyurabilmek için. Bana sarıldı ve ben de ona karşılık verdim. Aldığım hap sebebiyle yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Sonra Aidan’a döndüm. “Sen nasıl buldun?”

“Michelle’e kesinlikle katılıyorum,” dedi Aidan. “Kendi şarkılarınızı yapıp daha sık sahne almalısınız. Buraya sürekli yetenek avcıları geliyor. Ünlüler de tabii.” Çeşitli müzisyenlerin ve film yıldızlarının sıra sıra imzalı fotoğraflarının asılı durduğu arka duvarı işaret etti. “Kendi şarkılarınızla büyük sıçrama yaparsınız,” diye sözlerini sürdürdü. “Siz ikinizin bir yıl içinde bir müzik şirketiyle anlaşma yapacağınıza bahse girerim.”

Kafam öyle uçmuş durumdaydı ki, bana berbat olduğumuzu ve müzik alanında bize bir gelecek göremediğini söylese bile, fikrini umursamadan böyle gülümserdim herhalde.

Bakışlarımı içeride gezdirince Andrew’un elinde gitarıyla artık kendisiyle özdeşleşmiş olan *Laugh, I Nearly Died* şarkısını söylemeye hazırlandığını anladım. Muhtemelen bu kalabalığın içinden beni göremiyordu ama onu izlediğimi biliyordu. Onu sahnede, kendi doğal ortamında izlemeyi seviyordum. Müzik açısından birlikte çok uyumlu olsak da, tek başına şarkı söylediğinde sahneyi daha çok sahipleniyordu. Belki sadece benim açımdan böyleydi ama onu ilk kez sahnede gördüğüm zaman olduğu gibi düşünmeyi seviyordum. Çünkü New Orleans’taki o gece,

benim için şarkı söylemişti ve kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissetmiştim.

Tekrar öyle hissetmek için her şeyi yaparım. Ne olursa...

Şarkının ilk notalarından itibaren Andrew her zamanki gibi içerideki herkesin dikkatini üzerine toplamayı başardı. Ön masadaki iki kız ayağa kalkmış, kışkırtıcı bir tavırla karşılıklı dans ediyorlardı ama bunu Andrew için yaptıklarını biliyordum. Görülmemiş şey değildi. Kızlar onu arzuluyor ve Andrew da bir geceliğine kendisinin de onları arzuladığına inandırıyor. Hiçbir zararı yoktu. Andrew da ben de bunu başka insanları iyi hissettirmenin bir yolu olarak görüyorduk. Azıcık flörtleşme, şanslı kıza ya da adama onları gülümsetmeye ya da yanaklarını kızartmaya yetecek denli ilgi gösterme. Kapalı kapıların arkasından insanların hayatlarında neler olup bittiğini kimse bilemezdi. Biraz flörtleşmenin, pozitif enerji yaymanın kimseye zararı yoktu.

Gece yarısından sonra Aidan ve Michelle'in evine döndüğümüzde herkesten önce yatmaya gittim. Bir saat kadar yatakta uzanıp onların konuşma seslerini dinledim. Andrew benimle birlikte yatağa çekilecekti ama kardeşiyle takılması için ısrar ettim. Şu günlerde beni kafasına çok takıyordu. Ertesi gün Raleigh'e geri dönecektik ve Aidan'la mümkün olduğunca çok vakit geçirmesini istiyordum.

Bir saat daha geçti ama bir türlü uykuya dalamadım.

İyice sinirlenerek elimi çantama soktum ve hap şişesini aradım. İçinde sadece birkaç tane hap kalmıştı ve bunu fark etmemişim bile.

Bu sefer üç hapla kendimden geçtim.

ANDREW

15. Bölüm

“Camryn? Tatlım, lütfen uyan.” Camryn’i omuzlarından kavrayarak sarstım.

En baskın duygum endişeydi. Hemen arkasından ise öfke ve acı geliyordu. Ama ne gariptir ki, belirsizlik hissi diğer tüm duyguları bir kenara itmiş durumdaydı.

Onu tekrar sarstım. “Kalk hadi.”

Şu kahrolası haplardan kaç tane içtiğini bilmiyordum ama şişenin neredeyse boş olduğunu görünce aşırı doz almış olabileceğini düşünerek paniğe kapıldım. Düzenli nefes alıp veriyordu ve kalp atışları da normaldi. Eğer uyanmazsa –

Camryn’in gözleri ağır ağır açıldı ve ben de rahatlatarak derin bir nefes aldım. “Camryn. Bana bak.”

Nihayet odaklanmayı başarak gözlerimin içine baktı. “Ne var?” diye inildedi ve gözlerini tekrar kapatmaya yeltendi. Ama onu omuzlarından kavrayarak doğrulmaya zorladım.

“Uyan dedim. Gözlerini açık tut.”

Dengesiz bir tavırla doğruldu ama insan zorla uyandırılıp yerinden kaldırılınca normalde de böyle olurdu zaten.

“Kaç tane hap aldın?”

Michelle hemen arkamda, eşikte duruyordu. "Ambulansı çağırayım mı?"

Bir anda Camryn kendisine geldi. Sorduğum soru nihayet aklına dank mı etti, yoksa ambulans lafının geçmesi mi onu uyandırdı bilmiyordum. Ama kocaman, korkmuş gözlerle bana baktı.

"O kahrolası haplardan kaç tane *aldın*?"

Bakışlarını benden kaçırarak komodinde duran reçeteli ilaç şişesine baktı. Öğleden sonra saat ikiye kadar uyumak gibi bir huyu olmadığını düşünüp onu kontrol etmeye geldiğimde şişeyi yerde bulmuştum.

"Camryn?" Dikkatini bana vermesi için onu tekrar sarstım.

Sadece bana bakmakla yetindi. Bakışlarında utanç, pişmanlık, öfke ve teslimiyet ifadelerini görüyordum. Sonra gözleri dolmaya başladı. Kollarımın arasında vücudunun titremeye başladığını hissettim. Camryn gözyaşlarına boğularak kollarıma gömüldü ve kendisini tutamayarak hıçkırmaya başladı. Kalbimin parçalandığını hissediyordum.

"Andrew?" dedi Michelle kapıdan.

Ona dönüp bakmadan, "Bir şey yok," dedim. Kendi gözyaşlarımı ve öfkemi yutmak zorunda kaldığımdan göğsüm daraldı.

Kapı arkamdan sessizce kapanınca Michelle'in odadan çıktığını anladım.

Uzun bir süre Camryn'i kollarımda tutarak gömleğime gömülüp ağlamasına izin verdim. Tek kelime bile etmedim. En azından şimdilik. Sessiz kalmamın sebebi, Camryn'nin ağlayıp içindekileri atmaya ihtiyaç duyduğunu bilmemdi. Ama diğer yandan da öyle kızgın ve incinmiş

durumdaydım ki, geri adım atıp kendimi toplamazsam yanlış şeyler söylemekten korkuyordum. Ona sıkıca sarılarak kollarımı titreyen vücuduna doladım. Saçlarına öpücükler kondurarak kendi gözyaşlarımı tutmaya uğraştım. Açıkçası içimdeki öfke bunu kolaylaştırıyordu.

“Çok üzgünüm!” diye hıçkırdı ve o anda sesindeki acıyı hissettim. Öfkeli yanım bir anda kayıplara karıştı ve onu daha da sıkı kucakladım.

“*Benden* özür mü diliyorsun?” diye sordum inanamamış olarak. Onu kollarından sıkıca tutarak kendimden uzaklaştırdım ve başımı kızgınlıkla iki yana salladım. “Hayır, önce bana kaç tane hap aldığını söylemen gerek.” Gözlerinin içine baktım.

“Dün gece,” dedi. “Sadece üç tane aldım.”

“Bu şişede daha önce kaç tane vardı peki?”

“Bilmiyorum ki. Yirmi falan olabilir.”

“O zaman ne zamandır bunları alıyorsun?”

Bir an duraksayıp cevap verdi. “Salı gününden beri. Bu ilaçlar annemin. Başım ağrıdığı için bir tane almıştım ama sonra sürekli kullanmaya başladım...” Gözleri tekrar yaşardı.

Uzanıp yanaklarına inen gözyaşlarını sildim. “Kahretsin, Camryn,” dedim, onu bir an tekrar göğsüme bastırarak. “Aklından ne geçiyordu Tanrı aşkına?”

“Bir şey geçtiği yok,” diye hıçkırdı. “Neler oluyor, bilmiyorum!”

Onun yüzünü avuçlarıma aldım. “Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. Lily’yi kaybetmek seni mahvetti ve bunu bir türlü atlatamadın. Keşke benimle konuşsaydın.”

Yüzü hâlâ ellerimin arasında olmasına karşın gözlerini benden kaçırdı. Aramızdaki tuhaf sessizlik karşısında kendimi huzursuz hissettim.

“Camryn?” Onu tekrar bana bakmaya zorladım ama karşı koydu. “Konuş benimle. Konuşmak zorundasın. Dinle, sen yanlış bir şey yapmadın. Olan bitenleri önleyemezdin. Bunu bilmen gerekiyor. Anlaman –”

Başını hızla geri çekti. Gözlerimi bulan bakışları acı ve... başka bir şey doluydu.

“Olanlar benim suçum,” dedi gerileyip benden uzaklaşarak.

Yatağın diğer tarafından ayağa kalktı ve bana arkası dönük halde kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Senin suçun falan değil, Camryn.” Ona doğru ilerledim ve yaklaştığımı hissettiğinde öbür tarafa çekildi.

“Hayır, *bal* gibi de benim suçum, Andrew,” dedi gözlelerinden akan yaşlarla. “Hamile kalmamın her şeyi mahvedeceğini düşündüm durdum! Dört ay boyunca Galveston’da yaşamaktan nefret ettim! Yapmak istediğimiz şeyleri hayatımızda bir bebekle nasıl yapacağımızı merak ettim! O yüzden, evet, onu kaybetmemiz benim suçum ve bu yüzden kendimden *nefret* ediyorum!” Camryn yüzünü ellerine gömdü.

Eğilerek onu kollarıma aldım. “Tanrım, Camryn, olanlar *senin suçun değildi!*” Daha önce kimseyle böyle duygu yüklü konuştuğumu zannetmiyordum. Göğsüm zangır zangır titriyordu.

“Yüzüme bak!” dedim, onu kendimden hafifçe uzaklaştırarak. “Böyle şeyler herkesin başına geliyor. Sen suçluysan, demek ki ben de suçluyum. Benim de aklımdan

ara sıra benzer şeyler geçti ama ben de, tıpkı senin gibi, elimde olsa ondan vazgeçmezdim."

Sözlerimi onaylamasına gerek yoktu; çünkü böyle düşündüğünü biliyordum. Ama yine de onayladı:

"Bebeğimizden ötürü hiç pişmanlık duymadım," dedi. "Ve... onu geri istiyorum!"

"Biliyorum. Biliyorum." Ona sıkıca sarılarak yatağın ayakucuna oturttum. Bacaklarının arasında yere çökerek kollarımı bacaklarına yasladım ve ellerini avuçlarıma aldım. Onun yüzüne bakarak, "Olanlar senin suçun değildi," diye tekrarladım.

Camryn gözlerinden akan yaşları sildi ve sonsuz gibi gelen bir süre boyunca öylece oturduk. Bana inandığını düşünüyordum ya da belki bu konuyu tekrar açmak istemiyordu. Sonra gözlerini arkamdaki duvara dikerek fısıltılı bir sesle, "Yani ben bağımlı mı oldum?" diye sordu.

Gülesim geldi ama öyle bir şey yapmadım. Başımı iki yana sallayarak ona usulca gülümsedim.

"Bir anlık zayıflık yaşamışsın. En güçlü insanların dahi zayıflığa bağışıklığı yoktur, Camryn. Dört gün içinde bir şişe ağrı kesici içmek seni bağımlı yapmaz. Olsa olsa kötü kararlar aldığını gösterir."

Tekrar dönüp bana baktı. "Ama Michelle ile Aidan öyle olduğumu sanacaklar."

Başımı iki yana salladım. "Hiç de değil. Ne onlar, ne de başkası." Doğrularak onun yanına oturdum. "Hem bu kimseyi ilgilendirmez. Bu sadece ikimizin bileceği ve başa çıkacağı bir şey."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım," dedi, önüne bakarak. "İnanamıyorum -"

"Kendinde değildin," dedim. "Lily öldüğünden beri değilsin zaten."

Odaya tekrar tuhaf bir sessizlik çöktü. Ona bir bakış atmama rağmen konuşmaya zorlamadım. Çünkü kendi düşüncelerine gömülmüş gibi bir hali vardı.

Sonra aniden, "Andrew, belki de beraber olmamalıyız," dedi ve bu sözler karşısında tokat yemiş gibi oldum. Bir anda nefesim kesildi.

Öyle afallamış durumdaydım ki, ağzımı açıp tek kelime edemedim. Kalbim küt küt attı.

Nihayet lafını sürdürmeyeceğini anlayınca zorlukla, "Bunu da nereden çıkardın?" demeyi başardım. Duyacağım cevap beni korkutuyordu

Camryn gözlerinden yaşlar süzülürken öylece önüne bakmayı sürdürdü. Sonra başını kaldırıp göz göze geldiğimizde, bakışlarında onun da benim bakışlarında gördüğüne inandığım büyük bir acı gördüm.

"Çünkü sevdiğim herkes ya beni terk ediyor ya da ölüp gidiyor."

İçime bir rahatlama hissi çöktü; ancak onun üzüntüsü bunu gölgeliyordu.

O anda Camryn'in ilk defa herhangi birine bu konuda açıldığını fark ettim. Natalie'nin bana anlattıklarını ve yollardayken Camryn'le ettiğimiz sohbetleri düşününce, Camryn'in acısının derinliğini sadece bir başkasına değil, an itibariyle kendisine de itiraf ettiğini anladım.

"Bunu söylemem çok bencilce," diye sözlerini sürdürdü ve onu sözünü kesmeye yeltenmeden dinledim. "Babam bizi terk etti. Annem ise çok değişti. Hiçbir zaman farklı davranmayan ve her ihtiyacım olduğunda yanımda olan

büyükannem öldü. Ian öldü. Cole hapse girdi. Natalie beni sırtımdan bıçakladı. Lily..." Nihayet yüzüme baktı ve yüzündeki acı daha da belirginleşti. "Ve sen."

"Ben mi?" Tekrar onun önünde diz çöktüm. "Ama ben buradayım, Camryn. *Daima* burada olacağım." Ellerini avuçlarıma aldım. "Ne yaparsan yap, aramızda ne geçerse geçsin, seni asla terk etmeyeceğim. Her zaman yanında olacağım. Sana benim dünyam olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Bunu unutacak olursan, sana hatırlatmamı istemiştin. Bak, işte şimdi hatırlatıyorum."

Camryn'in tüm vücudu hıçkırıklarla sarsıldı.

"Ama ölebilirdin," dedi, sesi çatallaşırken. "O hastanede geçirdiğim her günün senin son günün olacağını düşündüm. O zor günleri atlatsak da endişelerim devam etti. Haftalar, aylar sonra bile. Çünkü içimde bir ses, senin yokluğuna alışmam gerektiğini söylüyordu. Önünde sonunda gideceğini biliyordum. Tıpkı diğer herkes gibi."

"Ama *gitmedim*," dedim yüzümde çaresiz bir gülümsemeyle. Yere oturarak onu da yanıma çektim. "Ölmedim; çünkü senin her an yanımda olduğunu biliyordum. Çünkü beraber olmamız gerektiğini biliyorum. Sen hayattaysan, ben de hayatta olacaktım."

"Peki ya bir şey olursa?" diye sordu.

Bunu beklemiyordum açıkçası.

"Ya tümör tekrar büyürse?"

"Öyle bir şey olmayacak," dedim. "Olsa bile, onu yine yenerim. Sekiz ay boyunca bir kez bile doktora gitmeden dayandım ve *buna rağmen* hastalığımı yendim. Hayatımda sen olduğun sürece, düzenli olarak beni kontrole gitmeye zorladığın sürece, beni öldürmesi imkânsız."

Camryn ikna olmuş görünmüyordu ama yüzünde bir umut ışığı belirmişti.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi. Üzülmemesini söylemek yerine onu duygularıyla baş başa bıraktım. "Herhalde böyle delinin teki olduğumu baştan bilsen, benden köşe bucak kaçardın." Parmaklarıyla gözlerinin altını sildi.

Ağır havayı biraz dağıtmak için ellerimi onun çıplak dizlerinde gezdirerek, "Yemekten sonra banyoya koşup kendisini kusmaya zorlayan şu hatunlardan biri olsaydın da, palyaçolarla sevişmek gibi gizli bir fetişin olsaydı da, seni severdim," dedim.

Camryn gözyaşlarının arasından usulca gülünce ben de gülümsedim.

Parmağımı onun çenesine yaslayarak tekrar ciddileştim ve gözyaşlarıyla ıslanmış olan o masmavi güzel gözlerine baktım.

"Camryn," dedim. "Lily hazır değildi. Nedenini bilemiyorum ama bu konuda kendini de, başkalarını da suçlayamazsın. Bu konuda yalnız olmadığını, ikimizin de aynı şeyleri yaşadığını anlamak gerek. Buna inanıyor musun?"

Beni başıyla onayladı. "Evet."

Eğilerek önce alnına, sonra dudaklarına birer öpücük kondurdum.

Aramıza bir sessizlik çöktü ve odanın atmosferi değişti. Sanki etraf daha aydınlıktı. Camryn'in bir günde düzelmeyeceğini biliyordum ama şimdiden daha iyi görünüyordu. Sadece ona bakınca dahi omuzlarındaki yükün azaldığını ve aklını kurcalayan şeylerin çoğunun yok olduğunu görebiliyordum. Meğer buna ihtiyacı varmış. Birinin içini rahatlatmasını istiyormuş. Ama durumla alakası

olmayan ya da her şeye basmakalıp teselli cümleleri sıralayan birinin değil.

Anlaşılan *bana* ihtiyacı varmış.

Ayağa kalkarak elini avucuma aldım. "Gel buraya."

Beni takip etti. Komodindeki hap şişesini aldım ve onu misafir banyosuna götürdüm. Tuvalet kapağını kaldırarak şişeyi ona uzattım. Ben tek kelime etmeden Camryn hiç tereddütsüz şişeyi ters çevirdi ve geri kalan dört beş hapi tuvalete boşalttı.

"Bu kadar zayıf davrandığıma hâlâ inanamıyorum," dedi, haplar sifondan akan suyla beraber dönerek kaybolurken. Dönüp bana baktı. "Andrew, bağımlı olmam an meselesiymiş. Hayal bile edemiyorum -"

"Ama olmadın işte," diye lafını kestim, o kendisini daha fazla suçlamadan. "Üstelik herkesin zayıf anları olabilir. Bu konuyu kapatalım."

Banyodan çıkarak yatak odasına döndüm ve volta atmaya başladım. Camryn de peşimden geldi ve odanın ortasında dikilerek beni seyretti.

"Andrew?"

Durup ona baktım. "Bana bir hafta ver."

Biraz kafası karışmış gibi bir hali vardı.

"Ne için?"

Usluca gülümsedim. "Evet de, yeter. Burada benimle bir hafta kal."

Bu sözlerim karşısında kafası iyice karışarak, "Mmm, pekâlâ. Burada seninle bir hafta daha kalacağım," dedi. Gerçi yüzünden neye evet dediğine dair hiçbir fikri olmadığı belli oluyordu.

Ama bu, bana güvendiğini gösteriyordu ve önemli olan da bu. O istese de istemese de, ikimizin de ihtiyacı olan şeyi yapacaktım.

CAMRYN

16. Bölüm

Üçüncü Gün

Böyle bir şey yapabileceğimi bir an bile düşünemezdim. Andrew buna anlık bir zayıflık diyordu, belki de haklıydı ama kendimi affetmem için çok uğraşmam gerekecekti.

Michelle'in beni yargılamadığını açıkça söylemesi kendimi daha iyi hissetmemi sağlasa da, onunla ya da Aidan'la aynı ortamdayken bir parça utanç duymaktan kendimi alamıyordum. Belki de zaten bana karşı bu kadar anlayışlı davrandıkları için kendimi kötü hissediyordum.

Bir hafta. Andrew'un bunu söylerken ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama ona soru sormaktan kaçınmalı ve aklındakileri uygulamasına fırsat vermeliydim. Ona en azından bu kadarını borçluydum. Son birkaç gündür çok gizli kapaklı davranıyor, telefonda konuşmak için genellikle başka bir odaya çekiliyordu. Onu duymamı istemediğini anlıyordum. Bir sefer Asher'la konuşmak üzere mutfığa girdiğinde oturduğum yerde kulak kesilip konuştuklarını duymaya çalışmış, ama sonra böyle yaptığım için suçluluk duyarak televizyonun sesini açmıştım.

Ayrıca o ilacı bir hafta kullanmış olabilirdim, ancak görünüşe göre klozete döktüğüm o son hapların ardından

geçen üç gün boyunca kendimi berbat hissedecek denli uzun bir süreymiş bu. Hiç halim yoktu, uyku düzenim ilacı kullanmaya başlamadan öncekinden bile beter durumdaydı. Ama baş ağrılarım nihayet sona ermeye başlamıştı. O ilaçlara aylar ya da yıllar boyunca bağımlı olduğumu hayal edemiyordum ve o durumdaki insanlara üzülüyordum...

Dördüncü Gün

Aidan elinde birkaç mektupla içeri girdi ve oturma odasına doğru yürürken zarfları elden geçirdi.

Bir an için gözü beyaz bir zarfa takıldı ve onu kaldırıp şöyle bir baktı. Sonra bana bir göz attı, ancak o sırada Andrew içeri girdi.

"Anlaşılan bu sana gelmiş?" Bana bakarak zarfı Andrew'a uzattı.

Garip bir duyguya kapıldım ve içgüdüsel olarak oturduğum koltuktan kalkıp zarfı görmek için Andrew'un yanına gittim.

Andrew hemen zarfı görmemi engellemek için elini aşağı indirmeye yeltendi, ancak üzerinde Natalie'nin adının yazılı olduğunu görmeyi başardım.

Andrew da zarfın üzerini gördüğümü anladı.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Sana başka zaman gösteririm." Sonra zarfı kot pantolonunun arka cebine soktu.

Ona her açıdan güveniyordum. Ama ne de olsa ben de insanım ve bu durum karşısında içim içimi yiyordu. Neden Natalie, Andrew'a mektup göndermişti ki? Güven duysun duymasın, herkesin ilk tepkisi, aralarında bir

şeyler geçtiğini düşünmek olurdu. Çok saçmaydı tabii. Bu düşünceyi aklıma geldiği gibi uzaklaştırdım.

Benim arkamdan bir işler çeviriyorlardı.

Keşke neler olup bittiğini bilebilseydim.

Beşinci Gün

Telefonda Natalie'yle, annemle ve Marna'yla konuşuyorum. Marna bebeğin başına hiçbir şey gelmemiş gibi davranmaya çalışıyor ve bunu Chicago'ya geldiğim ilk gün Michelle'in yaptığı kadar iyi beceriyordu. Çok nazik ve ihtiyatlıydı. Ne var ki annem sürekli lafı Andrew'la ilişkimize getirip durdu. Eline geçen her fırsatta ne zaman evleneceğimizi soruyor ve düğünün geleneksel olması konusunda beni sıkıştırıyordu. Ona gösterişli bir gelinlik giymeyeceğimi, şapelde tören yapmayacağımı ve bir hafta sonra solacak çiçeklere binlerce dolar harcamayacağımı anlatmaya çalıştım ama sanki beni duymadı bile. Bir an önce evlenmemizi istiyordu. Belki o zaman Andrew'un benim odamda uyuması konusunda içi rahat olurdu. Annemin kafasından neler geçtiğini bilmiyordum ve açıkçası bazen ciddi ciddi düşündüğünü de zannetmiyordum.

Andrew genel kontrol için Chicago'daki bir doktora gitti. Her seferinde muayenenin sonuna kadar mideme ağrılar saplandı. Neyse ki eve iyi haberlerle döndü.

Altıncı Gün

Natalie'yle yine telefonda konuştuk ama zarftan bahsetmedim. Zaten pek doğal konuşmuyordu. Andrew'un sırlarını açık etmemek için çok uğraştığı belliydi. O yüzden konuşmalarımız sürekli tuhaf sessizliklerle bölündü. Her

şey normalmiş gibi rol yapma konusundaki kabiliyetsizliği karşısında kahkaha atasım geldi. Zira bana her şeyi söyleyip rahatlamak istediğini sezmek çok kolaydı.

Yedinci Gün

Bu bir hafta, hayatımın en uzun haftalarından biri oldu. Hava iyice soğuduğu için genelde yataktan çıkmadım ama bunun bir sebebi de içimden başka hiçbir şeyin gelmemesiydi. Andrew bir saat kadar önce kalktı ve odaya sadece bir kez geldi. O da ayakkabılarını almak için. Bana bir öpücük vererek içten içe heyecanla dolup taşıyormuş gibi gülümsedi ve tek kelime etmeden tekrar dışarı çıktı.

Diğer tarafıma dönerek battaniyeye sokuldum ve camdan dışarıyı seyrettim. Bugün güneş parıldıyordu ve gökyüzü masmaviydi. Tek bir bulut bile yoktu.

Üçünün sesleri kulağıma geldi.

Ahşap döşemeli koridorda Andrew'un ayakkabılarının sesini işittim. Yatak odasının kapısını açarak eşikte durup bana baktı.

"Hadi, kalk ve giyin," dedi, elini kapı kolundan ayırmadan.

Belki sebebini söyler diye bir an ona baktım ama o sadece *şunları giy* dercesine yerdeki ayakkabılarımı işaret etmekle yetindi. Sonra kapıyı kapatarak çıkıp gitti.

Yine de söylediğini yaptım. Kalkıp üstüme en sevdiğim kot pantolonumla, bana büyük gelen, uzun kollu bir kazağı geçirdim ve çoraplarımla ayakkabılarımı giydim. Oturma odasına indiğimde, Michelle'i üzerinde bir battaniyeyle kanepenin köşesine kıvrılmış, televizyon seyrederken gördüm. Geldiğimi duyunca dönüp bana bilmiş

bir ifadeyle gülümsedi. Benim bilmediğim bir şeyleri bildiği kesindi zaten.

“Andrew, Aidan’la dışarı çıktı,” dedi, başıyla ön kapıyı işaret ederek.

İyice gerilerek yavaşça kapıya doğru ilerledim ve kapıyı açtım.

Taş döşeli ön verandaya çıktığımda, Andrew ile Aidan’ın yanlarında Asher’la beraber yol kenarında duran Chevelle’e yaslanmış olduklarını gördüm.

Bir an için *yani bütün bunlar Asher’in ziyareti için miydi?* diye düşünmekten kendimi alamadım. Asher’ı gördüğüme sevinmediğimi sanmayın ama Andrew’un planladığı bu gizli kapaklı işlerin böyle bir şeyle alakası olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Meselenin arabayla ilgili olabileceğini düşündüm ama kendi başıma bu kadar çıkarım yapabiliyordum. Asher’ın neden arabayla buraya geldiğine dair bir fikrim vardı ama şu aşamada bunu düşünmemek için elimden geleni yapacaktım.

Hızla merdivenleri inerek Asher’ı kucakladım.

“Harika görünüyorsun,” dedi, Andrew’unkilerle neredeyse aynı olan gamzeleri ve parlak yeşil gözleriyle. Sonra beni hafifçe yerden kaldırarak kucakladı.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedim, yüzüm ışıldayarak.

Bakışlarımı onunla Andrew’un arasında gezdirdim. Andrew’un yüzünde öyle büyük bir gülümseme vardı ki, aklındaki her neyse onu daha fazla kendisine saklayamayacağından eminimdim.

Önce Chevelle’e, sonra Asher’a baktım.

“Yani ta oradan buraya...” Tamam, bu ilk beklediğimden biraz daha karışık. Araba Texas’ta kalmıştı ve bildiğim kadarıyla Asher, Wyoming’deydi. Nihayet, “Neler oluyor?” diye sözlerimi sürdürdüm.

Asher, Andrew’a baktı ve Andrew bir adım öne çıkarak, “Asher’dan arabayı buraya getirmesini istedim,” dedi.

“İyi ama neden?”

Asher kollarını göğsünde kavuşturarak arabanın arka kapısına yaslandı. “Çünkü kafayı yemiş,” dedi gülerek. “Ayrıca herhangi bir şirkete arabayı buraya göndermesi için güvenememiş.”

Tekrar Andrew’a dönerek artık gerçeği söylemesini bekledim. Soğuk rüzgâr kazağımdan içeri giriyordu. Ellerimi kazağın kollarının içine soktum.

“Bütün eşyalarını arabaya doldurmak için beş dakika var,” dedi ve daha o cümlesini bitiremeden kalbim küt küt çarpmaya başladı. Saati olmamasına karşın parmaklarını bileğine vurdu. “Bir saniye daha beklemem.”

“Andrew –”

“Bu konu tartışmaya kapalı,” dedi. “Git de eşyalarını topla.”

Yüzümde bomboş bir ifadeyle ona baktım.

Aklıma gelen fikir doğruymuş ama öyle olmasını istemiyordum. Yollara düşmek istemiyordum... yani, *aslında* istiyordum... ama bu doğru değildi. Kulağa hiç doğru gelmiyordu.

“Dört dakikan kaldı,” dedi Asher.

"Ama böylece çekip gidemeyiz," diye karşı çıktım. "Hem çok kaba bir davranış olur." Asher'ı gösteriyorum. "Hem Asher daha yeni geldi. Ziyaret etmek –"

"Abimi istediğim zaman ziyaret edebilirim," diye araya girdi Asher. "Ama şu an Andrew'un dediğini yap-san iyi olur, yoksa bir hafta aynı iç çamaşırıyla dolaşmak zorunda kalabilirsin."

Birkaç saniye daha geçti ama yerimden kıpırdamadım. Sanırım hafif bir şoka girmiştim.

"Üç dakika, bebeğim," dedi Andrew, yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Şaka yapmıyorum. Eve dön, eşyaları bavullara yerleştir ve şu kahrolası arabaya bin."

Tanrım, yine eski haline döndü...

Ben yine karşı çıkmaya yeltenince Andrew'un gözleri büyüdü. "Acele et. Zamanın tükeniyor!" diyerek evi işaret etti.

Nihayet tartışmayı kesip ona ters ters baktım ve "Tamam," dedim. Boyun eğmemin tek sebebi, onun bir şeyleri düzeltmeye çalıştığını bilmemdi. Ama kendimi çok suçlu hissediyordum.

Onun beş dakika talebine aldırmadan topuklarımın üzerinde ağır ağır eve döndüm. Sessiz bir protesto olarak bilhassa yavaş davrandım.

"Bütün bunlardan haberin var mıydı, Michelle?" diye sordum, onun yanından geçerken.

"Tabii ki," diye seslendi arkamdan. Sesinden gülümsediği belliydi.

Yatak odasının kapısını açarak bavulumu yatağın üzerine koydum ve her şeyi içine tıkmaya başladım. Sonra banyoya geçerek diş fırçalarımızı ve ihtiyacımız olacak

diğer malzemeleri aldım. Şarj aletlerimizi fişten çekip, komodinden telefonumu aldım ve hepsini kol çantama koydum. Hiçbir şey unutmadığımı umarak odayı son bir kez kontrol ettim.

Görünüşe göre Andrew bir ara eşyalarını toplamıştı. Ben ise bunu hiç fark etmemiştim.

Öylece dikilerek etrafımı inceledim ama ona ait hiçbir şey bulamadım. Bunu yapmak istemesem de belki de doğru olan buydu.

Andrew'un üç kez kornaya bastığını duydum ve düşüncelerimden bir anda sıyrıldım. Bavulumu kaparak omzuma astım ve çantamı yatağın üzerinden aldım.

"Sonra görüşürüz," dedi Michelle kanepeden.

Kanepenin arkasında durdum ve eğilerek omzumda asılı çantaların izin verdiği kadar ona sarılmaya çalıştım.

"İyi eğlenceler," diye ekledi.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," dedim.

Michelle yüzünde bir gülümsemeyle bana el salladı ve ön kapıya doğru ilerledim.

Andrew Chevelle'in bagajını açtı ve bavulumu içine koydum. Bana verdiği beş dakikayı epey aşmıştım ama bu konuda bir şey söylemedi.

"Hazır mısın?" diye sordu Andrew, bagajı kapatarak.

Derin bir nefes alarak cevap vermeden önce Asher ile Aidan'a baktım ve onlara sarılmaya gittim.

"Gelmenize sevindim," dedi Aidan.

"Kardeşıme göz kulak ol," dedi Asher da.

İkisine gülümseyerek ön koltuğa geçtim ve Andrew kapıyı kapattı.

O da vedalaşıp, sürücü koltuğuna geçti. Arkasından içeri soğuk havanın dolduğunu hissediyordum.

Bana bir bakış attı. "İşte böyle," dedi, bileklerini direksiyona yaslayarak. "Güneye iniyoruz, sahile doğru –"

"Bir dakika," diye onun lafını kestim. "Her şeyi planladın mı?" Bu hiç onun tarzı değildi. Doğrusu merakım uyanmıştı.

Andrew usulca gülümsedi. "Bir kısmını. Ama planlamam gerekiyordu."

"Neden gerekiyordu?"

Lafımı bitirmeme izin verir misin? dercesine baktı bana.

Ben susunca uzanıp torpido gözünü açtı ve sözlerini sürdürdü. "Güneye ineceğiz ve kış boyunca sahil şeridinde devam edeceğiz," dedi. Bu sözler üzerine yollarda ne kadar vakit geçirmeyi planladığını merak ettim. Kış boyunca derken neyi kastetmişti? Aklında neler geçtiğini bir türlü anlayamıyordum. Andrew torpidodan çıkardığı haritayı direksiyona koydu. Ona ihtiyatlı bir tavırla baktım. "Soğuktan nefret ediyorum. Sahil şeridinde ilerleyip güneye doğru gidersek, kara falan yakalanma ihtimalimiz az."

Tamam, itiraf etmeliydim ki bu iyi bir plandı. Ben de soğuk havadan hoşlanmıyordum, o yüzden bu planlama gerekliydi. Onu başımla onaylayarak sözlerini sürdürmesini bekledim.

Andrew devasa haritayı göstererek parmağını rotamızda ilerletti. "Virginia sahilinden başlayarak güneye doğru ineceğiz. Bu arada sizin oradan da geçeceğiz ama ziyaret için durmak yok." Parmağını bana uzattı. "Sadece oradan geçeceğiz, anlaştık mı?" Durup cevabımı bekledi.

Tekrar başımla onaylayarak, "Anlaştık," dedim; çünkü bu tavrının arkasında bir sebep olduğunu ve ona uyum göstermem gerektiğini seziyordum.

Tekrar haritaya baktı ve parmağını gezdirmeye devam etti. "Oradan Güney Carolina'ya gidip Georgia'ya ineceğiz ve Fernandina'dan itibaren Florida sahilini boydan boya geçeceğiz" Parmağı uzun bir mesafeyi hızla geçti. "ve oradan Pensacola'ya devam edeceğiz."

"Bu ne kadar sürecek peki?"

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Fark eder mi?" Sonra haritayı beceriksizce katladı ve aramıza yerleştirdi. "Bu kez istikametimiz konusunda ipleri elimde tutmak istiyorum. Tabii bunun asıl sebebi soğuk havayı sevmemem. Ama -" Başını çevirip önüne bakıyor. "- eh, öte yandan da, bu kez böyle olması gerekiyor."

"Bunu neden yapıyorsun, Andrew?"

Tekrar bana dönüyor. "Çünkü doğru olan bu," dedi, gözlerinde derin bir ifadeyle. "Çünkü arabaya bindin."

Bu sözleri kafamı karıştırdı. "Çünkü arabaya bindim mi?"

Usulca başını salladı. "Evet."

"Ama... bu ne demek oluyor?"

Yüzünde bir gülümseme belirirken yeşil gözlerindeki ifade yumuşadı ve eğilerek çenemi avucuna aldı. Dudaklarına bir öpücük kondurarak, "Buna canı gönülden karşı çıkabilirdin. Eşyalarımızı toplamanı söylediğimde bana 'git işine' diyebilirdin. Ama yapmadın," dedi. Sonra beni tekrar usulca öptü ve nefesindeki nane kokusunun dudaklarına sindiğini hissettim. "Eve ben sana söylediğim için değil, kendin istediğin için gittin. Bu zamana dek hiçbir

şeyi sırf ben istediğim için yapmadın, Camryn. Ben senin için itici bir gücüm, hepsi bu.”

Yüzümde istemsizce beliren gülümsemeyi saklamaya çalıştım, ancak başaramadım. Andrew eğilerek alnıma bir öpücük kondurduktan sonra koltuğuna iyice yerleşti. Gaz pedalına bastığında motordan homurtular yükseldi.

Haksız sayılmazdı. Yakınsam da, söylensem de, şu ana dek bana söylediği şeylerin hiçbirini içimde bir isteksizlik olsa yapmazdım. Beni benden daha iyi tanıması bazen çok şaşırtıcıydı.

ANDREW

17. Bölüm

Sanırım ilk kez dün Chicago'dayken Camryn'in iddialı fikirlerimden birine vereceği tepkiyi tahmin edemedim. Sevgilim çok incinmiş durumdaydı. Onun bu halini görmek her geçen gün beni daha da korkutuyordu. O akşam Asher'ı arayıp Chevelle'i Chicago'ya getirmesini isteyerek risk aldığımın farkındaydım. Camryn'in ne yapacağını bilmiyordum ve açıkçası hissettiği suçluluk duygusu yüzünden gitmeyi reddedeceğinden korkuyordum. Lily'yi kaybetmiş olmak beni de mahvediyordu. Onu geri getireceğini bilsem bir kolumu ya da bacağımı seve seve feda ederdim. Ama artık olan olmuştu. *Her ne sebeple* olursa olsun, acılarımızda boğulmak ve bizi mutlu eden şeylerden uzak durmak saçmalıktan ibaretti. İnsan böyle böyle hayatını bitirirdi. Yavaş ve acılı bir intihar gibi. Camryn gitmeyi reddetseydi, tekmeler savurup bağırса da onu omzuma atar ve arabanın arka koltuğuna fırlatırdım. Çünkü bizim hayatımız buydu. Biz yollarda tanıştık, birbirimizi yollarda tanıdık ve sevdik. Ne kadar gerekiyorsa o kadar süreliğine oraya dönmemiz gerekiyordu. Alnımıza başka bir şey yazıldığını anlayana kadar da buna devam edecektik.

Yolculuğumuzun ilk on dört saati olaysız ve sessiz geçti. Yol boyunca çoğunlukla radyo ya da düzgün bir istasyon bulamadığımızda benim CD'lerimi dinleyerek

Chicago'dan Virginia'ya geldik. Camryn gülümsemesine ve geçtiğimiz yerlerden bahsetmesine rağmen halen tam olarak kendinde değildi. Ama yavaş yavaş düzeliyordu. Birkaç gün daha sürebilirdi bu durum ama kendisini toplayacaktı.

Doğu sahilindeki plajlar, Texas'takilerden daha farklıydı. Daha temiz görünüyorlardı. Buradaki okyanus Galveston'ın çamurlu ve bulanık suları gibi değildi.

Akşam olmuştu. Virginia'ya girerken güneşin ufukta kaybolmasını seyrettik ve düşük yapmasından bu yana ilk kez Camryn'in gözlerinde o tanıdık ışıltıyı gördüm. Bunun bir günbatımıyla mümkün olacağını bilseydim, çok önce onu bu manzarayı seyretmeye getirirdim.

"Ee, ayrı odalar mı tutacağız?" diye sordu Camryn, uğradığımız ilk otelin park alanında arabadan inerken.

Şaka yaptığı belliymiş ama sanırım ona bu konuda meydan okumamı hiç beklemiyordu.

"Aynen öyle yapacağız." Bagajı kapatıp ikimizin de bavullarını kaptım.

"Sen ciddi misin?" Şok olmuş gibi görünüyordu. Bunu çok komik buluyordum.

Elimden geldiğince ciddi bir şekilde tavrımı sürdürdüm. Ayrı oda tutmak gibi bir niyetim yoktu ama o bunu dile getirince çok da kötü bir fikir olmadığını düşündüm.

Bagajı kapattım ve otelin lobisine doğru ilerledik.

"Andrew, bence artık bunları geçtik."

"Mümkünse iki tane yan yana çift kişilik oda rica edeceğim. Sigara içilmeyen odalardan olsun lütfen."

Resepsiyon görevlisi söylediklerimi bilgisayarına girdi. Camryn'i duymazdan gelerek cüzdanımdan kredi kartımı çıkardım.

"Andrew?"

"Yan yana iki odamız yok," dedi kadın. "Ama karşılıklı iki tane var."

"O da olur," dedim.

"Şimdiye dek defalarca sevişmemize rağmen iki ayrı oda tutmak için para harcayacağına inanamıyorum..." diye fısıldadı Camryn. O sayıp dökmeye devam ederken görevli ikimize delirmişiz gibi bakıyordu. İnsanların yüzünde bu şok olmuş ifadenin belirmesi çok hoştu

"Lütfen sus artık," dedim, Camryn'e dönerek. "Merak etme, odana uğrayıp seni biraz beceririm. O yüzden olay çıkarmayı kes."

Camryn'in gözleri de görevlininkiler kadar kocaman oldu.

Camryn'in elini tutarak onu lobinin çıkışına doğru çektim.

"Umarım otelimizden memnun kalırsınız," dedi görevli şaşkın bir sesle, biz köşeyi dönüp asansöre doğru ilerlerken.

Asansörün kapıları kapanır kapanmaz Camryn bir kahkaha koyuverdi. "Bu da neydi şimdi?" diye sordu, kendisini tutamayarak. "Sanki on altı yaşındayız!"

"Ama gülüyorsun," dedim. "Demek ki 16 yaşında gibi davranmama değmiş."

Asansör ikinci katta durdu.

"Ama cidden, Andrew, neden ayrı odalar tuttun?"

İçinden geldiği gibi davranmanın gerçekten insanı bir yerlere getirdiğini bir kez daha görerek, Natalie'nin Chicago'dayken bana gönderdiği mektubu düşündüm. Koridorda beraber ilerledik ve karşılıklı odalarımıza varınca durduk. Bavullarımızı yerdeki yeşil benekli halıya bıraktım.

"Sadece bu gecelik," dedim, o zarfı aramak için bavulumu uzanırken.

Camryn yanımda dikilerek sessizce beni izledi. Bir şeyler söylemek istedi ama şu noktada ne diyebileceğinden pek emin olmadığını anlamıştım.

Elimde zarfla doğruldum. Camryn mektuba bir bakış attı ama aklımdakinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu gece odanda tek başına kalacaksın," diyerek zarfı ona uzattım.

Zarfı bavuldan çıkardığımda yüzündeki gülümseme silinmişti. Şimdiyse bana şaşkın ve meraklı bir ifadeyle bakıyordu.

İhtiyatlı bir tavırla uzanıp zarfı aldı. Halen içindekileri bilmek isteyip istemediğinden dahi emin olamaz bir hali vardı.

Anahtar kartını odasının kapısına soktum ve kapı açılınca bavulunu içeri taşıdım. Camryn tek kelime etmeden, şüpheli bir tavırla peşimden geldi. Elinde isteksiz bir tavırla tuttuğu mektup vardı. Bavulunu uzun televizyon ünitesine bıraktım ve daha öncede yaptığım gibi odasını kontrol ettim. Işıkları açıp kapattım, kaloriferi denedim ve çarşafların temizliğine baktım. Camryn'in otel yorganlarına karşı olan fobisini hatırlayınca yorganı yataktan kaldırıp odanın bir köşesine koydum.

Camryn hiç kıpırdamadan yatağın ayakucunda dikildi.

Yanına gittim ve bana bakışlarını görmek için gözlerine baktım. İşaret parmağımı yüzünün kenarından aşağı doğru kaydırarak teninin sıcaklığını hissettim. Onu arzuluyordum. Gözlerini dudaklarıma kaydırdığında, içimde bir şeyler kıpırdadı. Ama onun hatırına kendimi tutmak zorundaydım. Umuyordum ki bu gece kötü zamanları geride bırakacaktık.

“Cam cenazeye gitti,” demişti Natalie telefonda, Aidan’ın evindeyken onu aradığım gün. “Ama geç gitti, arka tarafta çıkışa çok yakın bir yere oturdu ve tören bitmeden de çıkıp gitti. Tabutun yanına gitmeyi reddetti.”

“Seninle bu konuda hiç konuştu mu?” diye sormuştum.

“Hiç konuşmadı,” demişti Natalie. “Ne zaman bu konuyu açmaya kalksam, cenazeden ya da kazadan bahsetmeye yeltensem, beni susturdu.”

Bu akşam Camryn için zor olacaktı ama bunu yaşamazsa düzelmeyeceğini biliyordum.

“Nerede olduğumu biliyorsun,” diye fısıldadım usulca, ellerimi onun kollarına yaslayarak. “Bütün gece uyumayacağım. Dün bir şarkı daha yazmaya başladım ve aklımdan silinmeden üzerinde çalışmak istiyorum.” Yavaş ama kesin adımlarla kendi parçalarımızı yazmaya başlamıştık. Özellikle de Chicago’ya yaptığımız geziden ve Aidan’ın barında çaldığımız geceden sonra Camryn bu konuya epey ilgi gösterdi.

Camryn yüzündeki endişeli ifadenin ardından gülümsemeye çalışarak beni başıyla onayladı. Zarfın içinde ne olduğunu merak ettiğini biliyordum.

“Peki ya bu odada tek başıma kalmak istemezsem ne olacak?” diye sordu.

“Senden rica ediyorum,” dedim ısrarlı bir tavırla. “Sadece bu gecelik.”

Bundan başka bir şey söylemek istemedim ama yüzümdeki samimiyetin sözcüklerin yerini tutacağına inanıyordum.

“Tamam,” diye kabul etti.

Dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak onu tek başına bıraktım.

Bu fikrim geri tepmeyeceğini umdum.

CAMRYN

Andrew beni odada yalnız başıma bıraktı. Bundan hiç memnun değildim ama beraber olduğumuz beş aylık kısa süre boyunca onun sözünü dinlemeyi öğrenmiştim. *Beş ay*. Bunu her düşündüğümde şaşırmaktan kendimi alamıyordum; çünkü yaşadığımız onca şeyi göz önünde bulundurunca daha ziyade beş yıldır berabermişiz gibi geliyordu. Bazen Ian'dan sonraki erkek arkadaşımı, beni aldatan Christian'ı düşünüyordum. Onunla dört ay boyunca birlikteydik ve birbirimizi doğru düzgün tanımiyorduk bile. Şimdi düşününce, onun doğum gününü ya da benim evimden iki sokak ötede oturan kız kardeşinin adını bile hatırlamadığımı fark ettim.

Andrew'la ilişkimiz ise bambaşkaydı.

Onunla geçen beş ayda *kendimi* bulmuştum, koşulsuz şartsız âşık olmuş, yaşamayı gerçek anlamda öğrenmiş, onun neredeyse bütün ailesiyle tanışmış ve kendimi onların bir parçası gibi hissetmiştim. Beraber bir ölüm-kalım macerası yaşamıştık. Hamile kalmıştım ve nişanlanmıştık. Bütün bunlar beş ay içerisinde olmuştu. Şimdi ise başka bir zorlukla karşı karşıyaydık. Andrew bunun da her anında benim yanımda olmuştu. Aptallık etmiş, zayıf davranmış, hap kullanmaya başlamıştım ama o beni bırakmamıştı. Beni terk etmesine yol açabilecek denli kötü bir şey yapma ihtimalim var mı, bilmiyordum. İçimden

bir ses, buna "hayır" diye cevap veriyordu. Öyle bir ihtimal yoktu.

Onunla beraber olacak denli şanslı olmamın şaşkınlığını ömür boyu yaşayacaktım herhalde.

O anda, Andrew gittiğinden beri gözlerimi kapıdan ayırmadığımı fark ettim. Nihayet bakışlarımı eğip, elimdeki zarfa baktım. Neden bilmiyordum ama içindekiler beni korkutuyordu. Geçen hafta boyunca kafamda bunun ne olabileceğini kurup durmuştum. Bir mektup muydu bu? Eğer öyleyse, ne hakkındaydı? Kim, kime yazmıştı? Neden Natalie bana mektup yazmıştı ki? Ya da neden Andrew'a yazmıştı?

Bunlar hiç de mantıklı değildi.

Yatağın ucuna oturup çantamı yere bıraktım ve parmaklarımı zarfın içindeki şeyin kenarlarında gezdirdim. Bunu geçen hafta da birkaç kez yapmıştım ve vardığım sonuç hâlâ aynıydı: zarfın içinde iki üç kez katlanmış, kalın sayılabilecek bir kâğıt vardı. İçinde çıkıntı yapan, pürüzlü ya da tırtıklı hiçbir şey yoktu. Salt kâğıt olmalıydı.

İçimi çekerek zarfı bırakmaya yeltendim ama içimden gelmedi. Kahrolası şeyi neden açıp kurtulmuyordum, bilmiyordum. Bir haftadır sürekli aklımı kurcalayan sırrı çözmeye nihayet bu kadar yakındım ama korkuyordum.

Zarfı yatağa bırakıp kalktım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak odayı arşınlamaya başladım. Bir yandan da gözüm sürekli zarftaydı. Sanki bana saldıracak gibi tedirginlik duyuyordum. Brenda teyzemin manyak kedisi gibiydi. Andrew'u arayıp bana bütün bunların ne olduğunu anlatması için çantamdan telefonumu almaya yeltendim ama sonra bunun ne kadar aptalca olacağını fark ettim.

Nihayet zarfı aldım ve uzun bir süre duraksadıktan sonra parmağımın ucunu zarfın kenarından içeri kaydırdım. Mühür kırıldıktan sonra sabrımı yitirerek zarfı hızlıca yırttım. Parçalanmış zarfı yatağa atarak Hallmark görünümlü mektup kâğıdını açtım. Kâğıdın büyük kısmı boştu. Muhtemelen sadece zarfın içindeki fotoğrafı saklamak için kullanılmıştı. İlk başta arkası dönük duran fotoğrafı çevirmeye çekindim. Onun yerine Natalie'nin mektup kâğıdının ortasına yazdıklarını okudum:

Bulabildiğim en güzeli buydu.

Umarım her ne için çabalıyorsan, ona faydası olur.

Sevgiler,

Natalie

Resmi çevirdiğimde bir an kalbimin durduğunu hissettim. Ian'ın hayat dolu bir gülümseme yayılmış yüzü karşımda duruyordu. İkimiz kameraya bakarken yanığımı onunkine yaslamıştım. Arka planda North Carolina Eyalet Fuarı'nın renkli ışıkları geceyi aydınlatıyordu. Onun yüzünü görmek, sanki buz gibi soğuk bir göle düşmüşüm gibi nefesimi kesmişti. Gözlerimden yaşlar süzülmeğe başlarken resim parmaklarımın arasından kayarak yatağa düştü. Ellerimi yüzüme götürerek parmaklarımı titreyen dudaklarıma bastırdım.

Nasıl onun arkasından ağlardım? Neden şu an bunu yaşıyordum?

Ian'm tüm fotoğraflarını yok etmemin bir sebebi vardı. Geriye hiçbir şey bırakmamıştım. Fotoğraflarımızın hepsini bilgisayardan, onun telefon numarasını rehberimden

silmiştım. Hatta küçüklüğümden beri odamda duran komodini bile sırf Ian alt yüzüne IAN, CAMRYN'I SEVİYOR cümlesini kazıdığı için atmıştım. Onu hatırlatan her şeyi hayatımdan çıkarmıştım; çünkü ondan bana kalanın sadece eşyalar olması canımı yakıyordu. Anıları yok etmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu ama onları zihnimin gerisine itmek için de elimden geleni yapmıştım.

Andrew bana bunu neden yapmıştı ki? Bana bu üzüntüyü, değil Lily'yi kaybetmemizin acısı henüz böyle tazeyken, hiçbir zaman yaşatmaya hakkı yoktu.

Bir yanım Andrew'a çılgık çılgığa bağırarak istiyordu. İçimden hızla kapıya yürüyüp onun odasına gitmek ve canımı ne kadar yaktığını söylemek geçti. Ama aklımı başıma toplamayı başardım. Bunu neden yaptığının farkındaydım. Beni bu odada bu fotoğrafla yalnız bırakmasının sebebini biliyordum. Beni o kadar çok seviyordu ki, beni bir geceliğine Ian'a geri vermeye ve belki bu şekilde onu kaybetmeyi kabullenmemi sağlamaya razı geliyordu.

Ama o kahrolası resme bakamıyordum bile! Elimde değildi!

Gözlerimden yaşlar akarken bavulumdan kalın hırkamı alarak hızla üzerime geçirdim. Sonra odadan fırlayarak asansöre koşturdum.

Çok geçmeden kendimi soğuk kumsala oturmuş, uçsuz bucaksız okyanusa bakarken buldum.

ANDREW

18. Bölüm

Zarfı açıp açmayacağını merak ediyordum. Kahretsin, bunu yaptığım için belki de benden nefret edecekti ama ona faydası olacaksa bu riski almaya hazırdım.

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım ve *Seinfeld*'in eski bölümlerinin tekrarlarına rastladım. Ayakkabılarımı da çıkarıp duşa girdim ve su soğuyana kadar çıkmadım. Aklımdaki tek şey, Camryn'in odasında tek başına ne yaptığıydı. Ölmüş olan eski erkek arkadaşının resmine bakıp bakmadığını, bunu kaldırıp kaldıramayacağını merak ediyordum. Yanına gidip ona destek olmak istiyordum ama bununla tek başına yüzleşmesi gerektiğini de farkındaydım. Aslında bunu çok uzun zaman önce, henüz tanışmadığımız zamanlarda yapmalıydı.

Kurulandıktan sonra havlumu belime doladım ve bavlumu karıştırarak iç çamaşırı aradım. Oturup biraz televizyon seyrettim, sonra dönüp gözlerimi duvara diktim ve tekrar televizyona baktım. Galiba sadece aklımı Camryn'den uzaklaştıracak bir şeyler yapmaya çalışıyordum.

Kulaklığımı takıp MP3 çalarımnda rastgele beş şarkı dinledikten sonra en azından ona bir gidip bakmam gerektiğini düşündüm. Önce cep telefonunu aramayı denedim ama açmadı. Sonra odadaki telefonda odasını aradım. Yine cevap yoktu. Belki sadece duş alıyordu. Kendimi bu

fikre inanmaya zorladım ama içgüdülerim baskın geldi. Kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek giyerek onun odasına yollandım. Su sesi duymaya çalışarak kulağımı kapaşıya yasladım ama hiçbir ses gelmiyordu. Yedek anahtarı takarak kapıyı açtım.

Camryn içeride değildi. Odada gezindikçe kalp atışlarım hızlandı. İlk olarak, o ana dek görmemiş olduğum fotoğrafın yatakta durduğunu fark ettim. Resmi alıp bir an için inceledim. Camryn çok mutlu görünüyordu. Eskiden tanıdığım hali gibiydi. Güzel, enerjik bir gülümsemesi vardı. Bu gülümsemeyi çok iyi hatırlıyordum. Beraber yollardayken yüzünde defalarca bu gülümsemeyi görmüştüm.

İçten içe panikleyerek bakışlarımı fotoğraftan ayırıp pencereye yöneldim. Simsiyah okyanusa doğru baktım ve iskelede yürüyen birkaç kişi gördüm. Fotoğrafı bırakmadan hızla kendi odama döndüm ve ayakkabılarımı giyerek bağcıklarını bile bağlamadan sahile doğru koşturdum. Havanın soğuşunun dayanılmaz bir yanı yoktu ama en azından uzun kollu bir şeyler giydiğime memnun olmuştum. Ondan herhangi bir iz görebilmeyi umarak iskeleye ve şezlonglara bakındım ama Camryn ortalıkta yoktu. Fotoğrafı cebime koyarak koşmaya başladım ve kumsala indim.

Onu çok da uzak olmayan bir yerde, kumda otururken buldum.

“Kahretsin, bebeğim, beni çok korkuttun.”

Camryn’in yanına oturarak kolumu boynuna doladım.

Serin rüzgâr saçlarını hafif hafif uçururken gözlerini okyanusa dikiliydi. Dönüp bana bakmadı.

"Üzgünüm," dedim. "Ben sadece –"

"Seni seviyorum, Andrew," diye bana bakmadan lafımı kesti. "Bir kız aynı anda nasıl hem bu kadar şanslı, hem de bu kadar *şanssız* olur, aklım ermiyor."

Lafı nereye vardiacağını kestiremediğim için herhangi bir şey söylemekten çekindim; çünkü *yanlış* bir şeyler söylemek istemiyordum. Onun üşümesini engellemek için boynuna doladığım kolumu biraz daha sıktım ama cevap vermedim.

"Sana kızgın değilim," dedi. "Gerçi ilk başta kızdım ama geçti."

"Aklından ne geçiyor peki?" dedim usulca.

Gözlerini hâlâ önümüzde uzanan kopkoyu okyanustan ayırmış değildi. Birkaç metre ötemizde dalgalar nazlı nazlı sahile vuruyor ve uzaklardaki bir teknenin beyaz, küçük bir noktayı andıran ışığı ufuk çizgisi boyunca ilerliyordu.

O anda Camryn'in bana baktığını hissettim ve ben de ona döndüm. Arkamızdaki binalardan yeterince ışık gelmediği için yüzünün yumuşak hatlarını ve soğuk yanaklarına doğru uçuşan saçlarını ay ışığının altında görüyordum. Elimizi uzatıp birkaç tutam saç geri çektim. Bana bakarken gözlerindeki bakış yumuşadı. "İlan'ı çok ama çok sevmiştim. Ama aklına sakın –"

Başımı iki yana salladım. "Camryn, bunu yapma. Burada mesele ben değilim, tamam mı?" Bir tutam saç daha parmağımla yüzünden geri çektim. "Bu konuyu bana çevirme."

Bir an duraksadı ve elini kucağıma doğru uzattığını hissedince parmaklarımı onunkilere doladım.

Camryn gözlerini tekrar okyanusa çevirdi.

"İan'ın cenazesine gitmek istememiştim," dedi. "Onu son görüşümün öyle olmasını istememiştim." Dönüp tekrar bana baktı. "O gün evde Aidan'la konuşmana kulak misafiri olmuşum, hatırlıyor musun? Seni babanın cenazesine gitmeye ikna etmeye çalışıyordu hani?"

Başımla onayladım. "Evet, hatırlıyorum."

"Sen de öyle demiştin. Birini son görüşünün, o kişi tabutta ölü yatarken değil, canlıyken olmasını tercih ettiğini söylemiştin. Ben de Ian'ın cenazesinde benzer şeyler hissetmiştim. Gitmeyi hiç istemiyordum. Lily'yi görmek istemememin sebebi de bu. O yüzden yakılmasını tercih ettim."

"Ama gitmişsin. Ian'ın cenazesine yani." Şimdilik Lily meselesini konuşmaktan kaçınıyordum. O, çok daha acı verici bir konuydu. İkimiz için de öyleydi. Onu görmüş-tüm. O kadar küçüktü ki, avucuma bile sığabilirdi. Ama Camryn bakmayı reddetmişti.

Camryn başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz," dedi, Ian'ın cenazesini kastederek. "Oradaydım ama aslında değildim. Onsuz olmaya razı olmamın tek yolu, onu aklımdan çıkarmaktı. Bana söylediklerini, yüzünü, aklımdan çıkarabildiğim her şeyi çıkardım. Cenazeye gittim; çünkü herkes benden gitmemi bekliyordu. İnsanların neler düşüneceğinden endişelenmesem, o gün evden çıkmazdım."

"Ama bunu bu şekilde halledemezsin," dedim ihtiyatlı bir tavırla. "Bu tıpkı tozları halının altına süpürmek gibi bir şey. Tozlar yok olmamıştır. Bilirsin ki, oradadırlar. Doğru düzgün bir temizlik yapana kadar da bunu bilmek canını sıkar."

"Biliyorum," dedi.

Uzun bir sessizliğin ardından arka cebime uzanıp fotoğrafı çıkardım.

“Biliyor musun, hâlâ yaşıyor olsaydı onu biraz kıskanabilirdim. Bir erkek için fazla çekici sayılır.”

Camryn bana gülümsedi ve fotoğrafa sadece göz ucuyla baktığını fark ettim.

Fotoğrafı dizlerimizin hizasında kumların üzerine bıraktıktan sonra tekrar ciddileştim. “Camryn, bu olup bitenlerde – hap kullanmaya başlanan falan – mesele sadece Lily’yi kaybetmemiz değil. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Cevap vermedi ama söylediklerimi düşündüğünü seziyordum.

“Her şeyi bir kenara itiyorsun. Ian’ı, Lily’yi... Natalie’ye bakılırsa büyükanneni, Cole’u, babanın sizi terk etmiş olmasını, hatta yeni kız arkadaşına daha fazla değer veriyor gibi davranmasını.” Bunu aynen böyle dile getirdim; çünkü dosdoğru söylemem gerekiyordu. “Bununla başa çıkmaya çalışacağına, üzüntüsünü yaşayacağına, bir kenara itiyorsun ve kendi başına yok olup gitmesini bekliyorsun. Bunu bizim tanışmamızdan çok daha önce alışkanlık haline getirmişsin. Ama şunu bilmen gerekir ki; her şey üst üste birikecek ve bir gün yıkılacak.”

“Biliyorum. Her zamanki gibi haklısın,” dedi keyifsiz bir sesle.

“Buna gerçekten inanıyor musun, yoksa sırf susayım diye bana hak veriyormuş gibi mi davranıyorsun?” Onu gülümsetmeyi umarak sırttım.

Ve bu çabam işe yaradı.

“Hayır, inanıyorum. Keşke daha önce de inansaydım,” dedi, gülümseyerek.

"Peki neden şimdi inanıyorsun?"

"Çünkü sen dövmeleri olan bir filozof gibisin." Camryn güldü ve içimin ısındığını hissettim.

Güldüğüne inanamıyordum. İlk başta Camryn'in bütün bunları kabullenmesinin uzun zaman alacağını düşünmüştüm ama beni her gün şaşırtmayı başarıyordu.

"*Filozof mu?*" dedim. "Pek sayılmam. Ama iltifatı kabul ediyorum."

Camryn yan tarafına dönerek başını kucağıma yasladı. O masmavi gözleriyle bana baktığında eğilip yumuşacık tenine dokunmaktan kendimi alamıyordum.

"Gerçeği bilmek ister misin?" diye sordu.

"Elbette," dedim ama aniden gerildiğimi hissettim.

"Sana Aidan'ın evinde de söylediğim gibi," dedi. "Herkesi bir kenara koy, eğer bir gün seni kaybedersem, bu benim sonum olur. Düşük yaptığımda bütün korkularım tekrar su yüzüne çıktı. Seni kaybetmekten korkuyorum. Sanki o anda ölüm fikri bir anda tekrar aklıma girdi. Tanrı ya da doğa, artık her birimizi kontrol eden şey her neyse, bebeğimin canını alacak kadar kalpsiz ve zalim olabildiğine göre, seni öldürmek için de tereddüt etmeyeceğini düşündüm. Bu beni korkutuyor, Andrew. Seni kaybetme düşüncesi beni yiyip bitiriyor. Bir kez bunun kıyısından döndüğüm için korkum daha da derinleşiyor."

"Ama sana da önce de söylemiştim –"

Doğrularak başını kucağımdan kaldırdı ve karşımda dimdik oturdu.

"Bana ne söylediğini biliyorum," dedi. "Senin buna inanman ya da moralimi düzeltmek için bunları söylemen fark etmez. Ne olacağını kesin olarak bilmene imkân yok,

Andrew. Tümör bir anda geri gelebilir ve yaptığımız her şeye, aldığımız tüm önlemlere rağmen seni öldürebilir."

Karşı çıkmaya yeltendim ama bunları söylerken öyle kararlıydı ki, ona izin vermem gerektiğini anladım.

"Sen benim başıma gelen en güzel şeysin," diye sözlerini sürdürdü Camryn. "Şu an gözlerinin içine baktığımda, ne kadar canımı yakarsa yaksın, Ian'ın ölümünü kabullendiğimi söyleyebiliyorum. Lily'nin ölümünü de kabulleniyorum. Kim olursa olsun, dayanılmayacak kadar acı verici olsa da, herkesin ölümünü kabullenebilirim. Senin dışında..." Bir an duraksadı ve gözlerini kırpmadan gözlerimin içine baktı. "Senin ölmeni asla kabullenemem. Asla."

Aramıza bir sessizlik çöktü. Okyanusun kıyıya vuran dalgaları dışında çıt çıkmadı. Onu kollarım almak, dudaklarımı dudaklarına bastırmak istiyordum ama öylece oturup ona baktım; çünkü az önce söyledikleri hayatımda duyduğum, hissettiğim en güçlü sözlerdi.

Nihayet kollarımı uzatarak onu kucağıma çektim. Kollarımı beline dolayarak gözlerine baktım. "Sana inanıyorum ve ben de aynı şeyleri hissediyorum."

Camryn başını usulca yana eğdi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Camryn, ben sensiz yaşayamam. Denerim elbette ama sefil bir yaşam olur bu. Bu durum herkes için geçerli; sen de yarın, hem de bir anda ölüp gidebilirsin. Hiçbirimizin buna bağıışıklığı yok."

Bana karşı çıkmadı ama bir an için gözlerini kaçırdı.

Yüzünü avuçlarımin arasına alarak onu bana bakmaya zorladım. Teni buz gibi olmuştu.

"Anı yaşamamız gerek, unuttun mu?" dedim ve anında tekrar ilgisinin uyandığını hissettim. "Şimdi hemen bir

anlaşma yapmamız gerek. Benimle bir anlaşma yapar mısın?" Kulaklarını ısıtmak için ellerimi biraz geriye götürdüm.

Beni başıyla onayladı. "Tamam." Bana, söylediğimi kabul etmeden önce soru sormayacak kadar güvenmesine sevinmiştim.

Bir elimi kulağından çekerek parmaklarımı alnından yanaklarına doğru gezdirdim. "Ölüm bizim kontrolümüzde değil," dedim. "İkimizin de bunu engellemek ya da geciktirmek için yapabileceği bir şey yok. Ama *kontrolümüzde* olan bir şey varsa, o da ölüm bizi bulmadan hayatımızı nasıl yaşayacağımız. O yüzden birbirimize ne olursa olsun sadık kalabileceğimiz şeylerin sözünü verelim."

Camryn başını sallayarak usulca gülümsedi. "Nasıl şeyler mesela?" diye sordu.

"Ne olursa. Birbirimizden her ne istiyorsak. Mesela..." Ayağa kalkıp ellerimi ceplerime sokup, gözlerimi okyanusa diktim ve nasıl bir söz vererek başlamalıyım diye düşündüm. O an aklıma gelen tek bir şey vardı, bu yüzden ona dönüp işaret parmağımı kaldırarak, "Bunun tümörle ya da belli bir şeyle alakası yok ama herhangi bir sebepten ötürü yaşam destek ünitesine bağlanmam gerekir de, sen oradan sağ kurtulamayacağımı hissedersen, acı çektiğimi düşünürsen, fişimi çekeceğine söz vermeni istiyorum."

Camryn'nin yüzündeki gülümseme kayboldu ve bana o anı mahvetmişim gibi baktı. Elimi uzatıp onu ayağa kaldırdım.

"Böyle konuşmak istemiyorum. Ama bu öteden beri beni rahatsız eden bir şey, biliyor musun? Hani televizyonda, filmlerde falan olur ya? Adamın tekini hayatta

tutmak için akla hayale gelecek her türlü makineye bağlarlar; sırf ailesinin hâlâ umudu var diye. Umut etmenin yanlış bir tarafı yok tabii ama bu iş benim ödümü patlatıyor.” Nazikçe onun kollarını kavradım. “Sakın hayatıma sebze gibi devam etmeme izin verme. Bana söz ver. Sen beni herkesten daha iyi tanıyorsun ve benim için yolun sonunun geldiğini anlayacağına inanıyorum. O yüzden söz ver.”

Yavaş da olsa beni anlamaya başladı. Bir an duraksamasına rağmen beni başıyla onayladı. “Sen de aynı sözü ver.”

“Nasıl istersen,” dedim gülümseyerek.

Camryn bir adım gerileyerek ellerini hırkasının kollarının içine soktu. Kollarını kendisine sıkıca sararak kumsalda volta atmaya başladı.

Sonra bir an durup bana baktı. “Günün birinde alzheimer gibi bir hastalığa yakalanırsam ve kimseyi hatırlamazsam, her gün beni ziyaret edip Noah’nın Allie’ye * okuduğu gibi kitap okuyacağına söz ver.”

“Kim gibi?” diye soruyorum ama o anda kafama dank etti. “Aaah, anladım.” Gülerек başımı iki yana salladım.

Camryn’in gözleri ve gülümsemesi büyüdü. “Andrew! Hiç de komik değil! Ciddiyim ben!” diye bağırırken kahkahalar attı. Ben de onu sıkıca kavrayarak kendime çektim.

“Tamam, tamam!” dedim, çırpınan vücudunu kendime bastırarak.

“Bu senin fikrindi,” dedi “O yüzden cıvıtma.”

“Biliyorum. Haklısın, ama... *cidden mi?* Bu Sparks olaylarına girmek zorunda mısın?”

* Noah ve Allie: Nicholas Sparks’ın aynı isimli romanından uyarlanan, 2004 yapımı *Not Defteri* filminin baş karakterleri. (Ed.)

Bana bir dirsek attı ve iki büklüm olup duydu  m acıyı abartarak yüzümü ek  ttim. Camryn bununla da yetinmeyerek beni itti ve kumların arasına yuvarladı. Sonra ayaklarını belimin iki yanında açarak ellerini beline yasladı. Bir elimi karnıma yaslarken kahkahalarımı bastırmaya çalışıyordum ama onu kandıramadı  m ortadaydı.

“Böyle ciddi bir anı ancak sen şakaya vurursun zaten.” Bunu   yle ciddi söyledi ki, kendimi tutamayıp kahkahayı bastım; çünkü o da yüz ifadesini korumakta zorlanıyordu.

Camryn üzerime oturmaya yeltendi. Muhtemelen o güçsüz, küçük elleriyle bana vurmaya çalışacaktı ama o daha oturamadan Camryn’i bacaklarının arasından kavrayarak sıkıştırdım.

“Ayyy!” diye inildeyerek üzerime düşecek gibi oldu ama onu oldu   yerde tuttum. “Kahretsin, Andrew! Benim sa ım la solum la ne derdin var?!”

Elimi biraz daha bastırarak ağır ağır do rudum ve onu geriye doğru ittim. Dizlerinin   zerine düşerek benimle göz hizasına geldi.

“  nk   hoşuma gidiyor,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. “  imdi kıpırdama.”

Aramızdaki elektrik bir anda değişti. Camryn’in soğuk cildi ısındı, gözleri kendisinden geçmiş gibi bakar oldu ve vücudu gevşedi.

“Etrafta insanlar var...” diye karşı çıkmaya yeltendi ama bacaklarının arasına elimi iyice bastırınca sesi zayıflayarak yok oldu.

“Umurumda değil,” dedim bakışlarını gözlerinde ve dolgun, ıslak dudaklarında gezdirirken. “Aramızda yeterince mesafe var.”

"Ama... ne yapıyorsun..."

"Sessiz ol. Kıpırdama." Dilimi alt dudağında gezdirerek hafifçe emdim. Beni öpmeye çalıştığını hissediyordum ama ona izin vermedim. Elimini kaldırarak üzerinde bol duran pantolonundan içeri soktum. Arzuyla nemlenmişti. Boynuna doğru sokularak gözlerimi yumdum ve teninin kokusunu içime çektim. Kıpırtısız durmasına karşın, bedeninin titrediğini ve kalp atışının hızlandığını hissedebiliyordum. Onu çok arzuluyordum ama hemen harekete geçmeyecektim; çünkü kendime işkence etmeyi seviyordum!

Boştaki elim belinden aşağı kayarak kalçalarına doğru hareket etti ve onu bacaklarını ayırmaya zorladı. "Hadi," dedim dudaklarımı onunkilere sürterken ve o da beni dinleyerek dizlerini iki yana açtı. İleriden bir adamın geçtiğini hissettiğimizde biraz gerildi ama iki parmağımı içeri kaydırarak onu sadece bana bakmaya zorladım. Camryn nefesini tuttu ve ben de onu hissederek titredim. Bazen bakışlarım dudaklarına kaysa da gözlerinin içine bakarak, "Bakışlarını kaçırma," dedim. "Gözlerini kapatmak istesen de umurumda değil. Yapma. Gözlerini benden ayırma."

Yanlış bir şey yaparsa duracağımdan korkarcasına usulca başını salladı.

Parmaklarımı ilk başta ağır ağır hareket ettirerek onu iyice ıslattım, orta parmağımla daireler çizdim. Ona her dokunduğumda gözlerini kapatmaya yeltendi ama bunu fark ettiğim an durup kendisini toplayana kadar bekledim. Parmaklarımı bu kez biraz daha hızlı hareket ettirerek içeri doğru kaydardım. Camryn'in aralık dudaklarından kesik inilti döküldü ve gecenin ayazında sıcak

nefeslerimiz birbirine karıştı. Ama Camryn gözlerini benden ayırmadığı gibi, tek kelime bile etmedi. Oysaki ikisini de yapmak istediğini biliyordum.

"İtiraf et," diye fısıldadım kulağına eğilerek. "Şu an birinin izlediğini bilsen bile umursamazdın, öyle değil mi? Seni herkesin önünde becermeme izin verir, ancak her şey bittikten sonra utanç duyardın."

Başını onaylarcasına salladığını hissettim.

"Başka ne yapmama izin verirdin?" diye sordum, dudaklarımı kulağına yaklaştırarak. Bir yandan da parmaklarımı hareket ettirmeye devam ediyordum.

"Ne istersen," dedi nefes nefese.

"Ne istersem mi?" Başparmağımı daha hızlı gezdirmeye başladım.

"Evet..." dedi ve nefesinin kesildiğini hissettim. "*Her ne istersen...*"

Arzuyla dolup taşan sesi benim de isteğimi kabarttı. Parmaklarım daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başladı. Camryn'in vücudunun ürperdiğini ve dizlerinin titrediğini hissettim. Geri çekildim, gözlerim tekrar onun gözlerini buldu. Camryn bakışlarını elinden geldiğince gözlerimden ayırmamaya çalıştı ama nefesi düzensizleşirken gözkapakları ağırlaştı. Ama o zevk noktasını bulduğum anda gözleri kocaman açıldı.

"Başını çevirme," dedim, arzuyla gözlerine bakmayı sürdürürken.

Doruğa ulaştığını hissettiğim an duyduğum şehvetle gözlerine baktım. Sanki onun gözbebeklerinden yayılan zevki görebiliyor, arzusunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Beni çılgınca öpmek istedi ama ona izin vermedim.

Titreyen bedeni sakınleştğinde iki parmağımı iyice ileri iterek başparmağımı üzerinde gezdirmeye devam ettim.

Camryn göğsüme yığılıp kaldı.

Titreyen bedenini kucaklayarak başına bir öpücük kondurdum.

“Bana ne yapıyorsun sen?” diye sordu.

Usulca gülerek ona iyice sarıldım. “Ne istiyorsam,” diye cevap verdim kurnazca.

Camryn başını geri atarak bana baktı. “Ne söylediğin umurumda değil. Bu sefer ben de sana karşılık vereceğim.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet, aynen öyle. O yüzden deneme bile.”

“O zaman bana ne yapacaksın?” Yüzümdeki sırıtmamın genişlediğini hissettim.

“Ne istersem,” dedi, benimkinden de fena bir sırıtmayla.

Sonra ayağa kalktı ve elimi tutarak beni de çekti.

“Ama burada değil,” dedi. “Hava iyice soğudu.”

“Patron sensin,” diyerek onun beni peşi sıra sürüklemesine izin verdim.

Bunun lafını asla açmazdım ama ikimiz kumsaldan uzaklaşırken Camryn bir an kumların arasında duran fotoğrafa dönüp baktı. Sonra elimi avucunda sıkarak bana bakıp gülümsedi.

Nihayet olanları kabullenebilmesinde benim payımın çok az olduğunun farkına vardım. Evet, onu buna ben zorlamıştım ama o anda en büyük korkularıyla yüzleşen Camryn’in bizzat kendisiydi. Sevdiği ve kaybettiği adamın yüzüne bakmayı ve yokluğunu kabullenmeyi başarmıştı. İtiraf etmeliydim ki bütün bunlar biraz tuhaftı;

çünkü böyle bir anda çıkıp oraya giderken aklımda cinsel anlamda hiçbir şey yoktu. Ama Camryn ben onun yanına gitmeden önce, kumsalda tek başına Ian'ı düşünürken her şeyi kafasında oturtmuştu.

Bunu nasıl başardığını veya benim bunda ne kadar payım olduğunu bilemiyordum ama o akşam beraber kumsaldan çıkarken, tekrar eskisi gibi davranmaya başlamıştı.

Camryn kendine geliyordu ve ben de onunla beraber bulutların üzerinde dolaşıyordum.

CAMRYN

19. Bölüm

8 Aralık — yirmi birinci doğum günüm

Hava soğudukça, Andrew ile ikimiz güneye doğru yola devam ettik. Virginia'da sadece bir gece geçirdikten sonra North Carolina'nın sahil şeridi boyunca ilerledik ve Myrtle Beach'te birkaç gün kaldık. Orada seyahatimizdeki ilk işime girdim. Oda temizliği. Andrew'un bana otel misafirlerinin arkalarında bıraktıkları iğrenç şeylerden bahsetmesinin ardından kesinlikle ilk tercihim değildi ama ne de olsa bir işti. Çok fazla dert etmedim; tabii bana dibine iğrenç balgamlar yapışmış çöp sepetlerini temizlettikleri zaman hariç. Üzgünüm, ama bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Andrew'u arayıp benim yerime bu işi yapması için yalvarmıştım. Tabii ona defalarca oral seks yapma vaadinde bulunarak rüşvet vermem gerekmişti. Oley. Zaten kimi kandırıyordum? Ona zevk vermeye bayılıyordum. Bazen bunu sevmiyormuş gibi yapardım ama bence böyle davranmamdan o da hoşlanıyordu; çünkü sızlanmamı dinlemek onu eğlendiriyordu.

Görünüşe göre oda temizliği gibi işler döner kapılardan farksızdı. Çalışanlar öyle hızlı değişiyordu ki, onları maaş bordrosuna eklemeye vakit bulabildiklerini bile zannetmiyordum. Yoldayken bundan nasıl istifade

edebileceğimi düşünmüştüm. Kaldığımız odasının kirasının yarısını ödememiz karşılığında işlere yardımcı olabileceğimi söylemiş ve eleman sıkıntısı çektikleri için hiç düşünmeden bunu kabul etmişlerdi.

Ama bu geçici bir işti; zira Myrtle Beach'de fazla vakit geçirmeden yola devam etmemiz gerekiyordu. Artık ne tarafa olursa. Hiçbir zaman gideceğimiz yeri önceden planlamıyorduk. Tek kuralımız, sahil şeridinden ayrılmamaktı. En azından ilkbahara kadar. Ama ilkbahara hâlâ birkaç ay vardı ve Savannah, Georgia'daki kulübe tarzı otelde halimizden çok memnunduk.

Ve o gün yirmi bir yaşına giriyordum.

Andrew odamızdaki devasa pencerenin perdelerini açınca güneş ışığı içeri doldu ve derin uykumdan uyandım.

"Kalk bakalım, doğum günü kızı," diye seslendi Andrew, yatağın ayak ucundan. Camın yanındaki masaya elini vurduğunu duydum.

İnildeyerek güneş ışıklarına arkamı döndüm ve örtülerin arasına sokuldum. Andrew örtüleri bir anda üzerimden çekince vücudum buz kesti.

"Yapma!" diye inleyerek dizlerimi göğsüme çektim ve başımı yastığın altına soktum. "Doğum günümde uyuma hakkım olmalı."

Bir anda vücudumun yataktan çekildiğini hissettim ve tutunmaya çalışarak kollarımı çılgınca savurdum ama nafile. Andrew beni ayak bileğimden yakalamıştı, bırakmıyordu. Ondan kurtulmaya çalışarak tekmeler savurdum ama beni öyle hızlı çekti ki, pek karşı koyma şansı bulamadım. Bir anda yere oturdum ve örtüler de benimle beraber yere indi.

"Çok fenasın!" diye güldüm.

"Ama beni seviyorsun. Hadi, kalk artık."

Birbirine dolanmış saçlarımla ona bakarak surat astım. Bana gülümseyerek elini uzattı ve beni çekip ayağa kaldırdı.

"Doğum günün kutlu olsun bebeğim," diyerek dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

Hafifçe irkildim; çünkü sabahları ağzımda bir koku oluyordu ve Andrew bana bu konuda sataşma fırsatını hiç kaçırmazdı.

Andrew bana bakmadan montunun cebine uzanarak küçük, siyah, kadife bir kutu çıkardı. Görünüşe göre çoktan dışarı çıkıp gelmişti ama şu an avucuma bıraktığı kutu daha çok ilgimi çekiyordu. Ona uyarıcı bir tavırla baktım; çünkü arkamdan iş çevirip mücevherlere bir ton para harcadıysa çok kızacaktım.

"Andrew?" dedim şüpheli bir sesle.

"Aç hadi," dedi. "Çok güzel. Gerçekten." Masumiyetini göstermek istercesine iki elini havaya kaldırdı.

Onun samimiyetini hissederek kutunun kapağını kaldırdım. İçinde pırlanta bir kolye vardı. Bir an nefesim ke-silse de, gözlerimi kısarak ona baktım. "Andrew, ciddi-yim." Başımı indirip tekrar kutudaki mücevhere bakarken onu avucumda tuttuğum için bile suçluluk duyuyordum. "İmkânı yok, bu -"

"Yemin ederim ki," dedi, çekici bir gülümsemeyle. "Pahalı bir şey değil."

Şüpheli bir tavırla "Ne kadar tuttu?" diye sordum.

"Ah, yüz yirmi beş dolar falan. Fazla değil. Yemin ederim."

Sonra uzanıp kutudan kolyeyi aldı. "Beğendin mi?" diye sordu, arkama geçerken.

İçgüdüsel olarak uzanıp darmadağınık saçlarımı kaldırdım ve Andrew kolyeyi boynuma taktı. "Çok güzel, Andrew. Beğenmek ne kelime? *Bayıldım*." Başımı eğip bakarken parmaklarımı kolyenin parlak gümüşünde gezdirdim.

Dönüp Andrew'a baktım ve çıplak ayak parmaklarım üzerinde yükselerek ona içten bir öpücük verdim.

Böyle bir şey nasıl pahalı olmazdı, anlamıyordum ama Andrew'un doğruyu söylediğine inanıyordum.

"Teşekkürler, bebeğim," dedim mutlulukla.

Andrew birden popoma bir şaplak indirdi. "Buradan çıkmamız gerek. Bu odalara kapanmaktan bıktım usandım. Soğuk havadan da. Keşke kış uykusuna yatabilseydik."

"İkimiz birlikte, değil mi? Peki, ne yapacağız?" Televizyonun orada duran bavulumdan temiz bir kıyafet çıkardım.

"Bilmiyorum. Ne olursa," dedi Andrew. "Kalın giyin yeter."

Bunu söylemesine aslında hiç gerek yoktu. Güney sahilinde olmak bile şu son birkaç gündür bizi sıcak tutmaya yetmemişti. İkimiz de ilkbaharı ve yazı hayal ediyorduk; öyle ki artık sadece bundan bahseder olmuştuk. Çıplak ayaklarımı camdan dışarı sallandırmaya kalksam ikimiz de donuyorduk. Andrew da yıldızların altında uyuyamadığımızdan şikâyet ediyordu. Elbette bunu yüksek sesle dile getirmiyordum ama yıldızların altında uyumayı pek de iple çektiğim de söylenemezdi. Bunu bir kez denemiştik

ama yok, kalsın. Bana otel yatakları yeterdi. Onlarda yılan falan olmuyordu en azından.

Kış çok iç karartıcı bir mevsim. Bence Alaska'da intihar oranının bu kadar yüksek olmasının sebebi de buydu. Güzel bir eyalet ama ben çöllerle kaplı güney eyaletlerinin bunaltıcı sıcaklarını tercih ederdim.

Doğum günüm için her zamankinden de kalın giyindim: kalın bir mont, atkı, eldivenler, artık aklınıza ne gelirse. Ve *hâlâ* donuyordum.

Andrew kışın ortasında bile kanımı kaynatmayı başardı. Bere takan erkekleri hep hoş bulmuşumdur ama Andrew tasarımcı işi siyah ceket, örgü beresi, koyu gri kazağı, koyu renkli kot pantolonu ve Doc Marten botlarıyla hayal edebileceğim en güzel doğum günü hediye-siydi. Deniz fenerine doğru ilerleyen kalabalığın içinde el ele yürürken usul usul gülümsedim; çünkü muhtemelen bizim gibi turist olan üç kız Andrew'a bakıp iç çekti. Bu sık sık başımıza geliyordu; o yüzden aslında şimdiye dek alışmış olmalıydım. Kendi kendime böbürleniyordum, ama benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapmazdı ki? Andrew hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Vaktinde mankenlik yapmış olmasına şaşmamalı. Bundan konuşulmasından nefret ediyordu; o yüzden ben de sırf onu gıcık etmek için bu konuyu açıp duruyordum. Son zamanlarda daha az tıraş olduğu için suratında birkaç günlük sakal vardı ve çok seksi görünüyordu.

Okyanusa bakan deniz fenerinin döner merdivenlerini tırmandık ve birlikte manzarayı seyrettik. Ne de olsa bu da bir aktiviteydi. İçimizden geldiği gibi davranıyorduk

– şehirde geziniyor ve canımızın istediği yere gidiyorduk. Gerçi buz gibi kış aylarında bu biraz şans işiydi. Kollarımızı korkuluklara yaslayarak ısınmak için birbirimize sokuluyorduk. Yerden epey yüksekte olduğumuz için soğuk rüzgâr olanca şiddetiyle yüzümüze çarpıyordu. Burunumun ve yanaklarımın kıpkırmızı kesilmiş olduğunu tahmin ediyordum.

Beş dakika bile dayanamadan, “Boş ver,” diyerek bir koşu arabaya döndük.

“Belki bir sinemaya falan gidebiliriz,” dedi Andrew, sürücü koltuğuna geçerken. “Ya da... İşte, kış uykusuna yatmakla yetinelim sadece.”

Yapacak bir şeyler arayarak uzun bir süre öylece oturduk.

“Biraz daha gezinip etrafa bakıalım,” dedim, aklıma bir şey gelmediği için.

“Belki çekip gitsek iyi olur.”

Omuz silktim. “Madem öyle istiyorsun.” O sırada üzerinde Fleas&Tiques yazan bir tabela gözüme çarptı.

“Hadi, alışverişe gidelim,” diye önerdim.

Andrew pek hevesli görünmüyordu. “Alışveriş mi?”

Başımla onaylayarak tabelayı gösterdim. “Öyle alışveriş merkezine falan değil,” dedim. “Böyle ikinci el dükkânlarda harika şeyler bulunuyor.”

Yüzündeki ifade isteksizdi ama en azından bunun buz gibi havada etrafta dolaşmaktan ya da arabada hiçbir şey yapmadan oturmaktan daha iyi bir fikir olduğunun farkındaydı muhtemelen.

Pek fazla seçeneği olmadığı için fikrimi kabul etti ve park alanından çıkarak bit pazarına giden tabelaları takip ettik. İçeride akla gelebilecek her şey vardı: şapşal şapkalar, eski zamanlardan kalma dişçi aletleri, el örgüsü battaniyeler, video kasetleri ve plaklar. Plaklarla dolu ahşap kutu gözümüze çarpana kadar Andrew pek bir şeyle ilgilenmedi.

“Gerçek bir Led Zeppelin plağı görmeyeli yıllar oldu,” dedi, plaklardan birini eline alırken. Plağın kabı öyle eskimiş ve yıpranmıştı ki, belki otuz yıldır tavan arasında bekliyor gibi görünüyordu. Ama Andrew onu yepyeni bir şeymişçesine büyük bir özenle tuttu.

“Onu almayı düşünmüyorsun, öyle değil mi?”

“Nedenmiş?” diye sordu, bana bakmadan.

Arka tarafına bakmak için plağı çevirdi.

“O bir *plak* olduğu için olmasın?”

“Evet ama bir *Led Zeppelin* plağı,” diye karşı çıktı bana şöyle bir bakarak.

“Ee, *ne olmuş?*”

Andrew cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

“Andrew, onu nerede çalacaksın ki?” diye sordum.

Nihayet dikkatini bana yöneltti. “Çalmayacağım.”

“İyi de, o zaman niye alıyorsun?” diye sordum, sonra alaylı bir tavırla onun yerine cevap verdim. “Ah, bu bir koleksiyon parçası. Anladım. Onu arabanın arka koltuğuna falan monte edebilirsin,” diyerek sııttım.

“Ya da *seni* arka koltuğa atıp plağı öne monte edebilirim.”

Bu cevap karşısında ağzım açık kaldı.

Andrew sırtarak plağı kutuya geri koydu.

“Tamam, tamam, almıyorum,” dedi elimi tutarken.

Birkaç dakika sonra vintage tarzı kıyafetlerle dolu bir başka bölüme geldik. Ben raflardaki her şeyi büyük bir titizlikle elden geçirirken Andrew yüzlerce filmin sergilendiği diğer tarafa ilerledi. Kollarını göğsünde kavuşturarak öylece dikildi ve hiç kıpırdamadan tüm filmlerin adlarını inceledi. Onun bulunduğu bölmeyi benimkinden ayıran ahşap paravanın üzerinden onun kafasını görebiliyordum. Dokunduğum her parçaya büyük bir hayranlık duyarak kıyafetleri karıştırmaya devam ettim. Vintage kıyafetlere resmen *bayılıyordum*. Giyeceğimden ya da satın alacağımından değil ama insan bu kıyafetleri üzerinde hayal etmekten kendini alamıyordu doğrusu.

İnce metal askıları tek tek iterek tüm kıyafetlere bakıyorum. Kabarık kollu ve derilerle bezeli bluzlar, korseler, uzun, uçuşan kolları ve kıvrımlı büzgüleri olan elbiseler, Viktorya dönemi tarzında ayakkabılar –

Bu da ne böyle?

Askılardan birini kenara itip o elbiseyi gördüğüm anda bir an kalbimin durduğunu hissettim. Kısa dökümlü kolları olan, fildişi rengi vintage tarzında bir elbiseydi. Askıyı elime alıp elbiseyi üzerime tutarak aynaya dönüyorum. Elbise yere kadar uzanıyordu. Bir elimde elbiseyi kendi boyuma göre tutmaya çalışırken, diğer elimi uzatıp kumaşı yana çektim. Sonra kendi etrafımda döndüm.

“Tanrım, bu elbiseye bayıldım,” dedim, yüksek sesle kendi kendime. “Mutlaka benim olmalı.

“Ahh, itiraf etmeliyim ki,” dedi Andrew bir anda arkamdan, beni şaşırtarak. “Çok hoş bir elbise.”

Beni elbisenin üzerime nasıl yakıştığına bakarken ve şüphesiz kendi kendime konuşurken görmüş olması karşısında biraz utandığımdan hemen dönüp ona bakmadım. Onun yerine etiketin üzerinde yazan bedeni görmek için elbisenin içine göz attım. Benim bedenimdi! Artık sorgusuz sualsiz bu elbiseyi almam gerekiyordu. Resmen beni bekliyormuş!

Elbiseyi göğsüme bastırarak Andrew'a döndüm.

"Gerçekten beğendin mi?" diye sordum suçlu bir tavırla. Yüzümde o eski plakla ilgili söylediklerimi gündeme getirmemesi için yalvarır bir ifade vardı.

"Bence kesinlikle almalısın," dedi Andrew, gülümserken yüzündeki gamzeleri belirginleşerek. "Seni şimdiden onun içinde hayal edebiliyorum. Çok güzel görüneceksin. Hem de doğal bir güzellik."

Kızarak bakışlarımı elbiseye eğdim. "Gerçekten mi?" Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyordum.

"Kesinlikle," dedi Andrew. "Hem içine ulaşmak da kolay."

Tam da onun edeceği laflardı doğrusu!

Bu sapıkça sözlerini duymazdan geldim; zira aklım tamamen elbisedeydi. O anda elbisenin fiyatına bakmadığımı fark ettim. Bu tarz elbiseleri daha önce de gördüğüm için çok pahalı olmadıklarını biliyordum. Ama müşterilerini bir parçanın asıl değerinin üç katını ödemeleri için kandırabileceğini sanan bir yere denk geldiyseniz, etikette ne yazacağını önceden kestirmeniz mümkün değildi. Nefesimi tutarak başımı eğdim. Yirmi dolar! Mükemmel.

Birden kendimi tam bir şirret gibi hissederek dönüp Andrew'a baktım.

"Neden sen de o Led Zeppelin plağını almıyorsun?" dedim çekinerek.

Andrew gülümseyerek başını iki yana salladı. "Yok ya, plağı nerede kullanacağım ki? Ama böyle bir elbise her türlü kullanılır." Kollarını göğsünde kavuşturarak beni baştan aşağı inceledi.

Yine sapıkça laflar edeceğini düşünüyordum ve tam ondan önce davranıp itiraz edecekken, "Benimle evlenirken bunu giyebilirsin mesela," dedi.

Yeşil gözleri benim mavi gözlerimi buldu.

"Bence bu mükemmel bir gelinlik olur," dedim, gülümsemem yumuşarken.

"Anlaştık o zaman," dedi Andrew, elimi tutarak. "Ne zaman evlenirsek evlenelim, en azından gelinlik işi haloldu."

"İhtiyacımız olan bir tek bu vardı zaten," dedim, elbiseyi koluma asarak Andrew'un yanı sıra yürürken.

Andrew bana döndü. "Bir de yüzükler," dedi, gözlerinde gizliden gizliye meraklı bir bakışla.

"Benim yüzüğüm var," dedim, bana Texas'ta aldığı yüzüğü unutmuş olabileceğine inanamayarak elimi uzatırken.

"O nişan yüzüğü ama."

"Evet, yeter işte."

"Ama bana da yüzük lazım," dedi. "Yoksa beni unutun mu? Evlenmek için iki kişi gerek."

Kasanın başında sıraya geçerken usulca gülümsedim. "Tamam, haklısın ama ben bu yüzükten memnunum. Hem zaten bu kolyeye de çok para harcadığının farkındayım. Bunu yapamazsın."

“Yine mi o konuya döndük?” dedi muzip bir tavırla, cüzdanını cebinden çıkarırken. “Sana kolyenin parası konusunda yalan söylemedim.”

Belki gerçekten de doğruyu söylüyordur.

“Sana inanıyorum,” dedim nihayetinde.

Andrew gülümseyerek konuyu kapattı.

ANDREW

20. Bölüm

Evet, doğrusu tam bir yalancıydım. Kolyenin fiyatı altı yüz dolardan biraz fazlaydı ama bunu ona söylemeyecek kadar aklım vardı. Camryn pahalı şeylerin tamamen kusurattan önce kaç tane sıfır olduğuyla ölçüldüğünü düşünüyordu ama olay her zaman bundan ibaret değildi. Bana kalırsa bütün meseleyi fiyata getiren genellikle kızlardı. Daha önce sevgililerinin yeterince para harcamadığından yakınıp duran kızlar görmüştüm. Arkadaşlarıyla bir araya gelip tektaşlarını kıyaslayarak bize fazla yüklendiklerinin farkındalar mıydı acaba? Bu bizim kalkıp aletlerimizin boyunu karşılaştırmamız gibi bir şeydi. Bu arada öyle bir şey yaptığımız da *yok* ya, neyse. En azından ben hiçbir zaman aletini çıkarıp benimle rekabet etmek isteyen bir adamla karşılaşmadım.

Camryn'e doğum gününde güzel bir şey almak istemiştım, hepsi buydu. Baktığım onca şeyin arasından içime sinen parça pahalı çıktıysa ne yapacaktım yani?

Bunu dert etmeye gerek yoktu.

Chicago'dayken almış olduğum nikah yüzüklerine ne kadar para harcadığımı duyarsa Camryn fenalık geçirebilirdi. Onları Camryn'den saklamak kolay olmamıştı doğrusu. Ama yüzüklerin durduğu küçük kutuyu spor çantamın içindeki gizli bir bölmeyle saklamayı başarmıştım.

Günün geri kalanını her zamanki gibi soğuk havaya rağmen en iyi şekilde değerlendirip beraber takılarak geçirdik. Otele geri döndüğümüzde gitarımı alıp ona kendi yazdığım ve bir haftadır üzerinde çalıştığım şarkıyı çaldım. Doğum günü hediyesinin bir parçası olarak şarkıyı bugüne dek bitirmeye çalışmıştım; çünkü bu şarkıyı yalnızca onun için yazmıştım. Adı da *The Tulip on the Hill* *. Şarkı için bana ilham veren, ameliyatımın ardından hastaneden çıktıktan sonra beraber geçirdiğimiz ilk gün olmuştu.

“Bence dinlenmeye bakmalısın,” demişti Camryn o gün. “Bir süre arabaların kaputlarına gömülüp çalışmak yok. Bungee jumping de, motor yarışı da.”

Usluca gülerek onu görmek için başımı yana çevirmiştim. Taştan yapılma bir piknik masasının üzerinde boylu boyunca yatıyordum. Camryn de başımın hemen yanında, bankta oturuyordu.

“Yani dinlenmeye bakmak senin kitabında hiçbir şey yapmamak demek mi oluyor?” diye sormuştum, ellerimi başımın arkasında kavuşturarak ona gülümserken.

“Parkta sakın bir gün geçirmenin nesi kötü?” diye sorarak parmaklarını saçlarımda gezdirmişti.

“Hiçbir şeyi,” diyerek dudaklarıma doğru uzattığı parmak uçlarını öpmüştüm. “Seninle baş başa olmayı seviyorum.”

Camryn başını yana eğerken yüzündeki ifade yumuşamıştı. Sonra dönüp bakışlarını parkta gezdirmişti. Ağaçlar gür, çimenler yemyeşildi. Gerçekten çok güzel bir gündü.

* İng. Tepedeki lale (Çev.)

Neden dışarıda bunun keyfini çıkaran bizden başka kimse yoktu, bilmiyordum.

“Laleler çok güzel,” demişti Camryn dalgın bir sesle, öbür taraftaki yeşil tepeye doğru bakarken.

Dönüp o tarafa bakınca tepenin üzerinde tek başına nazlı bir lale görmüştüm. Neden bilmiyorum ama o günden beri ne zaman bir lale görsem, Camryn’i düşünüyorum.

Ben şarkıyı çalıp söylerken Camryn’in yüzünde belir en gülümsemeyi asla unutmayacaktım. Öyle sıcak, içten ve ısılt ısılt bir gülümsemeydi ki, tek kelime etmeden âdeta *Seni Bu Dünyadaki Her Şeyden Daha Çok Seviyorum* diyordu.

21. Bölüm

21 Ocak – Yirmi altıncı doğum günüm

Havadan atlayış yaptığım güzel bir rüya gördüm. Nendense yanımda aktör Christopher Lee vardı ve gökyüzü şey gibi masmaviydi... şey, gökyüzü gibi işte. Christopher Lee'nin gözlerinde kırmızı kayak gözlükleri vardı ve rüzgârla beraber maviliklere doğru süzülmeden önce bana başparmaklarını kaldırdı. O sırada kalbim durdu. Derin bir nefes aldım ve gözlerim gerçek dünyaya açıldı. Yataktan öyle ani fırladım ki, kolum savrularak duvara monte edilmiş olan lambaya çarptı.

"Kahretsin!" diye bağırdım.

Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Camryn elinde bir buz kovasıyla yatağın ucundaydı ve ben de nefes nefese soğuk, ıslak örtüleri kenara itme gayretindeydim.

Camryn yüksek sesle güldü. "Nice yıllara, bebeğim! Kalk hadi!"

Sanırım geçen ay doğum gününde yaptıklarımın sonra bunu hak etmiştim. Ama o küçük şeytan beni çok fena alt etmişti.

Gülümsememe engel olamadan çıplak bir şekilde ağır ağır yataktan çıktım. Camryn gerileyerek kapıya yönelirken

yüzünde *eyvah* dercesine bir ifade vardı. Kaçabileceği tek yerin orası olduğunu bilerek, durumu idrak etmeye çalışmasını izledim.

“Özür dilerim!” dedi yüzünde korkmuş bir gülümsemeyle. Bir yandan da eli arkasında kapıyı arandı.

“Hı, hı. Eminim öyledir, bebeğim.”

Avıyla oynayan yırtıcı hayvandan farksız bir şekilde ona doğru ağır ağır ilerledim.

Camryn tekrar kıkırdadı. “Andrew! Aklından bile geçirme!” Kapıdan ancak birkaç metre uzaktaydı. Ama oyalanarak onun gerçekten kaçabileceğine izin vermeyi tercih ettim. Yüzümdeki sırıtma öyle genişledi ki, kesin delinin teki gibi görünüyordum.

Camryn kendisine daha fazla hâkim olamayarak aniden çığlık attı ve kapıyı ardına kadar açtı. “*Hayıır! Lütfen!*” diyerek aynı anda hem bağırıp hem gülerken duvara çarpan kapıdan koridora fırladı.

Ben de peşinden fırlayınca yüzündeki şaşkın ifade ve olduğu yerde çakılıp kalması, böyle çıplak halde dışarı çıkmamı hiç beklemediğini gösteriyordu.

“Aman Tanrım! Andrew, hayır!” diye bağırarak dönüp parlak ışıkların altında koşmaya başladı.

Ben de çırılçıplak halde peşinden koşmaya devam ettim. Camryn gerçekten anadan doğma çıplak olduğum için peşinden gitmeyecek denli utangaç olduğumu düşündüyse, daha kırk fırın ekmek yemesi lazımdı. Hiç umurumda değildi. Onu bu buz kovanı olayına pişman edecektim.

Tam 321 numaralı odanın önünden geçerken yaşlı bir çift dışarı çıktı. Kafayı sıyırmış çıplak herifin teki önlerinden

koşarak geçerken yaşlı adam gözleri fal taşı gibi açılmış olan karısını içeri çekti.

“Ah Tanrım...” dediğini duydum arkamdan bir sesin.

Camryn nihayet koridorun sonuna vardığında durup bana döndü. Sırtı iyice geriye bükülmüş ve ellerini bana engel olmak istercesine ileri uzatmıştı. Kahkaha atmak-tan gözlerinden yaşlar iniyordu.

“Pes ediyorum! Pes ediyorum! Tanrım, resmen *çıplak-sın!*” Bir türlü gülmesini kesemedi. Burnundan bir ses çı-kinca ben de gülmeye başladım.

“Bakıyorum da çok hoşuna gitti,” dedim onu yakala-yıp omzuma atarken.

Bu kez tekmeleyip bağırmaya bile kalkışmadı. İşin aslı, o kadar çok gülüyordu ki, vücudunu kontrol edebildiğini bile zannetmiyordum. Hem bunun işe yaramayacağını da farkındaydı muhtemelen. Umarım üzerime işemezdi.

Koridorda odamıza doğru ilerledik ve 321 numaralı odanın önünden geçerken “Bunu görmek zorunda kaldı-ğınız için özür dilerim. Size iyi günler,” dedim. Çift bize bakmakla yetindi ve adam tiksinti dolu bir bakışla başını iki yana salladı.

Kapıyı arkamızdan kapatarak Camryn’i buz parçaları ve soğuk suyla sırlıklam olan yatağa fırlattım. Hâlâ kah-kahalarını tutamıyordu.

Bacaklarının arasında dikilerek şortuyla iç çamaşırını aynı anda çıkarttım ve tek kelime bile etmeden ona bak-tım. Bir anda sertleştiğimi hissettim ve Camryn’in muzip halleri bir anda yok oldu. Alt dudağını ısırarak o tatlı ve baştan çıkarıcı mavi gözleriyle bana baktı.

Hiç beklemeden eğilerek kendimi içine bastırdım.

"Gerçekten özür mü diliyorsun?" diye fısıldadım ağır ağır hareket ederken. Göğsümü sertçe onunkine bastırdım ve biz bir bütün haline gelirken Orpheus ve Eurydice dövmelerimiz de bir araya gelerek bütünleştiler.

"Evet..." dedi Camryn, kelimeler titreyen dudaklarından dökülerek.

Kendimi içine biraz daha bastırdım.

Camryn'in göz kapakları ağırlaşırken başı geriye kaydı.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve iniltileri nefesime karıştı.

O anda içimde ilkel bir his yükseldi ve yatağa çıkarak iki kalçasını birden kavradım ve onu kendime çekerken parmaklarımı tenine bastırdım. İki kolunu birden yakalayarak onu ters çevirdim ve bileklerini arkasında kenetleyerek onu dizlerinin üzerinde doğrulmaya zorladım. Boşta kalan elimi önümde yükselen kalçalarında gezdirdim. Önce sıkıp, sonra bir tane şaplak indirdim. Camryn vücudu öne hamle yaparken inildi. Sonra elimi ensesine bastırarak bir yanağını yatağa bastırdım. Teninden yayılan sıcaklığı hissederken elimin bıraktığı kırmızı izleri gördüm.

Camryn tekrar inledi ve bileklerini elimde sıkıca döndürdüm. Diğer elimi uzatarak iki parmağımı ağzına götürdüm ve kendimi arkadan onun içine doğru bastırdım.

Bir an haykırdı ve kalçaları titremeye başladı ama durmadım. Durmamı istemediğinin farkındaydım.

Doruğa ulaşip kalp atışlarımın yavaşladığını hissettiğimde onun çıplak bedenini kendime çektim ve terlemiş alnını koluma yasladım. Camryn göğsüme bir öpücük kondurarak iki parmağını kolumda gezdirdi ve oradan

dudaklarıma götürdü. Ben de elini avucuma alarak parmaklarını öptüm.

"Yine kendin gibi olduğun için çok mutluyum," dedi usulca.

"Kendim gibi mi?" dedim ve Camryn gözlerimi görebilmek için başını eğdi. "Hep öyle değil miydim zaten?"

"Hayır, hep değildin."

"Ne zaman değildim?" Kafam iyiden iyiye karışmıştı ama böyle lafı dolandırmasını çok tatlı buluyordum.

"Lily'yi kaybettikten sonra," dedi ve yüzümde beliren muzip gülümseme yok oldu. "Seni bu konuda suçlamıyorum ama Lily'den sonra bana porselen bir bebekmişim gibi davranmaya başladın. Sanki çok sert davranırsan kırılacakmışım gibi."

Ona sarılı kolumu biraz daha sıktım ve yanağını göğsüme gömdü.

"Evet, seni incitmek istemedim," dedim, başparmağımı kolunda gezdirirken. "Hâlâ bazen öyle hissediyorum."

"Hissetmene gerek yok," diye fısıldayarak tekrar göğsüme bir öpücük kondurdu. "Kendini bana karşı hiçbir zaman tutma, Andrew. Daima kendin olmanı istiyorum."

Sırıtarak tekrar kolunu sıktım. "Ne zaman istersem üzerine atılmam için bana izin verdiğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet, farkındayım," dedi ve sırıtması ses tonuna bile yansıdı.

Camryn'in başına bir öpücük kondurarak onu üzerine çektim.

"Nice yıllara," dedi tekrar ve dilini dudaklarımın arasına kaydırды.

İyi ki kış aylarında Florida böyleydi. Bu sabahki son derece şaşırtıcı ve eklemem gerekir ki tatmin edici doğum günümün ardından, Camryn ile ikimiz günün geri kalanını yeni şarkımızın üzerinde çalışarak geçirdik. Aslında teknik olarak şarkı bizim sayılmazdı ama Stevie Nicks'in hit parçası *Edge of Seventeen*'i yorumladık. Camryn şarkının sözlerinin çok hızlı olmasından ötürü birbirine karışmasına sinir oluyordu ama doğru şekilde söylemeye de kararlıydı. Bu onun şarkısıydı, tek başına söylemek istediği şarkı. Bu onun için çok büyük bir adımdı; çünkü şarkıları hep beraber söyledik.

Bu kararlılığı için ona hayranlık duyuyordum doğrusu.

Çok öfkeli bir hali vardı ama bu görüntünün altında Camryn'in her geçen gün bana biraz daha geri döndüğünü hissedebiliyordum. Ruh hali daha neşeli, gözlerindeki ışık daha parlak ve gülümsemesi bana yeni tanıştığımız zamanları hatırlatan türdendi.

"Başarabilirsin," dedim, göğsüme elektrogitarımı yaslamış halde pencerenin pervazında otururken. "Bu kadar kasma, kendi haline bırak."

Camryn içini çekerek başını geri attı ve hemen yanımda duran küçük, yuvarlak sehpanın dibindeki koltuğa oturdu. "Tüm sözleri biliyorum ama şu son satırlarda hep takılıyorum. Nedenini bir türlü anlayamadım."

"Söyledim ya," dedim. "Kafana çok takıyorsun. Daha şarkıya başlarken o bölümü karıştıracak endişesine kapılıyorsun zaten. Hiç düşünme. Şimdi tekrar dene."

Camryn derin bir nefes alarak ayağa kalktı.

Bir saat daha çalıştıktan sonra öğle yemeği için en yakın biftek restoranına gittik.

"Bu işin altından kalkacaksın. Merak etme," dedim, garson bifteklerimizi getirirken.

"Biliyorum da sinir oldum işte." Bir elinde çatal, diğerrinde bıçakla bifteğini kesmeye çalışıyordu.

"Benim de *Laugh, I Nearly Died*'ın hakkını vermem zaman almıştı," dedim ve ağzıma büyük bir lokma biftek attım. Biraz çiğnedikten sonra ağzımın dolu olmasına aldırmadan, "Şimdi öğrenmem gereken şarkı ise Bill Withers'ın *Ain't No Sunshine*'ı. O şarkıyı hep öğrenmek istemişimdir. Bence artık Stones'tan vazgeçsem iyi olur."

Camryn şaşırmış görünüyordu. Çatalını bana uzatarak ağzındaki lokmayı yuttu ve "Aaah! Güzel seçim!" dedi.

"O şarkıyı *biliyor* musun?" Tanıştığımızda Camryn'in klasik rock veya bluesdan pek anlamadığını düşünerek ben de biraz şaşırdım.

Başıyla onaylayarak patates püresinden bir çatal aldı. "O şarkıyı çok severim. Babamın iş seyahatlerine çıktığında dinlediği çalma listesinde vardı. O Withers denen adam şarkı söylemekten anlıyor."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, şaşkın bir sesle.

"Amma da taşralı konuştun," dedim biramdan bir yudum alıp kafamı iki yana sallarken gülmeye devam ederek.

"Ne? Hödük gibi mi konuştum?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama gülümsemesini saklayamıyordu.

"Daha çok maganda gibi. 'O Withers denen adam' falan! *Aaah!*" diye takıldım ona.

O da benimle beraber güldü ama kıpkırmızı olmuş yüzünü saklamak için elinden geleni yaptı. "Neyse, sana kesinlikle katılıyorum," dedi, birasından bir yudum alırken. Bardağını tekrar masaya bıraktı ve gözlerini kısarak, "Şarkı seçimin konusunda, magandalık konusunda değil," diye ekledi.

"Elbette," dedim bifteğimden son lokmayı ağızma atarken sırıtarak.

Ameliyatımın ardından hastaneden çıktıktan sonra beraber yediğimiz ilk biftekti, tıpkı bana söz verdiği gibi. O gün de, sonrasında da, hiçbir bifteğin yarısından fazlasını yemeyi başaramamıştı. Tabii bu bana daha fazla biftek kaldığı anlamına geliyordu. Midesi bulanacak denli doyduğunu sezdiğim anda uzanıp tabağını kendi önüme çektim.

Camryn ikide bir telefonuna bakıp, sonra bir mesaja cevap yazmaya girişti.

"Natalie yine eve dönmen konusunda ısrar mı ediyor?"

"Evet, bir türlü durmak bilmiyor." Camryn telefonu çantasına koydu.

Camryn berbat bir yalancıydı. Tek kelimeyle berbat. Hayatı pahasına bile yalan söyleyemezdi. Gözlerini benden kaçırıp durmasına bakılırsa, yalan söylediği kesindi. Kürdanla dişlerimi temizlerken bir yandan da onu inceledim.

"Artık kalkalım mı?" diye sordum sonra.

Camryn bir şeyler sakladığını belli eden zayıf bir gülümsemeyle bana baktı ve çantasının içinde telefonunu ekranının aydınlandığını gördüm. Gelen mesajı kontrol

etti ve bir anda gitmeye daha da heveslendi. Gülümse-mesi büyürken alelacele masadan kalktı.

"Bekle, hesabı ödemem lazım." Garsonu çağırmak için elimi salladım ve Camryn sabırsızca yerine oturdu.

"Neden birdenbire böyle acele etmeye başladın?" diye takıldım ona, garson hesabı masaya bırakırken. O yanı-mızdan gitmeden cüzdanımdan kredi kartımı çıkardım.

"Bir sebebi yok," dedi Camryn.

Sırıtmakla yetindim. "Tamam o zaman," diyerek ar-kama yaslanıp kollarımı gerdim ve iyice yerleştim. Bu ta-bii ki bir taktikti. Ben ne kadar rahat davranırsam, onun sabırsızlığı da o kadar artıyordu.

Birkaç dakika sonra garson kredi kartımı ve fişi getirdi. Bahşiş bıraktıktan sonra ağır ağır kalkıp montumu giydim ve kollarımı gerdikten sonra esniyormuş gibi davrandım.

"Hadi artık, acele *etsene!*"

Camryn'in buna daha fazla dayanamayacağını bili-yordum. Gülerek onun elini tuttum ve restorandan çıktık.

Otele geri döndüğümüzde Camryn lobide duraksadı. "Sen git. Ben de birazdan geliyorum."

Bir şeyler çevirdiği kesindi ama bugün doğum günüm olduğu için onun oyununa katılarak yanağına bir öpü-cük kondurdum ve asansöre bindim. Ama odaya girdi-ğim anda bu kez benim sabırsızlığım tuttu.

Çok geçmeden kapı açıldı ve Camryn elinde yeni bir gitarla içeri girdi.

Daha gitarı görür görmez ayağa fırladım. "Vay..."

Yüzünde çok tatlı ve şefkatli; hatta mahcup bir gülümseme vardı. Sanki içten içe gitarı beğenmeyeceğimden endişeleniyormuş gibi.

Anında onun yanına gittim.

"Nice yıllara Andrew," dedi, gitarı bana uzatarak.

Bir elimi sapına yaslayıp diğerini üzerinde gezdirdim ve yüzümde kocaman bir gülümsemeye gitara hayranlıkla baktım. Pürüzsüz. Çok güzel. Mükemmel. Gitarın arkasını çevirdiğimde, sapının diğer yüzüne gümüş renkli el yazısıyla yazılmış iki satırı fark ettim:

*Plüton'un yanağından süzülen demirden gözyaşlarını sildi
Ve Cehennem'e bağışlattı Aşk'ın dileğini*

Orpheus ve Eurydice'e dair anlatılan hikâyelerin birinden alınmış bu satırlar karşısında ne diyebileceğini gerçekten bilemedim.

"Beğendin mi?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Beğenmek de ne kelime? Bayıldım. Çok güzel."

Yüzü kızarıırken gözlerini benden kaçırdı. "Eh, benim gitarlardan anladığım söylenemez. Umarım dandik bir marka falan değildir. Mağazadaki çocuk seçmeme yardım etti. Sonra yazının yazılması için birkaç gün beklemek zorunda kaldım, bir sürü aksilik çıktı falan –"

"Camryn," dedim, geveleyip durmasını yarıda keserek. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir doğum günü hediyesi almamıştım." Ona yaklaşarak dudaklarına yumuşacı bir öpücük kondurdum.

CAMRYN

22. Bölüm

75. Otoyolda Bir Yerler —Mayıs

Aylardır yollardaydık. Mart ayı geldiğinde bu duruma öyle alışmıştık ki, otellerde yatıp kalkmak bize çok doğal gelmeye başlamıştı. Her hafta yeni bir oda, yeni bir şehir, yeni bir kumsal - her şey yeniydi. Ama ne kadar yeni olursa olsun, gittiğimiz her yerde kendimizi evimizde gibi hissediyorduk. Asla bir otel odasına “evim” diyebileceğimi ya da yollarda yaşamaya alışmamın bu kadar kolay olabileceğini hiç düşünmemiştim. Zaman zaman zorluklar yaşamadık değildi ama her şeyi bir tecrübe olarak gördüğüm için bundan memnundum.

Ama uzun süren kış mevsiminden etkilenip etkilenmediğimi merak ediyordum. Çünkü zaman zaman kendimi Andrew’la yerleşik bir düzen kurduğumuzu hayal ederken buluyordum.

Evet, bunun sadece kış mevsiminden kaynaklandığından emindim.

Saat gecenin ikisiydi ve güneybatı Florida civarlarındaki ıssız bir otoyolda arabamız bozulmuştu. Ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bir saat önce çekici çağırmıştık ama nedense görünürde yoktu.

"Arabada şemsiye var mı?" diye sordum, tavana çarpan yağmurun arasından sesimi duyurmak için bağırarak. "Belki sen arabayı tamir ederken ben de sana şemsiye tutabilirim!"

"Dışarısı zifiri karanlık, Camryn," dedi Andrew. "Cep fenerinin bile işe yarayacağını sanmam. Önce arabanın ne sorunu olduğunu anlamam gerek."

Ön koltuğa iyice gömülerek ayaklarımı gösterge paneline yasladım, dizlerimi kendime çektim. "En azından hava soğuk değil."

"Bu akşamlık idare ederiz," dedi Andrew. "İlk kez arabada uyumuyoruz ya. Belki çekici gün doğmadan gelir. Gelmezse de önümü görebildiğim anda arabayı tamir ederim."

Bir süre sessizce oturarak arabaya vuran yağmur damlalarını ve bulutların arasından çıkan şimşekleri dinledik. Nihayetinde epey yorgun düştüğümüz için arka koltuğa geçerek birbirimize sokulduk ve uyumaya çalıştık. Ama çok geçmeden rahat edemediğimizi ve bu şekilde uyumamız için yeterli yer olmadığını fark edince, Andrew ön tarafa geçti. Ama yine de bir türlü uykuya dalamadık. Onun bir süre yerleşmeye çalışarak kıpırdandığını duydum. "On sene sonra kendini nerede görüyorsun?" diye sordu bana.

"Emin değilim," dedim, gözlerimi arabanın tavanına dikerek. "Ama şundan eminim ki, her ne yaparsam yanımda senin olmanı istiyorum."

"Ben de," dedi Andrew, ön taraftan. Aynı benim gibi sırt üstü uzanmıştı.

"Sen belli bir şey düşünüyor musun?" diye sordum, içten içe lafı nereye getireceğini merak ederek. Sol kolumu başımın altından çekip sağ kolumu yasladım.

"Evet," dedi. "Sıcak ve huzurlu bir yere yerleşmek istiyorum. Bazen senin rüzgâr saçlarını savururken kumsalda çıplak ayak yürüdüğünü hayal ediyorum. Ben de ilerideki bir ağacın altına oturmuş, gitarımı tıngırdatıyorum –"

"Benim aldığım gitarı mı?"

"Elbette."

Bir yandan anlattıklarını kafamda canlandırırken gülümseyerek onu dinlemeyi sürdürdüm.

"Sen de onun elini tutuyorsun."

"Kimin elini?"

Andrew bir an sessizleştikten sonra, "Küçük kızımızın," dedi. Sesi aklı başka yerlerdeymiş gibi uzaktı.

Boğazımda bir yumru hissederek yutkundum. "Bu hayal hoşuma gitti," dedim. "Yani bir düzen kurmak istiyorsun?"

"Bir gün," dedi. "Ama doğru zamanın geldiğini hissetmeden olmaz."

Güçlü bir rüzgâr arabaya vurdu ve yeri titreten bir gök gürültüsü eşliğinde şimşekler çıktı.

"Andrew?" dedim.

"Efendim?"

"Birbirimize verdiğimiz sözler listesine eklememiz gereken bir şey daha var. Üçüncü madde: Yaşlandığımız günleri görür ve kemiklerimiz sızlamaya başlarsa, artık aynı yatakta uyuyamaz hale gelirsek, bana asla ayrı odalarda uyumayacağımıza söz ver."

"Söz veriyorum," dedi gülümsediğini belli eden bir sesle.

"İyi geceler," dedim.

"İyi geceler."

Birkaç dakika sonra uykuya daldığımda, rüyamda o sıcak kumsalı ve elini sıkıca tuttuğum kızımızla dolaşırken Andrew'un bizi izlediğini gördüm.

Çekici bir türlü gelmedi. Ayır koltuklarda uyumuş olmamıza rağmen ertesi gün her tarafımız tutulmuş halde uyandık.

"Olur da bir gün o çekiciyi görürsem, adamı mahvedeceğim," diye söylendi Andrew kaputun altından.

Cıvata gibi bir şeyi çevirmekle meşguldü. Ne olduğunu bile bilmiyordum. Biliyormuş gibi davranmama gerek yoktu. Bir şekilde arabayı tamir ediyordu; tek anladığım buydu. Üstelik cidden çok uyuz bir ruh halindeydi. Ben sadece yanında durup ihtiyacı olan şeyleri ona veriyordum. Aptal sarışın gibi davranıp şu zımbırtının ne işe yaradığını ya da o zamazingonun ne olduğunu sormuyordum. İşin aslı, umurumda da değildi. Zaten açıklama yapmak zorunda kalsa daha da sinirlenecekti.

Neyse ki güneş doğmuştu. Hava sıcaktı! Sanki ölmüşüm de cennete gibiydim!

Dün geceki yağmurdan kalma su birikintilerinde sıçrayarak parmak arası terliklerimi sıırıslıklam ettim. Havanın bu kadar güzel olması dışında beni etkileyen bir şey var mıdır, bilmiyordum, ama kollarımı yukarı kaldırıp gökyüzüne baktım ve yolun ortasında kendi etrafımda dönmeye başladım.

“Buraya gelip bana yardım eder misin?” diye homurdandı Andrew.

Sekerek onun yanına gittim ve muzip bir şekilde yan taraflarını çimdikledim. Zira öyle mutluydum ki, başka türlü davranmak elimde değildi. Ama buna karşılık Andrew hızla başını kaldırdı – *güm* – ve kaputun alt tarafına çarptı. İrkilerek ağzımı elimle örttüm.

“Kahretsin, bebeğim! Özür dilerim!” Çok sinirlenmiş olan Andrew’a doğru eğildim. Öfkeyle parıldayan yeşil gözlerini yumdu ve yanaklarını şişirerek yavaşça nefesini dışarı verdi.

Onun başını ellerimin arasına alarak burnuna bir öpücük kondurdum. Gülümsememe engel olamadım ama bunun nedeni ona gülüyor olmam değildi. Sadece kendimi acındırmaya çalışıyordum.

“Tamam, tamam, seni affediyorum,” diyerek kaputun altını işaret etti. “Şu parçayı bir saniye böyle sabit tutmana ihtiyacım var.” O tarafa ilerleyerek kaputun altına göz attım ve parmaklarının beni yönlendirmesini bekleyerek elimi uzattım.

“Evet, tam orası,” dedi. “Şimdi öyle tut.”

“Ne zamana kadar?”

“Ben tamam diyene kadar,” dedi ve suratında bir sırıtma belirlediğini fark ettim. “Bırakırsan karter düşer ve uzun bir süre burada kalırız.”

“O zaman acele et,” dedim, boynuma şimdiden ağrı girmeye başladığını hissederek.

Andrew bagaja doğru ilerleyerek bir şişe su aldı. Yavaşça kapağını çevirip açarak bir yudum aldı. Sonra bakışlarını etrafta gezdirdi ve bir yudum daha aldı.

"Andrew, benimle kafa mı buluyorsun?" Açık kaputun altından onu görmeye çalıştım.

Gülümseyerek bir yudum daha su içmekle yetindi.
Kahretsin, benimle resmen kafa buluyor!

"Sakın bırakma. Ciddiyim."

"Saçmalık," diyerek ellerimi çekmeye yeltendim ama sonra vazgeçtim. "Gerçeği mi söylüyorsun? Cidden?"

"Evet, aynen öyle. Karter anında düşer ve muhtemelen her tarafına yağ sıçrar. Üzerinden çıkarmak için çok uğraşırsın."

"Sırtıma ağrı girdi," dedim.

Andrew oyalanmaya devam etti ve tam ben bırakmak üzereyken arkama geçerek beni belimden kavradı ve geri çekti. Bir elini uzatıp sıçrayan siyah yapışkan sıvıyı yanaklarıma bulaştırdı. Çığlık atarak onu ittim.

"Ahh! Kahretsin, Andrew! Ya bu şeyi üzerimden çıkaramazsam?" Gerçekten çok sinirliydim ama bir yanımda o gülümsemesine karşı koyamıyordu.

"Gayet de çıkar," dedi, tekrar kaputun altına eğilerek. "Şimdi arabaya bin ve sana söylediğimde kontağı aç."

Kendi kendime söylenerek dediğini yaptım ve çok geçmeden Chevelle tekrar çalışmaya başladı. Bir saat uzaklıktaki St.Petersburg'a doğru yola çıktık.

O gün tam bir yaz havası vardı ve güneşin güzelliğine doyamıyorduk. Otel odamıza çıkıp kendimizi duşa attık ve en yakın mağazaya gidip Andrew'a deniz şortu, bana da bikini almaya niyetlendik. Okyanusa inip yüzecektik.

Andrew üzerinde gümüş renkli küçük yıldızları olan siyah bikinide ısrar etti ama o küçücük bikini altı popomun

arasına kaçıp duracaktı. O yüzden o kadar da açık olmayan, sevimli, kırmızı bir bikinide karar kıldım.

"Neyse, bunu alman daha iyi oldu," dedi Andrew.

Mağazanın otoparkında bekleyen arabaya bindik.

"Neden?" diye sordum sırtarak, parmak arası terliklerimi çıkarırken.

"Çünkü birkaç kişinin suratını dağıtmak zorunda kalabilirdim." Arabayı geri vitese taktı ve park yerinden çıktık.

"Sırf bana baktıkları için mi?" dedim inanamayarak. Bir yandan da güldüm.

Andrew başını yana eğerek bana baktı. "Yok, sanmıyorum. Diğer erkeklerin sana bakması bana zevk veriyor."

"Iyyy!" Yüzümü ekşittim.

"Öyle değil!" diyerek inanamaz bir tavırla başını iki yana salladı. Otoparktan çıkarak yoğun bir trafiğin bulunduğu caddeye indik. "Nasıl desem, seni yanımda gezdirmek hoşuma gidiyor. Egomu tavan yaptırıyorsun doğrusu."

"Yani senin için koluna takıp hava atacağın biri miyim?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona sırttım.

"Aynen, bebeğim. Başka ne amacım olacak ki? Bunu zaten bildiğini sanıyordum."

"O zaman benim de seninle aynı nedenden ötürü takıldığımın farkındasıdır."

"Ah, öyle mi?" diye sordu, gözlerini yola çevirmeden önce bana şöyle bir bakarak.

"Kesinlikle," diyerek başımı geri yasladım. "Sadece sürtükleri kıskandırmak için seni yanımda gezdiriyorum. Ama geceleri hayatımın aşkına dair hayaller kuruyorum."

"O da kimmiş?"

Dudaklarımı büzerek etrafa bakındım ve sonra muzip bir tavırla ona döndüm. "Sana ismini söyleyemem; çünkü peşine düşüp üzerine bir de dayak yemeni istemiyorum. Ama orta uzunlukta kahverengi saçları, muhteşem yeşil gözleri ve birkaç dövmesi var. Ha, bir de kendisi müzisyen."

"Gerçekten mi? Kulağa harika geliyor. O zaman neden *beni* kolunda gezdiriyorsun?"

Omuz silkmekle yetindim; çünkü aklıma bir cevap gelmedi.

"Hadi ama, bana söyleyebilirsin," dedi Andrew. "Kalıp onunla sohbet edecek halim yok."

"Üzgünüm," dedim ona bir bakış atarak. "Ama onun arkasından konuşamam."

"Öyle olsun," diye karşılık verdi gülümseyerek. "Bak, ne diyeceğim?"

"Ne?"

Andrew'un yüzünde muzip bir sırıtma belirdi. Bu hiç iyiye işaret değildi.

"İlk yolculuğumuzda yapmaya bir türlü cesaret edemediğin birkaç şey hatırlıyorum."

Ah, öyle mi?

"Neden bahsettiğine dair en ufak fikrim bile yok," diye yalan söyledim.

Andrew sağ elini direksiyondan indirerek bacağıma yasladı. Gözlerinde cüretkâr bir bakış belirirken ben de gerginliğimi dışarı yansıtmamaya çalıştım.

"Sanırım hâlâ bana camda çıplak bir popo borcun var. Bir de böcek yiyecektin. Hangisi olsun? Çekirge mi? Circir

böceği mi? Solucan mı? Ya da şu uzun bacaklı örümceklerden olabilir. Acaba Florida'da onlardan var mıdır?"

Tenim karıncalanmaya başladı. "Kes artık, Andrew," diyerek başımı iki yana salladım. Ayağımı kapıya yaslayıp sıkıntılı halimi gizlemeye çalışarak saç örgümü parmaklarımın arasında çevirdim. "Öyle bir şey yapacak halim yok. Hem o ilk yolculuğumuzda kaldı. Şu an için geçerli değil. Elinde fırsat varken yaptırsaydın."

Andrew gözlerinde fena bir bakışla sırtıtmaya devam etti.

"Hayır," dedim düz bir sesle.

Sonra dönüp ona baktım. "Hayır!" dedim son bir kez ve Andrew gülmeye başladı.

"Anlaşıldı," diyerek sağ elini tekrar direksiyona götürdü. "En azından denedim. Bunun için beni suçlayamazsın."

"Sanırım haklısın."

ANDREW

Günün geri kalanını kumsalda uzanarak ve yüzerek geçirdik. Güneşin ufukta gözden kaybolmasını ve karanlığın içinden parıldamaya başlayan yıldızları seyrettik. Akşam çöktükten bir saat kadar sonra bizim yaşlarımızda bir grup yanıma geldi. Onlar da bir süredir kumsalda takılıyorlardı.

“Buralı mısınız?” diye sordu, sağ kolu tamamen dövmelele kaplı olan uzun boylu çocuk.

Çiftlerden biri yanıma oturdu. Bacaklarımın arasında oturmakta olan Camryn ihtiyatlı bir tavırla hafifçe doğruldu.

“Hayır, Galveston’dan geliyoruz,” diye cevapladım.

“Ve Raleigh,” diye ekledi Camryn.

“Biz de Indiana’dan,” dedi oturan siyah saçlı kız. Hâlâ ayakta duran öbürlerini göstererek, “Onlar burada oturuyor,” diye devam etti.

Diğer çocuklardan biri kollarını kız arkadaşına doladı ve “Ben Tate, bu da Jen,” dedi kız arkadaşını kastederek. Sonra diğerlerini işaret etti. “Johanna. Grace. Bu da kardeşim Caleb.”

Üçü başlarını sallayıp gülümseyerek bize selam verdiler.

“Ben de Bray,” dedi, Camryn’in yanında oturan siyah saçlı kız. “Bu da nişanlım, Elias.”

Camryn tamamen doğrularak yapışan kumları silkelemek için ellerini birbirine sürttü. "Tanıştığımıza sevindim," dedi. "Ben Camryn, bu da nişanlım, Andrew."

Elias elimi sıkmak için uzandı.

Tate, yani dövmeli çocuk, "Sahilde parti yapmak için harika bir yer var. Buradan yaklaşık yarım saat uzaklıkta, gözden uzak bir yer. Bize katılırsanız çok seviniriz." Dedi.

Camryn beni görebilmek için hafifçe arkasını döndü. Bakışlarımızla anlaştık. İlk başta canım pek istememişti ama onun gitmek istediğini görebiliyordum. Ayağa kalkarak onun da doğrulmasına yardımcı oldum.

"Tabii. Sizinle geliriz," diyerek Tate'e döndüm.

"Harika," dedi Tate.

Kurutulmuş et, şişe şişe su ve güneş kremi bulunan plaj çantamızı ve havlularımızı alıp Tate ile arkadaşlarının peşinden otoparkta doğru ilerledik.

İşte yine kendimizi arabada, aklımıza estiği gibi davranırken bulmuştuk. Belki de Camryn'den başka birileriyle ortam yapmayalı uzun zaman olduğu için bu olay o kadar da aklıma yatmış değildi ama kendi halinde tiplere benziyorlardı.

Yarım saat dedikleri yol kırk beş dakika kadar sürdü.

"Nerede olduğumuzu hiç bilmiyorum."

Son yirmi dakikada karanlık bir otoyoldan geçmiş ve nihayetinde anayoldan çıkmıştık. Onların Jeep Sahara'sı saatte en az 120 kilometre hızla önümüzde ilerliyordu. Hızlarına yetişmekte sıkıntı yaşamıyordum ama özellikle geceleri radar olup olmadığını bilmediğim yollarda böyle hız yapmamayı tercih ederdim. Trafik cezası yersem bu

benim suçum olurdu ama yine de adet yerini bulsun diye bunun hesabını o Tate denen herife kesebilirdim.

“En azından benzin depomuz dolu,” dedi Camryn. Sonra gülerek ayaklarını pencereden sarkıttı. “Belki bizi ormanda garip bir kulübeye götürüp öldürmeyi planlıyorlardır.”

“Hey, bu fikir benim aklımdan da geçti,” diye gülerek karşılık verdim ben de.

“Beni koruyacağına inanıyorum,” diye takıldı Camryn bana. “Kimsenin beni küçük parçalara ayırmasına ya da bana zorla Honey Boo Boo’yu * seyrettirmesine izin verme sakın.”

“Anlaştık,” diyorum. “O zaman listemize dördüncü maddeyi de ekliyorum: bir gün iz bırakmadan ortadan kaybolursam, tam üç yüz altmış beş gün boyunca beni aramaktan vazgeçmeyeceğine söz ver. Üç yüz altmış altıncı günde ise hayatta olsaydım sana geri döneceğime inanarak ölüp gittiğimi kabullen. Öyle bir durumda hayatına devam etmeni isterim.”

Camryn doğrularak ayaklarını tekrar içeri soktu. “Bu fikir hoşuma gitmedi. Bazen insanlar kayboluyor ve yıllar sonra sapasağlam bulunuyor.”

“Bana öyle olmaz,” dedim. “İnan bana, bir yıl geçmişse, ölmüşümdür.”

“İyi be, tamam,” dedi, emniyet kemerinin altından kayıp bana doğru yaklaşarak. Başını omzuna yasladı. “Sen de aynı şeye söz verirsen, neden olmasın? Bir yıl. Tek bir gün bile geçmeyeceğiz.”

* Amerikan menşeli, küçük bir kızı ve ailesini konu alan bir TV programı. (Ed.)

“Söz veriyorum,” dedim ama içten içe bunun yalan olduğunun farkındaydım. Öyle bir şey olsaydı, son nefesimi verene kadar onu aramaktan vazgeçmezdim.

CAMRYN

23. Bölüm

İnsanlar bazı konularda yalan söyleyebilirdi ve az önce verdiğim “söz” de bu konulardan biriydi. Bir yılın ardından onu aramaktan vazgeçmemin imkânı yoktu. İşin aslı, onu aramaktan ömrüm boyunca vazgeçmezdim. Birbirimize verdiğimiz bu sözler ikimiz için de önemliydi ama belli başlı şeyleri lafta kabul etmem ve bunların gerçekleşmesi halinde işleri kendi bildiğim yoldan halletmem gerekecekti.

Üstelik onun da yalan söylediğini hissediyordum.

Andrew bunu bilmiyordu ama Bray adındaki o siyah saçlı kızı birkaç saat önce sahildeki tuvaletlerin orada görmüştüm. Benim ardından çıktığım kabine girmişti. Birbirimizle konuşmamıştık, sadece geçerken gülümsemiştik, o kadar. Sanırım arkadaşlarının bizi davet etmelerini o istemişti.

Bence eğlenceli olma ihtimali vardı. Andrew ile ikimiz tüm vaktimizi baş başa geçiriyorduk. Bence biraz insan içine karışmak ikimize de iyi gelecekti. İtiraz etmediğine göre Andrew da bunun bir zararı olmayacağını düşünüyordu belli ki.

Bu “gözden uzak” yere yaptığımız yolculuk yaklaşık bir saat sürdü.

Arabaları kısmen asfaltlanmış bir yola döndü ve ilerledikçe yol daha da inişli çıkışlı bir hale geldi. Arabanın farları önümüzde uzanan karanlıkta hoplayıp zıplıyor ve nihayet iki yanında ağaçların uzandığı yol, kayalıklardan ve kumlardan oluşan geniş bir alana açılıyordu. Andrew arabayı onların yanına çekerek kontağı kapattı.

“Buranın gözden uzak olduğu kesin,” dedim arabadan inerken.

Andrew yanıma gelerek gözlerini bomboş sahilde gezdirdi. “Hâlâ vaktimiz var, geri dönebiliriz,” diye takıldı bana elimi tutarken. “Bizi arabadan uzaklaştırdıklarında birbirimizi bir daha göremeyebiliriz.” Elimi avucunda sıkarak muzip bir şekilde beni kendisine çekti.

“Bence idare ederiz,” dedim, onlar arabalarından inerek bizim yanımıza gelirken.

Tate, Jeep’in bagajını açarak devasa bir buz kutusu çıkardı ve kumların arasına bıraktı. “Bir sürü biramız var,” dedi, kutunun kapağını açıp içine uzanırken.

Andrew’a yakalaması için bir şişe Corona fırlattı. Andrew’un en sevdiği bira sayılmazdı ama reddetmeyeceğini biliyordum.

Bray ve adını şimdiden unuttuğum nişanlısı yanıma gelirken Tate bir şişe daha Corona açarak bana uzattı.

“Teşekkürler,” dedim şişeyi alırken.

Andrew şişenin kapağını anahtar halkasına takılı duran açacakla açtı.

“Uzanacak battaniyeniz varsa onu da alın,” dedi Tate. O sırada kız arkadaşı gelerek bana şöyle bir gülümsedi ve üzerinde ufacık beyaz bir bikiniyle aramıza girdi. “Bu

bebekte dehşet bir müzik sistemi de var," dedi Tate, Jeep'i eliyle okşayarak.

Andrew bagajı açarak hep orada duran battaniyeyi aldı. Geçen Temmuz ayında o tarlada uyumaya çalışırken kullandığımız battaniyeydi bu. Ne var ki şimdi, tabii benim sayemde, yıkanmış durumdaydı ve yağ kokmuyordu.

"Şortum nerede?" diye sordum, arka koltuktaki eşyaları karıştırırken.

"Burada," dedi Andrew, bagajın oradan. Başımı arabadan çıkardığımda şortu bana doğru fırlattı, havada yakaladım.

"Bu uçurumda gece vakti yüzmeye niyetim yok," dedim şortumu kırmızı bikini altımın üzerine geçirirken.

"İyi bari tek değilmişim!" dedi konuşmamıza kulak misafiri olan Bray.

Chevelle'in üzerinden ona gülümsedim ve kapıyı kapattım. "Sen daha önce buraya gelmiş miydin?"

Tate ile diğerleri ellerinde buz kutusu, plaj çantaları ve diğer ıvır zıvırlarla kumsala doğru yürüdüler. Jeep'in açık kapılarından rock müziği yayılıyordu.

"Dün gece geldik," dedi Bray. "Ama Elias hemen sarhoş oldu ve kusmaktan içi dışına çıktı. O yüzden otele epey erken döndük."

Hah, tamam, nişanlısının adı Elias'tı. Adam başını iki yana sallayarak ona olanları herkese anlatmasından hoşnut olmayan bir bakış attı.

Andrew ile ikimiz el ele Bray ve Elias'ın yanı sıra yürüdük. Diğerleri suya yakın bir yerde kamp kurmaya başlamışlardı bile. Battaniyemizi kumların arasına sererken Tate bir kibrit çıkıp, kibriti yerdeki ağaç dallarının üzerine attı.

Daha önceden üzerine çakmak gazı döktüğü yığın anında alevlendi ve dans eden turuncu ışıklar çevremizi aydınlattı. Kıvılcımlardan yayılan sıcaklık beni anında terlettiği için battaniyemizi biraz geri çektim. Bray ile Elias yere iki tane kocaman plaj havlusu serdi. Tate, kardeşi ve diğer üç kız da büyük bir battaniyeyi paylaştı. Bira şişemi dik durması için hemen yanıma, kumların arasına yerleştirdim.

Tate o sarışın ve bronz Californialı sörfçüleri aklıma getiriyordu. Bakışlarımı sessizce çevremde gezdirirken gözümün kenarıyla anlık bir şey yakaladım. Tate'in erkek kardeşinin yanında oturan sarışın kız, Andrew'u aç gözlerle seyrediyordu. O çocukla sevgili olduklarını zannetmiyordum; çünkü birlikteymiş gibi davranmıyorlardı. Andrew'a bakışları ise sadece bakmakla yetinecek gibi değildi. Benim ortalıkta olmadığım an onun üzerine atılmaya niyetli olduğu belliydi.

Benim kendisine baktığımı fark edince gözlerini kaçırdı ve yanındaki kızla konuşmaya başladı.

Andrew açısından endişelenmem söz konusu bile değildi ama bu kızın yaptığı düpedüz ayıptı. Benim nişanlım olduğunu bile bile ona böyle bakması resmen saygısızlıktı. Ben bu kızı yolacaktım!

Acaba Andrew onun bakışlarını fark etmiş miydi?

ANDREW

Camryn'nin o kızın bana bakışlarını fark etmemesini umdum. İkimiz beş saniye yalnız kalsak anında üzerime atlardı herhalde. Tabii benim böyle bir şey istediğim yoktu ama bu kumsal partisi epey ilgi çekici bir hale gelmeye başlamıştı.

Eminim bu kız hem Tate'le hem de onun kardeşiyle yatmıştı. Elias sadık bir tipe benziyordu ama evet diyecek olsa bu kız ona da yanaşırdı.

Kahretsin, işte yine baktı.

Camryn'in bu bakışı görmemesi için ona döndüm ama yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Evet, kesinlikle durumu fark etmişti.

Camryn'i kendime çekip bacaklarımın arasına oturttum.

"Endişelenme, bebeğim," diye fısıldadım kulağına doğru ve kızın görmesi için boynuna bir öpücük kondurdum.

"Endişelenmiyorum," dedi Camryn, sırtını göğsüme yaslayarak.

Benim açımdan endişelenmediği kesindi ama o sahiplenme hissinin vücudundan yayıldığını hissedebiliyordum. Tanrım, benim için o kızın saçını başını yolması düşüncesi... Aklımdan böyle şeyler geçirmemeliydim ama *kahretsin*. Artık çok geçti.

"Dövmeleriniz dehşet güzel," dedi Tate, bizi işaret ederek.

Herkes bir anda Camryn'le bana döndü. Camryn daha iyi görebilmeleri için hafifçe doğruldu.

"Aynen öyle," dedi Bray, beğeniyle. Kumların arasında emekleyerek bize doğru yaklaştı. "Çok merak ettim."

Beni süzmekte olan sarışın kız Camryn'e küçümser bir tavırla baktı ama Camryn dövmesini Bray'e göstermekle meşgul olduğu için bunu fark etmedi bile.

Ben ise bu fırsatı değerlendirdim. "Şöyle dönsene, be-beğim. İkisinin nasıl birbirini tamamladığını gösterelim." Camryn'i kucağıma alarak kumların arasına uzandım ve vücudunu da kendime doğru çektim.

Hepsi bizi dikkatle seyretti ve kendimi Camryn'e bastırırken sarışın kıza dönüp baktım. Kızın yüzüne tatsız bir ifade yayıldı. Dövmelerimizi birbirinin hizasına getirdiğimizde Orpheus ve Eurydice'in kusursuz resmi ortaya çıktı. Benim vücudumdaki Eurydice'in üzerinde içini gösteren kumaştan beyaz bir elbise vardı. Elbisenin etekleri rüzgârla arkasına doğru uçuşuyordu. Kollarını ise Camryn'in kaburgalarında bulunan Orpheus'a doğru uzatmıştı. Bray koyu renkli gözlerinde hayranlık dolu bir bakışla dövmelerimizi yakından inceledi. Dönüp Elias'a şöyle bir baktığında adamın huzursuzlandığını gördüm. Sanki Bray'in hemen ertesi gün kendisini en yakın dövmeciye sürükleyeceğinden korkar gibi bir hali vardı.

"Harika bir şey bu!" dedi Bray. "Bunlar kim?"

"Orpheus ve Eurydice," dedim. "Eski bir Yunan efsanesinden."

"Gerçek aşka dair trajik bir hikâye," diye ekledi Camryn.

Ona doladığım kollarımı biraz daha sıktım.

"Ama siz ikinizin hiç trajik bir yanı yok," dedi Tate.

Camryn'i daha da sıkı sararken, ikimizin de aklından kendimize saklamak istediğimiz benzer düşünceler geçtiğini biliyordum ve saçlarına bir öpücük kondurdum.

Bray dizleri hâlâ kuma gömülü bir şekilde otururken geri çekildi. "Ben çok beğendim. Zaten güzel olmasa yazık olurdu; çünkü çok fena acıtmıştır."

"Evet, kesinlikle çok acıdı," dedi Camryn. "Ama her anına değerdı."

Bir süre sonra Camryn ile ikimiz üçer tane Corona'nın dibini gördük. Bana o kadar dokunmadı ama Camryn biraz kafayı buldu. Tabii bu da çenesine vurmuştu.

"Aynen ya!" dedi, siyah saçlı Bray'e. "Onları en yakın arkadaşım Nat'le beraber konserde görmüştüm. Efsaneydiler! Onlar gibi fazla grup yok."

"Kesinlikle," dedi Bray, birasının son yudumunu içerken. "North Carolina'dan mı geliyoruz demiştiniz?"

Camryn doğrularak sırtını göğsümden çekti ve kumların arasında bağdaş kurdu.

"Evet ama artık orada yaşamıyoruz."

"Nerede yaşıyorsunuz peki?" diye sordu Tate. Sigarasından uzun bir nefes çekerek. "Texas'ta mı?"

"Hayır, daha çok... seyahat ediyoruz," dediğimde herkes dönüp bana baktı.

"Seyahat mi?" diye sordu Bray. "Nasıl yani, karavanda yaşamak gibi mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Camryn. "Sadece arabamız var."

Bütün akşam beni süzen sarışın kız, "Neden seyahat ediyorsunuz?" diye sordu.

Gözlerinde beliren bakışı hemen yakaladım. Dikkatimi çekmeye uğraşıyordu ama bunu yok saydım ve yanımızda oturan Bray'e bakarak cevap verdim. "Beraber müzik yapıyoruz."

"Nasıl yani, grup falan mısınız?" diye sordu sarışın kız.

Bu kez doğrudan ona bakarak, "Öyle sayılır," dedim ama bu kadarla yetinerek tekrar Bray'e döndüm.

"Ne tarz müzik yapıyorsunuz?" diye sordu Tate'in kardeşi Caleb. Buraya geldiğimizden beri diğer kıza yanaşıp duruyordu. Muhtemelen birlikte değillerdi ama bu akşam işi pişirecekleri kesindi.

"Klasik rock, blues, folk rock falan," dedim, biramdan bir yudum alarak.

"Bize bir şeyler çalsanıza!" dedi Bray heyecanla.

Onun da Camryn kadar kafayı bulduğu belliydi. İkisi iyi anlaşıyor gibi görünüyordu.

Camryn gözlerinde istekli bir bakışla bana döndü. "Aslında çalabilirsin. Akustik gitar arabanın arka koltuğunda."

Başımı iki yana salladım. "Yok ya, şimdi canım istemiyor."

"Hadi ama tatlım, neden olmasın?"

Gözlerindeki o yalvaran bakış ve kendine özgü sızlanması karşısında Camryn'in hiçbir isteğine karşı koyamıyordum. Ama belki vazgeçip, *boş ver* der umuduyla bir süre daha oyalandım.

Elbette öyle bir şey demedi.

"Evet, dostum, gitarın yanıdaysa ve çalmayı biliyor-san, bu harika olur," dedi Tate.

Sonra herkes gözlerini bana dikti – hatta Camryn bile. Zaten bunu sadece onun için yapardım.

Pes ederek kalktım ve arabaya gidip elimde gitarla geri döndüm. “Bana eşlik edeceksin,” dedim Camryn’e, yanına otururken.

“Hayııııı! Kafam çok iyi!” Camryn dudaklarıma bir öpücük kondurarak bana yer açmak için Bray ile Elias’ın yanına doğru kaydı.

“Tamam, ne söylememi istersin?”

Bu soruyu Camryn’e sordum ama onun yerine Tate cevap verdi. “Canın ne istiyorsa, dostum.”

Kafamdan birkaç şarkı geçirdikten sonra çok kısa bir şarkıda karar kıldım. Birkaç kez telleri tıngırdatıp çabucak akort yaptıktan sonra *Ain’t No Sunshine*’ı çalmaya başladım. İlk başta iyi çalıp çalmadığımı pek takmadım ama her zamanki gibi başladıktan sonra bambaşka birine dönüşerek tüm dikkatimi şarkıya verdim. Parçanın büyük kısmında gözlerim kapalıydı ama çevremdekilerin enerjisini hissedebiliyordum.

Herkes çok etkilenmişti.

İkinci nakarata geçtiğimde telleri tıngırdatırken Camryn’le göz göze geldim. Dizlerinin üzerinde oturmuş, hafifçe sağa sola sallanıyordu. Diğer kızlar da kendilerini müziğe kaptırmış, aynı şekilde sallanıyorlardı. Son nakaratı da bitirdikten sonra tek bir şarkıyla kalmak istemediğimi hissettim. Bray kendisini tutamayarak bana harika çaldığımı söyledi. Camryn’e karşı ilgili davranması da onun gözüme girmesini sağlamıştı zaten. Bana göz diken sarışın kızın tam tersi bir durum geçerliydi.

“Dostum, harbiden efsane çalışıyorsun,” dedi Tate.

Sonra bir sigara sardı.

“Bir şarkı daha çalsana,” dedi Bray, tekrar Elias’a yaslanırken. Elias kollarını ona doladı.

Tate sigarayı önce Camryn’e uzattı. Camryn alıp almak arasında kararsız kalarak bir an sigaraya baktı. Yüzünden acı dolu bir ifadenin gelip geçtiğini gördüğümde kendisini güçsüz hissettiğinde aldığı ağrı kesicileri hatırladığını anladım. Başını iki yana salladı. “Yok, sağ ol. Bu akşam sadece içki içeceğim.”

Bu kararından ötürü gurur duyarak içten içe gülümsedim. Tate sigarayı bana uzattığında ise aynı cevabı verdim. Birkaç nefes çeksem fena olmazdı ama Camryn içmeyecekse ben de tadını çıkaramazdım.

Hiç öyle esrar içen biri olmamıştım ama arada bir zararı olduğunu düşünmüyordum. Şu an ise o zamanlardan biri değildi.

Ateşin başında birkaç şarkı daha çaldım ve nihayetinde Camryn de bana bir şarkıda eşlik etti. Tek istediğim kız arkadaşım ile biraz gevşemektir. Gitarımı bırakıp Camryn’i tekrar kucağıma çektim.

Tate’in kardeşi o kızla öpüşüp koklaşmakla meşguldü. Doğal olarak pek konuşmuyorlardı. İlk başlarda beni süzen sarışın kız ise sanırım nihayet mesajı almıştı. Ya da artık beni kafasına takamayacak kadar sarhoş olmuş durumdaydı.

Tate’in arabasından tekrar müzik sesi yükselmeye başladı ve Tate elinde bir şişe Seagram’s 7, iki litrelik Sprite ve bir sürü plastik bardakla geri döndü. Kız arkadaşı içecekleri karıştırıp bardakları sağa sola uzatmaya başladı.

"Bir tane için, dostum," dedi Tate. "Bu gece araba sürmeyi dert etme. Polislerin buradan haberi bile yok."

"Tamam, bir bardak alırım," dedim.

Camryn'e baktığımda yüzünde Tate kendisine sigarayı uzattığında beliren bakışı gördüm. "İstemezsen içmem," dedim.

İyice kafayı bularak kendisine ihanet ettiğini hissetmesini istemiyordum. Ayrıca kendisini dağıtırsa sabah pişman olacağının da farkındaydım.

"Yok, olsun, bebeğim. Ben de bir bardak içeceğim, tamam mı?"

İzin vermemi bekliyormuşçasına bana tatlı tatlı baktı. Bu halini aşırı şirin buluyordum.

"İyi, tamam," diye pes ettim, onu üzmemek istemeyerek. Camryn, Tate'in kız arkadaşının uzattığı bardağı aldı.

Hepimiz oturup içkilerimizi içtik ve uzun bir süre boyunca havadan sudan konuştuk. Camryn sürekli gülüp, Bray'le tamponlar hakkında bir şey konuştu. Bu konunun nereden açıldığını da hiç anlamamıştım ya, neyse. Bilmek de istemiyordum. Ama çok iyi vakit geçiriyorduk. Daha önce hiç duymadığım grupların şarkıları hoparlörlerden yayılıyor ve çalan son birkaç şarkının da ilgimi çektiğini hissediyordum. Hepsini aynı şarkıcının söylediğinden emindim.

"Bu çalan kim?" diye sordum Tate'e.

Tate gözlerini başını kucağına yaslamış olan kız arkadaşından kaldırarak, "Kim? Grup mu?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Harikaymış doğrusu."

"Bu, dostum, Dax Riggs. Şu an solo söylüyor. Sanırım ilk Acid Bath'te başlamıştı –" Bir an emin olamazmış gibi havaya baktı. "Birkaç farklı grupta yer aldı. Acid Bath ve Agents of Oblivion en bilinenleri."

"Galiba Acid Bath'i daha önce duymuştum," diyerek bardağımdaki cin – Sprite karışımından bir yudum daha aldım.

"Şaşırmam," dedi Tate.

"Şarkılarını dinleyeceğim. Underground bir tip mi?"

Bray'le tampon üzerine ettikleri sohbeti bitiren Camryn, tekrar bana doğru kayarak başını omzuma yasladı.

"Evet, öyle göz önünde biri değil," dedi Tate. "Bu da iyi bir şey; çünkü popüler akımlar çok boktan oluyor. Grupların dış macunu reklamlarına falan çıkıp satış rekorları kırması beni sinir ediyor."

Güldüm. "Harbiden. Bana teklif etseler bile bir plak şirketiyle anlaşma imzalamam."

"Çok haklısın," dedi Tate. "O hataya bir kez düştün mü, artık onların oyuncağı olursun. Müziğin sana ait olmaktan çıkar ve kendini parayı veren tiplerin önünde eğilirken bulursun."

Bu herifi sevmeye başlamıştım galiba. Biraz da olsa.

"Andrew, tuvalete gitmem lazım," dedi Camryn.

Başımı ona çevirip elindeki bardağı aldım ve kuma bıraktım. "Benim de işemem gerek," dedim ona ve Tate'e aynı anda.

Tate parmaklarının arasında tuttuğu sigarayla sol tarafı işaret ediyor. "Oraya doğru gidin. Cama falan basma tehlikesi olmaz."

Benim bardağımı da Camryn'inkinin yanına bıraktım ve kalkmasına yardımcı oldum. Kumların arasında ağaçlar ve kayalardan oluşan karanlık bir öbeğe doğru ilerleyerek kimsenin bizi göremeyeceği kadar uzaklaştık.

"Bu akşam burada uyumamız gerekecek. Araba sürmemin imkânı yok."

Ben birkaç metre ötede işerken o da olduğu yerde eğildi. "Biliyorum," dedi. "Galiba nihayet yıldızların altında uyuyabileceğiz, öyle değil mi?"

İçten içe ona güldüm. Sevgilim epey sarhoş olmuştu, kelimeleri zor telaffuz ediyordu.

"Galiba öyle," dedim. "Gerçi bu sayılmaz; çünkü sabah doğru düzgün hatırlayamayacaksın bile."

"Hatırlarım."

"İmkânı yok."

Camryn işini bitirip doğrulacakken düşecek gibi oldu ve son anda onun kolunu yakalayıp kendi kolumu beline doladım. Sonra alnına bir öpücük kondurarak, "Seni çok seviyorum," dedim.

Şu an neden bunu söyleme ihtiyacı duydum, bilmiyordum, ama sırf onun yanımda olması bile yetmiş olabilirdi. Bu akşam kendi başının çaresine bakamayacağını bilmek de galiba beni bunu söylemeye itiyordu. Kelimeler boğazımda takılı kalmıştı ve itiraf etmeliydim ki, beni boğmaya başlamıştı. Suçu alkole atabilirdim ama hayır, tamamen ayıkken bile onu inanılmaz derecede seviyordum.

Camryn kollarını belime dolayarak başını göğsüme yasladı ve geri dönmek üzere yürümeye başladı. "Ben de seni seviyorum," dedi, beni kollarında sıkarak.

24. Bölüm

Gece iyice çökerken grubun atmosferi değişmeye başladı. İnsanlar konuşmaktan ziyade öpüşüp koklaşmakla meşguldü. Bray ile Elias ateşin bir tarafında yan yana uzanmışlardı. Tate ile kız arkadaşı ise kendilerini öyle bir kap-tırmışlar ki, bir soyunmadıkları kalmıştı. Neyse ki, sarışın kız beni çoktan unutmuş, bizim biraz ilerimizde arkadaşıyla beraber Caleb'la takılıyordu.

Bunun nereye gittiğini bildiğimden emindim. Mesele yoktu. Böyle durumların yabancısı değilim ama bu sefer aklım iki kızı birden tatmin etmekte değildi. Sadece Camryn'i bu saçmalıktan uzak tutmam gerekiyordu.

Yan tarafıma dönüp battaniyenin üzerinde uzanan Camryn'le konuşmaya yeltendim ama bir anda sanki dünya altüst oldu. Kafamı kaldırmaya çalıştım. Galiba. Sanki gözlerimin önünde periler dans ediyordu. Hem de gözlerim açıkken.

"Ah, kahretsin," dedim yüksek sesle ama sonra bir an bundan şüphe ettim. Belki de içimden söylemişim.

Elimi havaya kaldırdım. Ayı başparmağımla işaret parmağımın arasında tutuyormuşum gibi hissettim. Elim sal-lamaya çalıştım ama öyle ağırdı ki, kolumu da aşağı çe-kiyordu. Dirseğimin küt diye kuma çarptığını hissettim.

Başım döndü.

"Camryn? Neredesin?"

"Andrew? Hemen... buradayım. Galiba."

Bunun onun sesi olduğundan bile emin değildim.

Gözlerimi kısarak tekrar açtım ve odaklanmaya çalıştım ama o anda odaklanmak istemediğimi fark ettim. Yüzüm gülümsemekten öylesine gerilmiş ki, bir an ortadan ikiye ayrılacağından korktum. Ama sonra düzeldi.

Aman Tanrım... Sendeliyordum. Ne bok verdi bu herifler bana?

Ayağa kalkmaya çalıştım ama kalktığımı zannettiğim anda aşağı baktım ve yerimden hiç kıpırdamadığımı fark ettim. Tekrar denediğimde, yine aynı sonuçla karşılaştım.

Neden ayağa kalkamıyorum?

"Kahretsin, Tate," dediğini duydum birinin ama konuşanın kadın mı, erkek mi olduğunu bile ayırt etmem mümkün değildi. "Bu çok iyi malmış. İşe bak. Her yerde gökkuşakları görüyorum. *Reading Rainbow* şarkısındaki gibi..."

Bunu söyleyen kişinin *Reading Rainbow*'u söylemeye başladığını duydum.

Kendimi delilerin ortasına düşmüş gibi hissediyordum ama gitmek istediğim söylenemezdi.

Nihayet sırtüstü uzanıp gülle gibi olan ellerimi iki yanımdaki kumlara vurarak nerede olduğumu kontrol ettim. Sonra bakışlarımı havaya dikip yıldızlarla dolu gökyüzünü seyrettim. Yıldızlar dipsiz karanlıkta şairane bir düzenle sağa sola hareket ediyordu.

Göğsümde bir anda sislerin arasından beliren bir hayalet gibi Camryn'in yüzünü gördüm.

"Bebeğim?" diye sordum. "İyi misin?"

Onun için endişeleniyordum ama şu gülümseme bir türlü yüzümden silinmiyordu.

“Evet. İyiyiiiim. İyiyim.”

“Yanıma uzan,” dedim ona.

Başını göğsüme yasladığını hissettiğimde gözlerimi yumdum ve hep kullandığı şampuanın kokusunu aldım. Ama eskisinden çok daha yoğun bir kokuydu bu. Her şey daha yoğundu. Sesler... Yüzüme çarpan rüzgâr... Geriden Dax Riggs’in *Night Is the Notion*’u söyleyen sesi geliyordu. Zihnim şarkının çok uzaktan geldiğinin farkındaydı ama sesi öyle yüksekti ki, Jeep sanki hemen dibimdeymiş gibi hissettim. Âdeta araba lastiklerinin kokusunu bile alabiliyordum.

Ve kendimi tutamayıp yüksek sesle şarkıya eşlik etmeye başladım. Sözleri nereden bildiğimi bile bilmiyordum ama söylüyordum işte. Hepsini biliyordum. Sanki şarkı saatlerce sürüyordu ama umurumda değildi. Nihayetinde şarkıya eşlik etmeyi bırakıp gözlerimi yumdum ve müziğin bedenimde titreşmesini hissettim. Şu an başka hiçbir şey umurumda değildi. Ve inanılmaz azgın durumdaydım.

Yüzümde hissettiğim rüzgârı penisimde de hissettiğimi fark etmem - sanırım - bir saniye aldı. Ve bu hoşuma gitti.

“Camryn?”

Ne dediğimi, hatta bir şey söyleyip söylemediğimi bile bilmiyordum. Kafam bana onun bunca insanın önünde beni ağzına alacak kadar dağıtmış olmaması gerektiğini söylüyordu ama diğer yandan da durmasını istemiyordum.

Nefesimi düzeltmeye çalışarak başımı öbür yana çevirdim. Caleb’i kızlardan birinin üstünde gördüm. Kız

çıplak bacaklarını onun ileri geri hareket eden vücuduna dolamıştı. Başımı çevirdim ve tekrar gökyüzüne baktım. Yıldızlar hareket ederken sağa sola ışıklar saçılıyordu. Onun boğazına değdiğimi hissettiğimde zevkle irkildim.

Başımı eğdim ve onun sarı saçlarını gördüm. Saçlarına dokunmak için uzanırken içimden bir ses onu geri itmemi, başka bir ses ise onu devam etmeye zorlamamı söylüyordu. Ben ikinci sesi dinledim ama başımı geri atıp Camryn'in yüzünü yanı başımda görünce bir anda doğruldum.

"Çekil üstümden, kaltak!" demeyi başardım.

Onu üzerimden itip öbür tarafa döndüm. Artık hiçbir şeyden zevk almıyordum.

Kendimi doğrulup oturmaya zorladım. Ayılmayı umarak ellerimi başıma vurdum ama bu işleri daha da kötüleştirdi. Şortumu üzerime çekmeyi başardım ve ateşin üzerinden kumsala baktığımda o kaltağın çoktan soluğu Caleb'm yanında aldığını gördüm. Ne kadar zaman geçtiğinden haberim yoktu ama benden başka herkes kendinden geçmişti.

Bir anda panikledim. Nefes alamadığımı hissediyordum. Ne bok olmuştu böyle?

Yan tarafıma dönüp Camryn'i kavrayarak onu kendime çektim ve sıkıca tuttum.

Ve hatırladığım son şey buydu.

CAMRYN

Midem bulanıyordu. Tanrım, hayatımda daha önce hiç böylesine akşamdan kalma hissetmemiştim. Erken saatlerde doğan güneş ve okyanustan esen meltem beni uyardırmıştı. Önce öylece yatıyordum; çünkü hareket edersem kusacağımdan korkuyordum. Kafamın içi gümbürdüyordu, parmak uçlarım uyuşmuş durumdaydı. Vücudum bulantı hissiyle zangırdıyordu. İnildyerek gözlerimi tamamen açtım ve bir kolumu mideme bastırdım. Beş dakika boyunca ne var ne yok çıkarmadan bu sahilden ayrılamayacağımın farkındaydım ama kendimi mümkün olduğunca tutmaya uğraştım.

Yanağım kumlara gömülmüştü. Kum taneciklerinin tenime battığını hissediyordum. Gözüme kaçmadan uzanıp kumları silkelemeye çalıştım.

Bir vurma, ardından da kırılma sesi ve bağırışlar duydum.

Midemdeki hisse rağmen diğer tarafa dönerek okyanusa doğru bakındım.

“Onu rahat bırak!” diye bağırdığını duyuyordum bir kızın.

Bu iyice kendime gelmemi sağladı ve bir an kendimden nasıl geçtiğimin farkına vardım. Ama şu an tamamen uyanmış durumdaydım. Başımı kaldırdığımda Andrew’un, Tate’i yumrukladığını gördüm.

"Andrew!" diye seslenmeye çalıştım ama boğazım kurumuştur ve sesim çıkmıyordu. O yüzden hırıldamakla yetindim. "Andrew!" dedim tekrar, sesime daha fazla hâkim olmayı başarak.

"Senin derdin ne?!" diye bağırdı Tate.

Geri adım atmaya çalıştı ama Andrew onun üzerine yürüdü. Onu tekrar tekrar yumruklayarak Tate'i yere yıktı.

O sırada Tate'in kardeşi gelerek Andrew'a yandan saldırdı. İki beraber Tate'in üzerinden diğer tarafa düşerek birkaç metre yuvarlandılar. Andrew, Caleb'in boğazına yapışarak üzerinden itip kumlara yapıştırdı ve üzerine çıktı. Caleb'i üç kez yumrukladıktan sonra Tate arkasında bite rek onu geri çekti.

"Kendine gel!" diye bağırdı.

Ama Andrew onun çenesine bir yumruk indirdi ve bir çatlama sesi duydum. Tate çenesini tutarak geri geri sendeledi.

"Bize uyuşturucu verdiniz! Seni *geberteceğim!*" diye kükredi Andrew.

Nihayet ayağa kalkmayı başardım ve onun yanına doğru sendeleyerek yürüdüm. Kolunu yakalayıp geri çekmeye yeltenirken, bir anda arkamdan itildiğimi hissettim. Ne olduğunu bile anlayamadan nefesim kesildi. Başımı kaldırdığımda Caleb'in Andrew'un üzerinde olduğunu gördüm. Caleb onun üzerine atlamaya yeltenirken ben arada kalmış olmalıydım.

Doğrulmaya çalışırken Elias'ın bizim yanımıza doğru geldiğini gördüm.

Panik halinde başımı ağır ağır iki yanıma çevirdim. Üçü birlik olup Andrew'a saldırmaya mı niyetlilerdi yoksa?

Olamaz! Caleb ile ikisi Andrew'u yumruklarken Tate'i yakalamaya çalıştım ama Elias beni kenara itti.

"Çekil!" dedi homurdanarak.

Andrew kendisini Tate ile Caleb'a karşı savunmayı başardı. Ayaktaydı ve yumruklarına karşılık veriyordu ama Elias da aralarına katılırsa, üçüyle birden başa çıkabileceğini zannetmiyordum.

Elias aralarına daldı ve kimin birbirine vurduğunu anlayamadan birinin kollarıma yapıştığını hissettim.

"Burada, yanımda kal," dedi Bray.

Şaşkınlığımın ve korkumun arasında Elias'ın Caleb'ı yumrukladığını gördüm ve bir an vücuduma rahatlama hissi yayıldı.

Andrew'un ağzından kan akıyordu. Ama dördünün de bir yerleri kanıyordu. Galiba bu kavga sonsuza dek sürecekti. Andrew'un attığı ve yediği her yumrukta irkilerek gözlerimi kapattım. Bütün bunların kafamda yok olmasını istiyordum. Arkamda kollarını bana dolamış olan Bray'le kumların arasında oturuyordum. Sanırım hâlâ kavgaya karışmaya çalışacağımı zannediyordu. Ama kusma hissi tekrar bastırdığı için kıpırdıyamıyordum bile. Alnımdan terler iniyor ve ensem buz kesiyordu. Tepemdeki gökyüzü bir anda dönmeye başladı.

"Ah, hayır. Bray... Ben galiba –"

Kontrolümü yitirdim. Vücudumun hızla ileri atıldığını hissettim ve ellerim yere yapıştı. Sırtım yükselip inerken tekrar tekrar çıkardım. *Ah Tanrım, lütfen durdur şunu. Bir daha asla içki içmeyeceğim! Lütfen durdur şunu! Ama asla duramayacakmışım gibi geldi.* Ben çıkardıkça vücudum yayılan kokuya, çıkan seslere, ağızımdaki tada tepki veriyordu

ve daha çok kusuyordum. Kendi çıkardığım sesler yüzünden arkadaki kavgayı duyacak halim bile kalmamıştı. Midemde daha fazla çıkacak bir şey olmadığı için öğürüp duruyordum. Nihayet yere yıkıldım, hareket edemiyordum. Vücudum kontrolsüzce zangırdıyor, vücudum aynı anda hem üşüyor, hem terliyordu. Bray'in yanına oturduğunu hissettim.

"Gececek," dediğini duydum. "Vay be, bu mal seni cidden mahvetmiş."

"Neydi ki bu?" dedim ve bu soruyla beraber dün geçen anıları kafamda canlanmaya başladı.

Soruma cevap verip vermediğinin farkında bile değildim.

Cin içmeye başladıktan kısa süre sonra kadar her şeyin yolunda olduğunu, gayet normal bir şekilde sarhoş olduğumuzu hatırlıyordum. Sonra durup dururken önümü bile görememeye başlamıştım. Her şey burnumun dibindeymiş gibi geliyordu. Gözlerimi daha uzaktaki şeylere, okyanusa, yıldızlara ve açıklarda ilerleyen gemilerin ışıklarına odaklamaya çalışıyordum. Gemilerden birinin bize doğru geldiğini ve kıyıya vuracağını zannettiğimi hatırlıyordum. Ama hiç umursamadım. Bunun çok... güzel olduğunu düşünüyordum. Gemi hepimizi öldürecek ama bu güzel bir şeydi. Andrew'un o seksi şarkıyı söylediğini, başımı onun göğsüne yaslayıp şarkısını dinlediğimi hatırlıyordum. Onun üzerine yuvarlanıp kıyafetlerimi çıkarmak istemiştım. Hareket edebilseydim yapacaktım da.

Bir de şeyi hatırlıyordum...

Bir dakika.

O sarışın kaltak. Bana şey sormuştu... bir dakika.

Kendimi zorlayarak kumların arasından kalktım.

"Biraz uzansan iyi olacak bence," dedi Bray.

Parmaklarımı alnıma bastırdım.

Kızın Bray'le benim yanıma oturduğunu hatırlıyordum. Hepimiz gibi o da dağılmış haldeydi ama artık kışkançlık duymuyordum. Bizimle bir süre konuşmuştu ve bunu hiç dert etmemiştim.

Anılar kafamda bir bir canlandıkça vücudumun titremesi arttı.

Kız beni öpmeye kalkışmıştı. Galiba ben de ona karşılık vermişim...

Galiba tekrar midem bulanmaya başlıyordu.

Dizlerimi kendime çekerek dirseklerimi yaslanıp, yüzümü ellerime gömdüm. Hâlâ başım dönüyordu. Kusma hissim de henüz geçmiş değildi. İstifra etmenin ardından duyulan o harika rahatlama hissini duyamıyordum. Hayır, aksine kusma isteğim artmış durumdaydı ve bu sefer sebebi altüst olan sinirlerimdi.

Olan biten her şey tek tek aklıma geldi ve kafamdan çıkarmaya çalışsam da başaramadım.

Kız Andrew ve benimle yatmak istediğini söylemişti. Evet, bunu şu an hatırlıyordum. Ama... ah Tanrım... gerçekten *uzanıp yatmak* istediğini zannetmiştim. Şu an fark ediyordum ki, o an bunu cinsel anlamda söylediğini anlayamayacak kadar uçmuştum.

Ona sorun olmadığını söylemiştim.

Sonrasını da hatırlıyordum...

Bir anda nefessiz kaldım. Rüzgârdan ötürü yanmaya başlayan gözlerim büyürken elimi ağzıma bastırdım.

Onun Andrew'la oral seks yaptığını hatırladım.

Zorla ayağa kalkmaya çalışırken, Bray'in elini sırtıma koyduğunu hissettim.

"Hadi, canım," dedi, beni tekrar yanına çekerek. "Oraya gitme. Canın yanacak."

Bileğimi onun elinden kurtararak tekrar kalkmaya yel-tendim ama sinirlerim boşalmışken yaptığım ani hareket-ler beni tekrar öğürmeye zorladı.

O sırada tepemde Andrew'un sesini duydum.

"Kahretsin," dedi, Bray'e. "Arabama koşup arkadaki buz kutusundan bir şişe su alır mısınız?"

Bray onun isteğini yerine getirmek için kalktı.

Ben öğürmeyi keserken Andrew beni kendisine çekti. Gözlerime ve yüzüme düşen saçlarımı geri itti.

"Şerefsizler bize uyuşturucu vermiş, bebeğim," dedi.

Yüzümü avuçlarının arasına almış, tepemde dikilen Andrew'u görmek için gözlerimi açtım.

"O kaltağa haddini bildireceğim. Yemin ederim, Andrew."

Gözlerinde afallamış bir ifade belirdi. Muhtemelen benim olan bitenlerin farkında olmadığını sanıyordu. "Hâlâ kendisinden geçmiş durumda. Bebeğim, ben..."

Yüzündeki suçlu ifade bana dokundu. "Andrew, ne olduğunu biliyorum," dedim. "Onu ben sandığını biliy-
rum. Ne yaptığını gördüm."

"Fark etmez ki," dedi Andrew, dişlerini gıcırdatarak. Gözleri nemlenmeye başlamıştı. "Onun sen olmadığını anlamalıydım. Gerçekten çok üzgünüm. Bilmem gerekirdi." Yüzümü daha sıkı tuttu.

Ona kendisini suçlamayı kesmesini söylemek üzereyken, Elias yanımıza geldi.

“Üzgünüm, dostum. Hiç bilmiyorduk. Yemin ederim.”

“Sana inanıyorum,” dedi Andrew.

Bray yanında suyla geri döndü ve gücümü biraz olsun toplamayı başardım. Kendimi doğrultup dik oturmaya zorladım ve Andrew’un çıplak göğsüne yaslandım. Andrew kollarını omuzlarıma dolayıp kaçmamdan korkuyormuşçasına beni sıkıca sarmaladı.

Sonra uzanıp Bray’den su şişesini aldı. Kapağını açıp eline biraz su dökerek alnımda ve dudaklarımda gezdirdi. Suyun serinliği beni anında yatıştırdı.

“Bak, dostum, cidden üzgünüm,” dedi Tate, arkamızdan yaklaşarak. “Takmayacağınızı düşündük. Herkesin içeceğine biraz damlattık işte. Cömertlik edelim dedik. Sizi buraya getirirken kafamızda abuk bir niyet yoktu.”

Andrew geri çekilip benden uzaklaştı ve Tate’e tekrar bir yumruk attı. Tekrar mide bulandırıcı bir çatırdama sesi duyuldu.

“Andrew, lütfen!” diye bağırdım.

Elias Andrew’u, Caleb ise Tate’i yakaladı ve onları ayrı taraflara çektiler.

Andrew, Elias’ın kendisini engellemesine müsaade etti ama sonra silkinerek bana döndü ve kalkmama yardım etti.

“Hadi gidelim,” dedi. Beni kucağına almaya yeltendi ama başımı iki yana sallayarak ona kendi başıma yürüyebileceğimi söyledim.

Andrew gitarını aldı. Ben de battaniyemizi kaptım ve Chevelle’e doğru yürüdük.

"Aslında Bray'le Elias'ı geri götürsek iyi olurdu," dedim.

Andrew gitarını bagaja koydu ve battaniyeyi de ben-
den alıp onun yanına yerleştirdi. Sonra arabanın yanına
geçip kollarını tavanına yasladı ve başını gömdü. Derin
bir nefes aldıktan sonra yumruğunu kaportaya indirdi.
"Kahretsin!" diye bağırdı ve tekrar arabaya vurdu.

Andrew'la mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmak
yerine, onu kendi başına sakinleşmeye bıraktım. Ona yü-
zümde şefkatli bir ifadeyle baktıktan sonra arabaya binip
kapıyı kapattım. Andrew orada bir dakika daha kaldı
ve nihayetinde, "İsterseniz sizi geri götürelim," dediğini
duydum.

Elias ile Bray ellerinde eşyalarıyla arabanın yanına ge-
lerek arka koltuğa geçtiler.

ANDREW

25. Bölüm

Geri dönüş yolunu nasıl bu kadar kolay bulmuştuk, hiç bilmiyordum. Sanırım bir yerden sonra artık kaybolup kaybolmadığımızı umursamamaya başlamıştım. Ama yanlış bir yere sapmadan ya da durup kimseye yol sormadan geldiğimiz yere dönmeyi başarmıştık. Dördümüz arasında pek konuşma geçmemişti. Konuşulanları da zaten hatırlamıyordum.

Arabayı otelin park alanına çektik ve Elias ile Bray'le yollarımız ayrıldı. Belki Elias'a teşekkür edebilir, onlara iyi tatiller dileyebilir, hatta bu akşam bizimle bir yerlere gelmeye davet edebilirdim ama elimden gelen tek şey onlar bize kendilerini bıraktığımız için teşekkür ederken başımla onaylamak oldu.

Park yerinden geri çıkarak otelin bizim kaldığımız tarafına doğru devam ettim.

Camryn henüz benimle konuşmak konusunda kararsız görünüyordu. Korkmuş falan değildi, sadece kararsız. Onun yüzüne bakamıyordum bile. Olan bitenler yüzünden kendimi bok gibi hissediyordum ve kendimi asla affetmeyecektim.

Camryn elimi tuttu ve odamıza yöneldik. Kapıyı açıp eşyalarımızı çantalarımıza doldurmaya başladım.

"Olanlar senin –"

Onun lafını kestim. "Hayır. Lütfen. Bana... biraz zaman ver..."

Bana üzgün bir bakış attı ama itiraz etmedi.

Çok geçmeden tekrar yollara düşüp, kuzeye doğru sahili takip ettik. Varış noktamız Florida dışında herhangi bir yerdı.

Bir saat kadar araba sürdükten sonra dün gece olanları tekrar tekrar kafamda canlandırarak, mantıklı bir yanını bulmaya çalıştım. Arabayı anayolun kenarına çektim. Etraf çok sessizdi. Önce kucağıma, sonra arabanın sileceklerine baktım. Direksiyonu sıkmaktan eklemelerim bembeyaz kesilmişti. Nihayet kapıyı açıp dışarı çıktım. Çamurla kaplı çakılların arasından yürüyerek hendek kenarından ilerledim ve karşıma çıkan ilk ağaca yöneldim.

"Andrew, dur!" diye seslendiğini duydum Camryn'in.

Ama yürümeye devam ettim ve o kahrolası ağacın karşısına dikilerek Tate ve Caleb'e vurduğum kadar sert bir yumruk indirdim. Parmak eklemelerimin iki tanesi yarıldı ve akan kanlar parmaklarımın arasından süzüldü. Ama durmadım.

O sırada Camryn yanıma geldi ve iki eliyle beni göğsünden öyle sertçe itti ki, neredeyse arka üstü düşecek gibi oldum. Camryn'in gözlerinden yaşlar aktı. "Kes artık! Lütfen! Kes şunu!"

Kendimi çimenlerin arasına attım. Camryn de karşıma oturdu ve yüzümü avuçlarına alarak başımı kaldırmaya çalıştığını hissettim. Ama ona izin vermedim.

"Bunu bana yapamazsın," dedi, sesi titreyerek. Beni kendisine bakmaya zorladı ve sonunda istediğini yaptım. Çünkü onun ağladığını duymak çok canımı yakıyordu.

Gözlerimde öfkeden biriken yaşları tutmaya çalışarak onun gözlerine baktım. “Bebeğim, olanlar senin suçun değildi. Sana *uyuşturucu* verdiler. Öyle dağılmış bir haldeyken herkes aynı hatayı yapabiliirdi.” Yüzümü daha sıkı tuttu. “Anladın mı?”

Bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama ellerimi çekerek yüzü bana dönük halde dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasına oturdu. İçgüdüsel olarak kollarımı ona doladım.

“Yine de bilmem gerekirdi,” dedim, yere bakarak. “Mesele sadece o da değil, Camryn. Seni korumam gerekiyordu. Sana *uyuşturucu* vermelerine imkân tanımamalıydım.” Bunu düşünmek bile kendime duyduğum kızgınlık ve nefretin tekrar kabarmasına yol açtı. “Seni *korumam* gerekiyordu!”

Camryn kollarını boynuma dolayarak başımı göğsüne bastırdı.

Sonra geri çekilerek, “Andrew, bana bak. Lütfen,” dedi.

Dediğini yaptığımda gözlerinde acı ve şefkat dolu bir ifade gördüm. Usulca tıraşsız yüzümü avuçlarına aldı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Zayıf bir anına denk geldi,” dedi, âdeta benim birkaç ay önce ona haplar konusunda söylediklerimi hatırlatırcasına. “Senin kadar benim de suçum var. Nihayetinde aptal değilim. İçkilerimizi bir an bile onların yanında bırakmamamız gerektiğini bilmiydim. Olanlar senin suçun *değil*.”

Gözlerimi bir an aşağı indirdikten sonra tekrar ona baktım. Bunu anlamasını nasıl sağlayabileceğimi bilmiyordum ama karakterimden ötürü ona karşı çok büyük bir sorumluluk duygusu hissediyordum. Onunla tanıştığım günden beri hissettiğim ve gurur duyduğum bir

sorumluluk duygusuydu bu. "Zayıf bir anımda" onu koruyamadığımı bilmek, sırf ben gardımı indirdiğim için onun zarar görebileceğini, tecavüze uğrayabileceğini, öldürülebileceğini düşünmek beni öldürüyordu. Bu konuda beni suçlayıp suçlamamasının hiçbir şeyi değiştirmedini, görüşlerine değer versem de onun bana kızgın olmasının hatalı olduğum gerçeğini gizleyemeyeceğini ona nasıl anlatabilirdim? Onun bir anlık da olsa zayıflık hakkı vardı. Benim yoktu. Benimkisi sadece bir hataydı.

"Bunu asla *ama asla* sana karşı kullanmam," diye ekledi.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak yüzüne baktım ve sözlerini sürdürdü.

"O kızın yaptıklarını," diye açıklama getirdi. "Bu konuyu asla açmam. Çünkü sen yanlış bir şey yapmadın." Parmak uçlarını yüzüme bastırdığını hissettim. "Bana inanıyor musun?"

Ağır ağır başımla onayladım. "Evet, sana inanıyorum."

Camryn içini çekti. "Aslında bu kısmen benim yüzümden de olmuş olabilir." Bakışlarını benden kaçırdı.

"Nasıl yani?"

"İşte," dedi ama yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirirken sözlerini sürdürmekte tereddüt etti. "Ona istemeden de olsa izin vermiş olabilirim."

İşte bu beni şaşırttı.

"Kızın bizimle yatıp yatamayacağını sorduğunu hatırlıyorum. Galiba ona olur dedim. Yani bunu... cinsel anlamda soruyormuş gibi gelmedi. Ayık olsaydım, kesin ne demek istediğini anlardım. Andrew, çok üzgünüm. O manyak kaltağın senden faydalanmasına izin verdim."

Başımı iki yana salladım. “Bu ikimizin de hatası değil; o yüzden kendini suçlamam gerektiğini düşünme. Anlaştık mı?”

Yüzünde görmeyi beklediğim gülümseme o kadar çabuk belirmeyince uzanıp onu belinin iki yanından yakaladım ve gıdıklamaya başlayınca bir çığlık attı. Öyle çok gülüyordu ki, sırtüstü çimenlere doğru yuvarlanıp, üzerine atılıp dizlerimi iki yandan yere yasladım.

“Kes şunu! Hayır! Andrew, bak, ciddiylim! Duuuuur!” Öyle çok gülüyordu ki, onu gıdıklamaya devam etmekten kendimi alamıyordum.

O sırada bir polis arabasının sireni duyuldu ve bizim arabanın arkasına çektiğini fark edince hareketsiz kaldım.

“Kahretsin,” diyerek Camryn’e baktım. Saçlarının sağına soluna çimenler yapışmıştı.

Onun üzerinden atlayarak kalkmasına yardım etmek için hâlâ kanlar sızan elimi uzattım. Camryn elimi tutarak üzerindeki tozları silkeledi ve ayağa kalktı. Polis kendi aracından inerken biz de arabanın yanına vardık.

“Normalde arabanızın kapısını anayolda böyle ardına kadar açık bırakır mısınız?” diye sordu polis.

Arabanın kapısına şöyle bir baktıktan sonra ona döndüm.

“Hayır, memur bey,” dedim. “İstifra etmem gerekti ve o an bunu düşünemedim.”

“Ehliyet, sigorta ve ruhsat, lütfen.”

Cüzdanımdan ehliyetimi çıkarıp ona uzattım ve arabanın diğer tarafına geçip torpido gözündeki sigorta ve ruhsatımı aradım. Camryn kollarımı gergin bir tavırla göğsünde

kavuşturarak arabanın arkasına yaslandı. Polis elimdeki kanı fark edince ismimi sorgulatmak için arabasına geçti.

“Umarım benden sakladığın herhangi bir soygun ya da cinayet falan yoktur,” dedi Camryn, ben de gelip yanma yaslanırken.

“Yok, seri katillik günlerim geride kaldı,” dedim. “Bulabileceği hiçbir şey yok.” Ona hafifçe dirsek attım.

Gergin geçen birkaç dakikanın ardından polis yanımıza geldi ve belgelerimi bana geri verdi.

“Elinize ne oldu?” diye sordu.

Polisin sorusu üzerine sızlamasını ilk kez hissederek elime baktım. Sonra yakınlardaki ağacı işaret ederek, “Ağaca vurdum gibi bir şey.”

“Ağaca vurdunuz *gibi bir şey mi?*” diye sordu polis, şüpheli bir tavırla. Onun ara sıra Camryn’e baktığını fark ettim. Harika, şimdi muhtemelen onu dövdüğümü falan düşünüyordu. Camryn’in dün akşam olanlardan ve çimenlerdeki boğuşmamızdan sonra epey dağınık görünmesi de muhtemelen bu çıkarımını kuvvetlendirir nitelikteydi.

“İşte, ağaca vurdum.”

Şimdi dönüp açıkça Camryn’e baktı. “Gerçekten böyle mi oldu?” diye sordu.

İnanılmaz derecede gergin olan ve polisin aklından neler geçtiğini muhtemelen tahmin eden Camryn, bir anda Natalie gibi davranmaya başladı.

“Evet, memur bey,” dedi elleriyle işaret ederek. “Çok sinirlendi; çünkü bazı şerefsizler – ” Bir an irkiliyor “ – affedersiniz, dün akşam bizden faydalanmaya çalıştı. Andrew’un da bütün sabah içi içini yedi, nihayetinde de hırsını o ağaçtan çıkardı! Ben de o kendisine bir zarar

vermesin diye yanına koştum. Sonra konuştuk. Benim böyle bok gibi görünmemin sebebi – affedersiniz – dün geçirdiğimiz berbat akşam. Ama size yemin ederim ki, biz kötü insanlar değiliz. Uyuşturucu falan kullanmıyoruz. Andrew da seri katil falan değil; o yüzden lütfen bizi bırakın. İsterseniz arabayı da arayabilirsiniz hatta.”

İçten içe güldüm. Polis arabayı aramaya karar verirse de endişelenecek bir şeyimiz yoktu. Tabii... bir süre takıldığımız arkadaşlarımız Elias ve Bray kazayla arka koltuğa bir torba ot ya da o tip suç teşkil eden bir şeyler bırakmadılarsa.

Kahretsin... lütfen bu işin sonu televizyondaki gibi olmasın.

Camryn’e şöyle bir bakış atarak başımı belli belirsiz iki yana salladım.

Camryn’in gözleri büyüdü. “Ne deseydim?”

Gülümsemekle yetinerek başımı sallamaya devam ettim; çünkü elimden gelen tek şey buydu.

Polis burnunu çekti ve tek kelime etmeden birkaç kez bakışlarını Camryn’le aramızda gezdirdi. Bu da sadece gerginliğimizin artmasına yaradı tabii ki.

“Bir dahakine kapınızı böyle ardına kadar açık bırakmayın,” dedi polis, yüzündeki ifade hiç değişmeden. “Yoldan geçen bir aracın 1969 model olmasına rağmen böyle iyi durumdaki bir Chevelle’in kapısını koparması çok üzücü olur.”

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. “Çok haklısınız.”

Polis arabasına binerek uzaklaştı ve biz de bir süre arabanın içinde oturduk.

“‘İsterseniz arabayı da arayabilirsiniz hatta’ mı?” diye tekrarladım.

"Aynen ya!" diye güldü Camryn, başını geri atarak. "Öyle demek istememiştim. Birden ağzımdan çıkıverdi."

Ben de güldüm. "Görünüşe göre masumane saçmalıkların ikimizden birini etkilemeyi başardı. Bence bu huyun bipolar en yakın arkadaşından bulaşmış; o yüzden biraz korkmadım değil."

Ellerimi direksiyona yasladım.

Camryn gülümsedi. Muhtemelen Natalie'yle ilgili yaptığım şakaya cevap verecekti ama o sırada parmak eklemelerimdeki kanı gördü. Bana yaklaşarak dikkatli bir tavırla elimi avucuna aldı.

"Enfeksiyon kapmadan bunu temizlememiz lazım," dedi. İyice eğilerek yarıdaki küçük çimen ve çamur parçalarını temizlemeye çalıştı. "Epey kötü olmuş, Andrew."

"O kadar da değil," dedim. "Dikiş gerekmez."

"Hayır, dayak yemen gerekir. Sakın bir daha böyle bir şey yapma. Ciddiyim." Bir parça daha çamur alarak koltuğun arkasına doğru eğildi ve küçük buz kutusuna uzandı.

Başımı çevirince onun eğilirken şortundan belli olan poposunu gördüm. Kanlı elimi uzatıp parmağımı bikinisinin ipine taktım ve çekip bıraktım. Bu onu kızdırmadı ama elinde bir şişe suyla koltuğuna otururken gözlerini devirdi.

"İyice durula," dedi, şişeyi uzatırken.

Kapıyı açıp şişeyi ondan aldım ve elimi dışarı uzatarak yaranın üzerine su döktüm.

Camryn çantasında bir şeyler aranırken, "Bir daha böyle sinirlenip öfkeni çevremizdeki şeylerden çıkarmaya kalkarsan, adını Psikopatlar Listesi'ne yazacağım." Bana bir tüp Neosporin merhem uzattı.

Başımı iki yana sallayarak tüpü aldım. Sanırım ona bu konuda karşı çıkamazdım.

Camryn elimdeki Neosporin'i işaret ederek hemen sürmemi söyledi. Gülerek, "İnatçı keçinin tekisin," dedim.

Bana muzipçe bir yumruk attı (ve kendi canını yakmayı başardı). Ona böyle dediğim için kızmıştı. Bütün bunlar beni eğlendiriyordu. Sanırım aklımı olan bitenden uzaklaştırmak için böyle davranıyordu. Birkaç dakika içinde müzikten ve New Orleans'a giderken nasıl barlarda ve kulüplerde çalabileceğimizden konuşmaya daldık.

Evet, yolda nerelerde durursak duralım ve ne kadar kalırsak kalalım, nihayetinde Mississippi'de en sevdiğimiz yere muhakkak gitmeye karar vermiştik. Ne olursa olsun.

Bütün bunların üzerinden iki gün geçmişti. Bugünse büyük eyalet Alabama'da düzgün bir otelde uzanıyorduk.

CAMRYN

26. Bölüm

“Bu akşam için sabırsızlanıyor musun, yoksa kusacak gibi misin?” diye sordu Andrew, beline doladığı havluyla banyodan çıkarken.

“İkisi de,” dedim, uzaktan kumandayı komodine bırakıp yatakta doğrularak. “Şarkıyı biliyorum ama niha-yetinde ilk solom. O yüzden evet, biraz panikliyorum.”

Andrew televizyonun yanındaki çantasında bir şey-ler arandı ve temiz bir çamaşır çıkardı. Havlusu belinden yere düştü ve başımı hafifçe yana eğerek yataktan onun seksi, çıplak poposunu seyrettim. Andrew çamaşırını gi-yerek lastiğini beline oturttu.

“Ortalığı yıkacaksın,” dedi, bana dönerek. “Epey prova yaptın ve şimdiden harika söylüyorsun. Hem hazır olma-dığını düşünseydim, bunu sana söylerdim.”

“Biliyorum.”

“Çalışmaya hazır mısın bakalım?” diye sordu, üze-rini giyinirken.

“Evet. Yani, sanırım. Nasıl görünüyorum?”

Kalkıp üzerimde ince askılı, siyah, minicik üst ve dar kot pantolonumla etrafımda döndüm. “Bekle,” diye ek-ledim sonra, parmağımı kaldırarak. Ayaklarımı baldırla-rıma dek uzanan, siyah ve yeni çizmelerime geçirdim

ve fermuarlarını çektim. Sonra tekrar etrafımda dönerek abartılı bir şekilde poz verdim.

“Her zamanki gibi inanılmaz seksisin,” dedi Andrew, sırtarak. Sonra bana yaklaşarak elini saç örgümde gezdirdi.

O akşam Stevie Nicks’in *Edge of Seventeen*’inini tek başıma söyleyecektim ama sahneye çıkmadan önce iki saat boyunca garsonluk yapacaktım, Andrew ise masalardan kirlileri toplayacaktı. Neyse ki güzel olan işi ben kapmıştım!

Saat yedide oraya vardığımızda içerisi tıklım tıklımdı. Buranın atmosferine bayılmıştım. Sahne orta büyüklükte ama masaların bulunduğu alan ve dans pisti kocamandı. İçerisi iğne atsanız yere düşmeyecek gibiydi. Bu da iyice gerilmeme sebep oldu. Kalabalıkta ilerlerken Andrew’la sıkıca el ele tutuşarak arka tarafa geçtik. Birkaç gece boyunca beraber çalışabileceğimiz geçici bir iş bulmak iyi olmuştu. Virginia’dan bu yana tek tük iş bulabilmiştik. Ben ara sıra oda temizliği yapmıştım; Andrew ise barmen, hatta zaman zaman bar fedaisi olarak çalışmıştı. Belki öyle aşırı iri yarı bir tip değildi (öyle olmadığı için de memnundum doğrusu) ama kasları bu iş için yeterliydi. Neyse ki kimseyi gömleğinden tutup sürüklemek ya da kavgaya karışmak zorunda kalmamıştı.

Bu birkaç gün boyunca patronumuz olacak olan German – evet, adamın adı bu; kesinlikle Alman falan değil; zira adam kironun teki – Andrew’a beyaz bir önlük ve üzerinde Andy yazan bir yaka kartı verdi.

Gülmemeye çalıştım ama Andrew yüzümdeki muzip ifadeyi fark etti.

German sosise benzeyen parmaklarıyla burnunu ovuşturduktan sonra elini kotuna sildi. “Bi’i bi’ masadan kalkıp

bokunu püsü'ünü toplayınca hemen o'aya koş, masayı öbü' müşte'ile' için hazı' edive'," diyerek parmağını Andy'ye, ay pardon, Andrew'a doğru salladı. "Bi' de sakın ola ki bahşişle'e el sü'me. Onla' ga'sonların, çakozladın mı?"

"Evet, efendim," dedi Andrew. German bir an başını eğip siparişlere bakınca Andrew ağzını oynatarak *ne oluyor be* dedi ve o anda German tekrar bize dönünce gülmemek için dudaklarımı ince bir çizgi olana kadar sıktım.

German bana baktı. O anki ifadesinin Andrew'a atıldığı bakışla alakası yoktu. Sevimsiz bir gülümsemeyle, "Sen de böyle o'talarda dolaş, yete'. Tatlı tatlı gülümse ve bahşişle'i topla," dedi.

Burada sürekli olarak çalışan diğer garsonların bu herif yüzünden nelere katlanmak zorunda olduklarını ancak hayal edebiliyordum.

"Tabii ki, German Bey. Bi' de vardiyam bitince, emimim anla'sınız ki, sahneye çıkmadan önce a'ka ta'afa gidip üstümü başımı düzeltmem ge'ekecek," dedim sesimde tatlı, baştan çıkarıcı bir taşralı şivesiyle. Gözlerimde çok masum bir bakış vardı.

Andrew'un gözlerinin ilgiyle büyüdüğünü fark ettim ama dikkatimi şimdiden parmağıma doladığım German'a verdim. Öyle ki, şu an ondan yerleri yalamasını istesem *Ne kada'?* diye sorardı ancak.

ANDREW

Birdenbire ortaya çıkan bu Güneyli dilberi aksanı beni büyülemişti. Daha sonra Camryn'le bu konuda konuşmamız gerekecekti.

Yaka kartımı takip önlüğümü arkadan bağladım ve German'ın işaret ettiği plastik leğen benzer şeyi aldım. Böyle işlerde çalışmayı normalde dert etmezdim ama German şerefsizin tekiydi. Üstelik taşralıydı. Önümdeki iki saat boyunca bana bulaşmayacağını umdum. Ayrıca deodorant kullansa hiç fena olmazdı. Buraya cidden hiç uymuyordu. 400.000 dolarlık bir evin penceresinden sallanan isyan bayrağı gibiydi. Bu restoran/bar aslında çok düzgün bir yerdi. En azından müşterilerin olduğu kısmı.

Kolumun altındaki leğenle içeri geçtim ve gördüğüm ilk boş masaya yöneldim. Yenmemiş patates kızartmaları ve kek parçalarıyla dolu kirli tabakları ve çöpleri temizleyip her şeyi leğene attım. Sonra önlük cebimdeki bezle masayı iyice silerek ketçap ve barbekü sosu şişelerini düzelttim. Garsonluğun aksine, yapılacak iş çok netti. Sanırım bu yüzden dün bana değil, yalnızca Camryn'e bir saatlik eğitim vermişlerdi. İnsanları büyüleyip bahşis toplayabileceği işi o kapmıştı ama bu uyuz, sapık tipli patrona katlanmak zorundaydı. Bu da beni çok eğlendiriyordu. Masa silme işi bana kaldığı için benimle dalga geçmenin cezası neymiş görecekti. Bana barın en eziği diye takılıp

durmuştu. O sıska kıcını German'ın elinden kurtarmamı beklemediğini umdum. Bununla kendisi başa çıkmalıydı.

Birkaç masayı daha temizledim. Birinde beş, diğerinde de yirmi dolarlık bahşişler vardı ama hiçbirine dokunmadım. Temizlediğim çöpleri ve artıkları dökmek için arka tarafa geçerken, bar duvarına yakın bir masada oturan dört kız beni durdurdu.

“Hey, tatlı çocuk,” dedi yaşı daha büyük kadınlardan biri, beni parmağıyla çağırarak. “İçki siparişlerimizi alır mısın?”

“Affedersiniz, hanımefendi, ama ben sadece masaları temizliyorum.”

Dönüp gitmeye yeltendim ama güzel bir kız beni durdurdu.

“Eminim ki senin garsonumuz olmanı rica etsek, terfi alırdın.” Dar bluzundan taşan devasa göğüslerini fark ettim –fark etmemek biraz zordu. Kız onları gözüme sokarcasına iyice ileri itiyordu.

“Eh, bir sorabilirsiniz,” dedim ben de kendi cazibemi ortaya koyarak gülümserken. “Patronum izin verirse, bütün akşam sizinle ilgilenebilirim.”

Dördü de birbirlerine bakarak aralarında konuştular. Onları avucumun içine almıştım anlaşılan.

O sırada arkamda elinde viski kadehleri dizili bir tepsi taşıyan Camryn belirdi. Tepsisindeki bardak şimdiden parayla dolmuştu bile. Bu paranın bahşiş mi, yoksa içkiler için ödenen para mı olduğunu merak ettim. Doğrusu bu beni germiştii.

Camryn bana sırtarak kadınların oturduğu masaya baktı ve bana şöyle bir göz attı. "Sizi rahatsız mı ediyor, hanımlar?" diye sordu.

Kıskançlık etmediğini biliyordum. Tek derdi, aramızdaki rekabetti. Buraya gelirken arabada tutuştüğümüz küçük bahsi kazanmama engel olmak için elinden geleni yapacaktı.

"Masa temizlerken bahşiş toplayamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sormuştum

"Hayır," demişti Camryn. "Masa temizleyenlere bahşiş vermezler ki."

"Bir düşünsene," diye direktmişim, ona sürücü koltuğundan bakarak. "Kadınlarla ve içkiyle dolup taşan bir bar. Bahse girerim ki bahşiş toplamayı beceririm."

"Ah, cidden mi?" diye sormuştu, dudaklarını büzerek.

"Evet," diyerek cüretkarca bahsi yükseltmişim. "Hatta bahse girerim ki, senden daha çok bahşiş toplayabilirim."

Camryn gülmüştü. "Yok artık. Ciddi misin sen?" Kollarını göğsünde kavuşturarak saçmalıyormuşum gibi başını iki yana sallamıştı.

"Evet," demiştim, yok canım, şaka yapıyorum, demem gerekirken.

Ama işte, hayır demedim ve Camryn kazanırsa üç gece boyunca ona bir saatlik masaj yapmak zorundaydım. Bir saat masaj için oldukça uzun bir süre. Bunu düşününce bile kollarım yorgunluktan ölüyordu.

Yaşı daha büyük olan kadın, Camryn'e cevap verdi. "Hayır, hiç rahatsız etmiyor, hayatım." Beni çırılçıplak soyup dilini vücudumda gezdirmek istercesine bakışlarını üzerimde dolaştırdıktan sonra çenesini ellerine dayadı.

“Burada istediği kadar vakit geçirebilir. Sizin patronunuz nerede?”

“Buralarda olacaktı,” dedi Camryn. “Üzerinde barın tişörtü olan iri yarı bir adam. German.”

“Teşekkürler, canım,” dedi kadın ve tekrar bana baktı.

İtiraf etmeliydim ki, bu beni biraz korkutuyordu. Grubun öncüsü o gibi görünüyordu ve kadın cidden onunla ilgilendiğimi düşünmeden önce yanlarından çekip gitmem gerektiğine karar verdim. Kendi kendime düştüğüm bu boktan beni çıkarması için *Camryn’e* ihtiyacım vardı resmen.

“İyi geceler, hanımlar,” dedim, yüzümde sevimli bir gülümsemeyle ve dönüp uzaklaşmaya yeltendim.

O sırada önlük cebime bir elin uzandığını hissettim. Durup kadının elini geri çekmesini seyrettim. Kadın yüzünde o malum azgın ifadeyle bana bakıyordu.

“Sana da, tatlı şey,” dedi sonra.

Ona göz kırptım ve diğer üçüne gülümsedikten sonra yanlarından uzaklaştım. Mutfığa vardığımda leğenimi boşalttım ve cebime uzanıp yirmi dolarlık üç banknotu çıkardım.

Eh, belki bu bahis o kadar da saçma değildi.

İki saat sonra...

Evet, bahis bayağı saçmaymış.

“İki yüz kırk, kırk bir, kırk altı, elli altı.” Kısa süren vardiyamızın ardından Camryn bahşişlerini saymakla meşguldü. Sırtarak bana baktı. “Sen ne kadar topladın?”

Hayal kırıklığımın gerçek görünmesini sağlamak için ifadesiz bir yüz takınmaya çalıştım ama Camryn işimi hiç de kolaylaştırmıyordu. Bahşişlerimi çıkarıp tekrar saydım. "Seksen iki dolar."

"Yaptığın işe göre hiç fena değil, hakkını vermem gerek," dedi Camryn, bahşişlerini cebe indirirken.

"Nasıl vereceksin peki?" diye sordum, önlüğümü çözüp çıkarırken. "Bahsi yok mu sayacaksın?"

"Hadi oradan!" dedi.

O sırada German arkamızdan yaklaştı.

"İyi çalmaya bakın," dedi. "O rap zimbırtılarından ya da süslü püslü şarkılardan olmasın." Bir örnek vermek istercesine parmaklarını hızlı hızlı şaklattı ama sonra vazgeçti. "Bu'ası *Ame'ican Idol* ya'ışması değil."

"Anlaşıldı," dedi Camryn, tatlı bir gülümsemeyle.

Yüzüne yılışık bir sırıtma yayılan German ister istemez onun cazibesine kapıldı ve çekip giderken bana şöyle bir bakış attı. Camryn'e öyle alık alık bakmasındansa bana bakmasını yeğlerdim, o yüzden dert etmiyordum.

Camryn'e dönerek elini avucuma aldım. "Sakın gerilme. Dediğim gibi ortalığın tozunu attıracaksın."

Gergince başını sallayarak beni onayladı. Sonra dudaklarını yuvarlak yapıp hızlıca bir nefes verdi ve derin derin içini çekti.

"Sen hazırlanırken ben gidip gitarımı alayım," dedim.

"Tamamdır," dedi.

Onun dudaklarına bir öpücük kondurarak dışarı çıkıp arabanın yanına gittim. Camryn'in bana doğum günümde aldığı elektrogitar bagajda duruyordu. *Edge of*

Seventeen onun solosu olabilirdi ama şarkının gitar riff-leri o kadar meşhurdur ki, ben de en az onun kadar gerginimdim. Tamam, belki o denli olmayabilirdi. Beni biraz geren tarafı, Camryn'in şarkısının içine etme riskiydi. Bu akşamki performans konusunda üzerimde baskı oluşmasının tek sebebi oydu.

Dün tanıştığımız baterist Leif'i bulmak için sahneye çıktım. "Bize yardımcı olduğun için teşekkürler, dostum," dedim.

"Hey, sorun değil," diye yanıtladı Leif. "Birkaç yıl önce Georgia'da bir barda çalışıyordum. Bu şarkıyı orada defalarca çaldım."

Camryn şarkıyı bilen bir baterist bulduğumuz için mutluydu. Sahnede yalnızca ikimiz olacakmışız gibi hazırlanmıştı; gerçi şarkı bateri olmadan aynı etkiyi yaratmayacaktı. Ama dün Camryn'in garsonluk eğitimi sırasında Leif'la tanışınca, adam bu akşam bizimle çalmayı kabul etmişti. Sanırım bu da Camryn'in öz güvenini epey arttırmıştı.

Gitarın askısını omzumdan geçirdim ve o sırada Camryn sahneye çıktı.

Benim yanıma doğru ilerledi. Kulağına eğilerek, "Çok çekici görünüyorsun," dedim.

Camryn kızarak üzerindeki kıyafetlere baktı. Üzerindeki o sevimli siyah üstü çıkarmış ve yerine yine siyah renkli, ipekli kumaştan başka bir bluz giymişti. Bluzun arka tarafı aşağı doğru dökülerek tenini beline kadar açıkta bırakıyordu. Ona aldığım kolye bluzunun önüne doğru sallanarak siyah kumaşın üzerinde çarpıcı bir tezatla ışıldıyordu. Üstelik Camryn saçlarını açık bırakmıştı. Saçlarını hep örmesi hoşuma gidiyordu ama söylemem

gerekir ki o upuzun, yumuşacık sarı saçlarının omuzlarına dökülmesi de çok başkaydı.

Bardaki sesler Leif'in arkasında bateriyle kendi kendisine çaldığı ritimleri bile bastıracak denli yüksekti. Pistteki ve duvar tarafındaki tüm masalar doluydu. Dört "kız arkadaşım" hâlâ buradaydı ve kendi yerlerinden kalkıp sahneye daha yakın bir masaya geçmişlerdi. Masa temizleyen çocuktan gitaristliğe geçmem ilgilerini çekmiş gibi görünüyordu. Normalde şimdiye kadar bu akşamki "kurban"ımı bulmak için kalabalığı incelemeye başlamış olurum ama bu, farklı bir akşam olacaktı. İkimiz de böyle oyunlara bulaşmayacaktık. Camryn bunlarla uğraşamayacak kadar gergin ve dikkatliydi.

Nihayet her şeyi hazırladığımızda, Camryn bir an nefesini tutarak bana baktı.

Onun bana işaret etmesini bekledim ve başını salladığını gördüğümde çalmaya başladım. İçerideki tüm gözler bir anda bize döndü. Bu gitar riffi her daim kalabalık bir ortamdaki tüm başları bize çevirmeye yetiyordu. Camryn ise şarkıya girdiği anda, aynı benim gibi bambaşka birine dönüşmüştü. Öyle ki, ona hayranlık duyuyordum. Şarkıyla bütünleşiyordu. Provalardaki haliyle alakası yoktu. Şarkının her satırından, Camryn'in her hareketinden öz güven ve seksilik yayılıyordu. Vücudumun buna anında tepki verdiğini hissediyordum.

"Ooo, baby, ooo, ooo!" diye nakarata eşlik ettim.

Ama herkesin gözü Camryn'deydi. Hatta ilk başta beni süzmek için masa değiştirmiş olan dört kız arkadaşımın bile. Hayır, o an tamamen Camryn'in etkisi altındalardı. Bu da beni çok gururlandırıyordu.

Şarkının ilk bölümü dahi bitmeden, dans pisti tıklım tıklım oldu. Camryn'in sesindeki güç ve seksilik, herkesin ona duyduğu hayranlıkla birleşince ben de iyice coştum ve gitarımı her zamankinden de istekli bir şekilde çaldım.

"Ooo, baby, ooo, ooo!"

Sürekli birilerinin çığlık attığını duyuyordum ve Camryn insanı alıp götüren bir tınıyla şarkısını söylemeye devam ediyordu.

Sonsuza dek sürse de onu dinlemeye doyamazdım herhalde.

Sonraki iki nakaratta bütün kalbimle ona eşlik ettim. Sürekli takıldığı dördüncü bölüme yaklaştığımızın farkındaydım. Parmaklarımı hızla gitarın tellerinde gezdirirken ona bir göz attım ama yüzünde gerginlikten eser yoktu. Bu işi kapmıştı; sırf ona bakınca bile sözleri karıştırmayacağından emin olmuştum.

Şarkının o kısmı öyle hızlı ve kusursuz gelip geçti ki, bir sonraki nakaratta yüksek sesle ona eşlik ederken yüzüme yayılan gülümsemenin yanaklarımı acıttığını hissettim.

Vay be, sevgilim bu şarkıyla resmen bütünleşmiş. Kendini kolla, Stevie Nicks!

Şarkının ortasını geçerken Camryn Oooo! diye şarkısına devam etti ve sesi şarkının içinde kaybolurken kısa bir süre de olsa dinlenme imkânı buldu.

Ama gitar riffi hiç durmadan sürdü. Çok yorucu ama parmaklarım hiçbir ritmi kaçırmadan hareket etmeye devam etti.

Camryn ile birbirimize bakarak o anı birlikte yaşadık. Sonra Camryn tekrar şarkı söylemeye başladı ve şarkıya gireceğim yer gelince ben de ona eşlik ettim.

Camryn iki eliyle mikrofonu kavrayarak şarkısına devam etti. Bütün duygusunu vererek, "Yeah! Yeah!" diye bağırırken gözlerini sımsıkı yumuyordu.

Sonra tekrar bana döndü ve şarkının bir sonraki bölümünü sırf benim için söylüyormuş gibi gözlerini benden ayırmadı.

Vücudumda bir ürperti gezindiğini hissettim. Sırasıyla şarkı bitene kadar aklımı gitarıma verdim.

Kalabalıktan tezahüratlar ve haykırışlar yükseliyordu. Önce Camryn seyircileri selamladı, sonra da ben. Kalabalığa bakarken Camryn'in yüzünde öyle içten bir gülümseme vardı ki, boğazıma bir şeylerin düğümlendiğini hissettim.

Hâlâ boynumda asılı duran gitarı arka tarafıma iterek ona doğru yürüdüm ve ayaklarını yerden keserek onu kollarıma aldım. Etrafımızdan ısıklar ve bağırışlar yükseliyordu ama farkında olduğum tek şey, Camryn'in bana bakışlarıydı. Ona içten bir öpücük verdim ve kalabalık daha da yüksek bir sesle bağırarak ısıklık çaldı.

Gece sona ermeden önce, gittikçe artan kalabalığa tam on şarkıdan oluşan bir konser verdik. *Barton Hollow*, *Hotel California* ve *Birds of a Feather* başta olmak üzere, en sevdiğimiz şarkılardan bazılarını da söyledik. Geçtiğimiz her şarkı, seyircileri daha çok coşturdu. Bir ara Camryn'in benden rica etmesine rağmen bu akşam solo söylemedim. Bu sadece *onun* akşamı olmalıydı. Bir şarkı için bile dikkatleri üzerime çekmek istemezdim.

Sabahın ikisinde otelimize geri döndük ve kaybettiğim bahsin borcunu seve seve ödedim.

CAMRYN

27. Bölüm

“Anlaşılan German burada bir süre kalacağımızı düşünüyor,” dedim, sağıma dönük yatarken. “Ona bunun geçici bir durum olduğunu söyledim.”

Andrew’un sihirli elleri omuzlarım ve belim arasında aşağı yukarı hareket ediyordu. Adeta pelteleştiğimi hissediyordum. Daha önce hiç masaj yaptırmamış gibi öylece uzanarak kendimden geçtim. Gözlerimi açık tutacak halim bile yoktu. Andrew dizlerini iki yana açmış, neredeyse çırılçıplak olan vücudumun üzerinde oturdu.

“Evet, beni bir ara kenara çekip yarın saat kaçta sahneye çıkacağımızı sordu.” Andrew gülerek on parmağını birden tenime bastırdı ve ellerini dairesel hareketlerle gezdirmeye devam etti.

İnildemekten kendimi alamadım.

“Birkaç gün daha kalabiliriz aslında,” dedi. “Ama bence çok geçmeden yola koyulmalıyız.”

“Haklısın. Üstelik sivrisinekler korkunç. Bu akşam mekandan çıktıktan sonra trafik lambalarının çevresindeki kıyameti görmedin mi?”

Andrew bu sorumu duymazdan geldi. “Bu akşam gerçekten harikaydın. Çok iyi olacağını biliyordum ama itiraf etmeliyim ki, böylesini beklemiyordum.”

Nihayet gözlerimi açarak pencereye doğru baktım. “Böylesini derken?”

Elleri sırtımda gezinmeye devam etti. “Sahneye çıktın ve herkesi büyüledin! Sen doğal bir yeteneksin.”

“Orasını bilemem,” dedim. “Ama kendimle gurur duyuyorum. Bana ne oldu, gerçekten bilmiyorum. Midemdeki o gergin düğümü çözüp her şeyi akışına bıraktım.”

“Demek ki işe yaradı,” dedi Andrew.

“Yanımda sen vardın da, ondan,” diye karşılık verdim.

Birkaç dakika hiç konuşmadık ve gözlerimi tekrar kapattım. Yaptığı masaj beni yavaş yavaş rüyalar alemine yolladı. Gözkapaklarım ağırlaşırken bütün kafama bir hafiflik yayıldı ve Andrew’un parmak uçlarını hissedince ensem ürperdi.

Bir saat henüz geçmemişken onu buna zorladığım için kendimi kötü hissetmeye başladım ve gözlerimi açarak “Yorulduysan bırakabilirsin,” dedim.

Andrew bırakmamayı tercih etti ama ben dönüp sırtüstü uzanarak onu bırakmaya zorladım. Andrew üzerine uzanarak dudaklarıma usulca bir öpücük kondurdu. Bakışlarımız buluştu ve gözlerimiz birbirimizin dudaklarında gezinirken öylece birbirimize baktık. Onun kendisini bana bastırıldığını hissettim ve dudakları tutkulu bir öpücükle dudaklarımı bulunca sevişmeye başladık.

ANDREW

28. Bölüm

Yine yollara düşmüştük. Gulfport, Mississippi ve New Orleans arasında kalan bir otobandaydık. O gün gökyüzü masmaviydi. Hava öyle güzeldi ki, camlar kapalı durmasına rağmen klima açma ihtiyacı bile hissetmedik. Arabayı Camryn kullanıyordu, bense normalde onun yaptığı gibi bir ayağımı camdan sallandırarak yanındaki koltukta yayılıyordum.

Mobile’da bir hafta kadar kalmış, bu süre içerisinde sahnede kazandığımız parayla ve Camryn’in garsonluk yaparken topladığı bahşişlerle konaklama, yeme içme ve benzin masraflarımızı çıkarmıştık. Benim masa silerken topladığım bahşişler Camryn’inkilerin yanında devede kulak kalıyordu doğrusu.

O sırada siyah şortumun cebindeki telefonum çalmaya başladı. “Alo, anne, naber?”

Annem beni çok özlediğini söyleyip hemen kontrollerimi yaptırıp yaptırmadığıma dair sorulara geçti.

“Yok, yaptırıyorum,” dedim. “Evet, geçenlerde bir hastanede tarama yaptırdım. Hayır, bilgilerimi almak için Dr. Marsters’ı aradılar ve evet, anne. Biliyorum. Dikkat ediyorum.” Camryn’e bir göz attım ve o da gülümseyerek karşılık verdi. “Camryn kontrolleri ihmal etmeme izin vermiyor zaten. Evet. Neyse, şu an New Orleans’a doğru

gidiyoruz. Orada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama sonrasında bir uğrarız, anlaştık mı?"

Telefonu kapattıktan sonra Camryn, "Texas'a mı?" diye sordu.

Bir anda onun ilk seyahatimizdeki düşüncelere kapıldığını hissettim ama beni haksız çıkardı. "Benim için sorun değil. İstikametimizi merak ettim sadece." Bana gülümsedi ve sözlerinin altında başka bir şeyler yatmadığını anladım.

"Texas canını sıkıyor mu?" diye sordum.

Önümüzdeki dönemeci alırken gözlerini yola çevirdi ve sonra tekrar bana döndü. "Hayır. Eskisi gibi değil en azından."

"Fikrini değiştiren ne oldu?" Ayağımı pencereden içeri çekerek ona döndüm. Zira düşüncelerinin farklı bir yöne kayması merakımı uyandırmıştı.

"Çünkü artık işler değişti," dedi. "Ama iyi anlamda. Andrew, temmuz ayı ikimiz için de çok zor geçti. Nereden bildiğimi bilmiyorum ama sanırım başından beri Texas'a vardığımızda kötü bir şeylerin olacağını biliyordum. Bir süre yalnızca seyahatimizin son durağı orası olduğu için keyifsiz olduğumu düşündüm. Ama artık o kadar da emin değilim. Sanki öteden beri biliyordum..."

Belli belirsiz gülümsedim. "Sanırım seni anlıyorum," dedim. "O zaman sana bir sorum var."

Merakla bana baktı.

"Bir gün düzen kuracak mıyız?"

Tepkisi beklediğim gibi olmadı. Gülümsemesinin silinmesini ve içinde bulunduğumuz anın büyüünün

kaybolmasını bekliyordum ama onun yerine gözleri ışıldadı ve dinginleştiğini hissettim.

“Önünde sonunda, evet,” dedi. “Ama henüz değil.” Bakışlarını yola çevirerek sözlerini sürdürdü. “Mesela Andrew, ben bir gün İtalya’yı görmek istiyorum. Roma’yı. Sorrento’yu. Belki hemen şimdi ya da beş yıl sonra değil ama bir gün. Fransa’ya da gitmek istiyorum. Londra’ya. Hatta Jamaika’ya, Meksika’ya ve Brezilya’ya da gitme fikri bana çok hoş geliyor.”

“Gerçekten mi? Bütün bu yerleri görmek epey vakit alır,” dedim ama bunu onu fikrinden caydırmak istercesine değil, benim de çok keyif alacağımı belli ederek söyledim.

Rüzgâr açık pencereden Camryn’in saçlarına doğru eserek saç örgüsündeki gevşek tutamları uçuşturuyordu.

“Senin yanındayken kendimi özgür hissediyorum,” dedi. “Her şeyi yapabilirmiş, her yere gidebilirmişim gibi. Ne istersem olabilirmişim gibi.” Tekrar bana baktı. “Yakında bir düzen kuracağız ama bu düzenin sonsuza dek sürmesini istemem. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Kesinlikle,” dedim. “Kendim bile daha iyi ifade edemezdim.”

Karanlık çökerken Louisiana eyalet sınırına vardık ve Camryn arabayı yol kenarına çekti.

“Araba sürmeye devam edebileceğimi sanmıyorum,” dedi, kollarını gerip esneyerek.

“Bir saat önce direksiyonu bana vermeni söylemiştim.”

“Tamam, şimdi veriyorum işte.” Camryn yorgunken çok huysuz olabiliyordu.

Yerlerimizi değiştirmek için arabadan indik ama arabanın önünde buluşunca duraksadık.

"Nerede olduğumuzu görüyor musun?" diye sordum.

Camryn ıssız otobanda çevresine bakınarak omuz silkti. "Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde mi?"

Usulca gülerek önümüzde uzanan tarlayı işaret ettim. Sonra parmağımı yukarı, yıldızlara çevirdim. "Son sefer sayılmaz demiştin, hatırlıyor musun?"

Camryn'in gözleri ışıldadı ama çelişkide kaldığını görebiliyordum. Sebebini anlamam ise uzun sürmedi.

"Burası dümdüz bir açıklık. Etrafta görebildiğim kadarıyla inek falan da yok," dedim.

Söylediğim şeyin onun yanımıza yılan gibi bir şey gelmesi korkusuyla alakası olmadığını farkındaydım ama bunun lafını etmeyeceğini umarak anlamazdan geldim.

"Peki ya yılanlar?" dedi Camryn.

"Yılan korkunun nihayet yıldızların altında uyuma şansımıza engel olmasına izin verme."

Gözlerini kısarak bana baktı.

En büyük kozumu oynayarak yalvarmaya giriştim. "Lütfen! Hadi, n'ooooolur!" Gözlerimde acınası bir bakış belirmesi için uğraşsam da bunu onun kadar iyi becerdiğim bir muammaydı. İlk anda içimden onu omzuma atıp tarlaya götürmek gelmedi değil ama yalvarma tekniklerimin başarısını da merak ettim doğrusu.

Camryn bir an düşündükten sonra nihayet bana karşı koyamadı. "Anlaştık," dedi, biraz keyifsiz bir şekilde.

Battaniyeyi bagajdan aldım ve beraber çitlerin üzerinden geçerek devasa tarla boyunca ilerledik. Sanki bu anı daha önceden yaşamış gibiydim. Birkaç metre ötede bir yeri gözümüze kestirdik ve battaniyeyi yere sererek

Camryn'in kendisini daha iyi hissetmesi için etrafta yılan olup olmadığını kontrol ettim. Ayaklarımızı bileklerimizde çaprazlayarak sırtüstü uzandık ve tepemizde uzanan, yıldızlarla dolu sonsuz boşluğu seyre daldık. Camryn birkaç kuyruklu yıldız ve gezegeni göstererek her biri hakkında ayrıntılı bilgiler verdi. Onun bu kadar çok şey bilmesi ve gök cisimlerini birbirinden ayırt edebilmesi karşısında çok etkilenmiştim.

"Senin bu kadar şey olacağını hiç düşünmemiştim..."
Doğru kelimeyi bulabilmek için çabaladım.

"Bilgili mi?"

"Yok, şey olduğunu kastetmedim -"

"Milky Way'in çikolatadan öte bir şey olduğunu*, büyük patlama teorisinin ise televizyon dizisinden** ibaret olmadığını bilmeyen beyinsiz, yüzeysel bir kız olduğumu mu?"

"Evet, öyle bir şey," dedim, sırf onun oyununa katılmak için. "Cidden, bütün bunları nereden biliyorsun? Seni öyle bilimle ilgilenen biri olarak düşünmemiştim."

"Eskiden astrofizikçi olmak istiyordum. Galiba on iki yaşındayken bu kararı almıştım."

Bu itiraf karşısında resmen şok olmuş durumdaydım ama yüzümdeki gülümseme büyürken yıldızlara bakmaya devam ediyordum.

* 1923 yılında Frank C. Mars tarafından üretilmeye başlanmış olan, adı "Milky Way" İngilizcede "samanyolu" anlamına gelen çikolata

** Orijinal adı "Big Bang Theory" olan, Chuck Lorre ve Bill Prady tarafından yaratılmış, ilk kez 2007 yılında CBS'de yayınlanmış olan durum komedisi.

“İşin aslı bunun *yamı sıra* teorik fizikçi *ve* astronot olmak istiyordum, *bir de* NASA’da çalışma hayalim vardı. Ama o zamanlar biraz fazla hayalperestmişim anlaşılan.”

“Camryn,” dedim, hâlâ *ne* söyleyeceğimi bilemeyecek denli şaşkın olduğum için. “Bana neden bunları daha önce söylemedin?”

Camryn omuz silkti. “Bilmem ki,” dedi. “Konusu açılmadı işte. Sen önceden farklı şeyler hayal etmez miydin?”

“Evet, sanırım öyle,” diye yanıtladım. “Ama bebeğim, neden bu hayallerinin peşinden gitmedin?” Battaniyenin üzerinde doğrularak oturdum; çünkü söyledikleri epey dikkatimi çekmişti.

Bana aşırı tepki veriyormuşum gibi baktı. “Muhtemelen *senin* hayallerinin peşinden gitmemenle aynı sebepten.” Dizlerini kırarak ellerini karnına yasladı ve parmaklarını kavuşturdu. “Sen ne olmak isterdin?”

Şu an kendimden bahsetmek istemiyordum ama bu soruyu iki kez sorduğuna göre cevap versem daha iyiydi.

Ben de dizlerimi kırarak kollarımı yasladım. “*Herkesin* sahip olduğu klişe rock yıldızı hayallerinin dışında, ben mimar olmak istiyordum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dedim başımı sallayarak.

“Üniversiteyi bırakmadan önce mimarlık mı okuyordun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” diyerek cevabımın absürtlüğü karşısında kendi kendime güldüm. “Muhasebe ve işletme okuyordum.”

Camryn kaşlarını çattı. “*Muhasebe mi? Sen ciddi misin?*” Kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu.

“Sorma,” dedim ben de kendi kendime gülerek. “Aidan bana barına ortak olmamı teklif etmişti. O zamanlar da gözüm sadece parayı görüyordu ve bir mekân sahibi olmanın harika bir fırsat olacağını düşünmüştüm. Orada kendi müziğimi de yapabilirdim ve... Ne düşünüyordum bilmiyorum ama kardeşimin teklifinin üzerine atladım. Sonra birden bunun işletme yönünü falan filan bilmem gerektiğini söyledi. Üniversiteye kaydoldum, zaten fikrin cazibesi de orada sona erdi. Muhasebe de, bar işletmek de, şirket sahibi olmanın beraberinde gelen sorunlarla uğraşmak da bir şey ifade etmiyordu. Nihayetinde bu böyle gitmez dedim.”

Camryn de yanımda doğruldu. “O zaman neden şu mimarlık olayının peşinden gitmedin?”

Sırıttım. “Muhtemelen *senin* astrofizik olayının peşinden gitmemenle aynı sebepten.”

Buna karşı çıkabilecek bir kozu olmadığı için gülümsemekle yetindi.

Camryn’in sarı saçlarının ötesine bakarak gözlerimi tarlada gezdirdim. “Sanırım biz bir balık havuzunda yüzen iki kayıp ruhtan ibaretiz,” dedim.

Camryn gözlerini kıstı. “Bunu sanki bir yerden duymuştum.”

Gülümsüyorum. “Pink Floyd. Ama işin gerçeği bu.”

“Kayıp ruhlar olduğumuzu mu düşünüyorsun?”

Başımı geri atıp onun arkasındaki yıldızlara bakarak, “Toplum içinde, belki. Ama beraberken, hayır. Bence tam da olmamız gereken yerdeyiz.” diye cevap verdim.

İkimiz de uzun bir süre boyunca tek kelime etmedik.

Yan yana uzandık. Ne de olsa buraya bunun için gelmiştik. Üzerimizdeki gökyüzünün sonsuz karanlığını izlerken, o anın büyüüne kapılıp gittim. Sanırım o yıldızlarda kendimden bir parça buluyordum. Uzun bir zaman müziği, yollarda olmayı, geçen sene neredeyse beni öldürecek olan tümörü ve neredeyse Camryn'in ruhunu altüst edecek olan o zayıflık anını kafamdan attım. Lily'yi kaybetmemizi ve Camryn'in doğum kontrol haplarını almayı bırakmış olmasına karşın bana bundan bahsetmemesini bir anlığına da olsa unuttum. Benim de kendimi geri çekmekten vazgeçtiğimi ve bunu ona söylemediğimi aklımın gerisine ittim.

Gerçekten kafamda tek bir şey bile kalmamıştı. Çünkü bu tür anların insanın üzerinde böyle bir etkisi vardı. Sizi kavrayışınızın da ötesinde devasa bir şeyin içinde ufakcık hissettirirdi. Tüm problemlerinizi, yaşadığınız tüm zorlukları, dünyevi ihtiyaçlarınızı, isteklerinizi ve arzularınızı yok ederek sizi bütün bunların aslında ne kadar önemsiz olduğunu anlamaya iterdi. Sanki bütün dünya sus pus olurdu. Aklınızın anlayabileceği ya da hissedebileceğiniz tek şeyin evrenin büyüklüğü olduğunu duyumsar, onun içinde nasıl bir yeriniz olduğunu düşünerek hayret ederdiniz.

Kimin psikiyatriste ihtiyacı vardı ki? Kimin terapistlere, yaşam koçlarına, motivasyon konuşmalarına ihtiyacı vardı? Bütün bunları boş vermeliydik. Sadece ara sıra gece vakti gözlerinizi gökyüzüne dikerek kendinizi orada kaybolmaya bırakmalıydık.

Ertesi sabah hiç de hoş olmayan bir şekilde uyandım. Gözlerim hâlâ kapalıyken havayı şöyle bir kokladım. Zihnim tamamen uyanmamış olsa da burnumun ucundaki koku vücudumu harekete geçirmeye yetmişti. Havada hafif bir serinlik vardı ve vücudum sabah çiyleleriyle kaplanmışçasına ıslaktı. Diğer tarafıma dönerek havayı tekrar kokladım. Deminkinden de beterdı. Yakınlarda bir şeyin hışırdaydığını duydum ve nihayet gözlerimi aralamayı başardım. Camryn yanımda uyuyordu. Yattığım yerden sadece sarı örgüsünü görebiliyordum. Anlaşılan kıvrılıp dizlerini kendisine çekerek uyumuştı.

Bu koku da neydi?

Ağzımı elimle örterek kalkmaya yeltendim. Camryn de aynı anda hareketlenerek sırtüstü döndü ve iki eliyle gözlerini ovuşturarak esnedi. Ben tam doğrularak gözlerimi tamamen açarken, "Bu koku da ne?" diye sordu Camryn, yüzünü ekşiterek.

Muhtemelen nefesinin koktuğunu söyleyerek ona takılmaya niyetlenmişim ki, Camryn'in gözleri arkamda gördüğü bir şey karşısında kocaman oldu.

İçgüdüsel olarak anında öbür tarafıma döndüm.

Bizden birkaç metre ötede bir inek sürüsü duruyordu ve hareket ettiğimizi hissettiklerinde ürkmüşlerdi.

"Aman Tanrım!" Camryn yerinden fırladı. Ben de onun peşinden fırladım.

İki inek "möö" sesleriyle homurdandı ve arkalarındaki sürüyü iyice heyecanlandırdı.

"Bence buradan uzaklaştık iyi olur," dedim, onun elini kaparak koşmaya başlarken.

İlk başta battaniyeyi almak aklımıza gelmedi ama sonra durup geri dönerek battaniyeyi de kaptım. Camryn çığlık atarken ben de gülmeye başladım ve beraber arabaya doğru koşturduk.

"Ahhh, boka bastım!" diye haykırdım.

Camryn kahkahalarla gülmeye başladı ve tarlanın geri kalanını debelenerek geçtik. Ben bir yandan koşmaya, diğer yandan da ayakkabımdaki boklardan kurtulmaya çalışırken Camryn'in parmak arası terlikleri toprağa yapışıp duruyordu.

"Bu olanlara inanamıyorum!" diye güldü Camryn, nihayet arabaya vardığımızda. Öne eğilip ellerini dizlerine yaslayarak nefesini düzene koymaya çalıştı.

Benim de nefesim kesilmişti ama yine de inat ederek ayakkabımın altını asfalta sürtmeye giriştim. "Kahretsin!" dedim, ayağımı ileri geri sürterken.

Camryn arabanın kaputuna oturarak bacaklarını öne sallandırdı. "Tamam mıyız?" diye sordu gülerek.

Nihayet durarak ben de nefesimi düzene koymaya çalıştım. Onun yüzündeki gülümsemenin güzelliğine bakarak, "Evet, kesinlikle," dedim.

"Güzel!" diyerek arkamı işaret etti. "İstersen çimenlerde devam et," dedi, gülmemek için dudaklarını sıkarken. "Öyle yaparak sadece etrafa yayıyorsun."

Çimenliğe geçerek yine ayakkabımı ileri geri sürtmeye giriştim. "Ne ara bok uzmanı oldun ki?"

"Laflarına dikkat et," diye uyardı, arabanın sürücü koltuğuna geçerken.

"Ne yapacaksın?" diye meydan okudum ona.

Camryn, Chevelle'in motorunu çalıştırdı. Gözlerinde acımasız bir bakış vardı. Sol kolunu açık camdan sarkıttı ve ben ne olup bittiğini anlayamadan ağır ağır ilerlemeye başladı.

Ona uyarıcı bir bakış attım ama bu, yüzündeki gülümsemeyi genişletmekten başka bir işe yaramadı.

"Beni burada bırakmayacağını biliyorum!" diye bağırdım, o yanımdan geçip giderken.

Bırakmaz tabii...

Camryn iyice uzaklaştı ve ilk başta onun blöfünü görerek öylece dikildim.

Nihayetinde pes edip arabanın peşinden koşmaya başladım.

CAMRYN

29. Bölüm

New Orleans'a vardığımızda aklıma gelen ilk şey; *evim evim güzel evim* oldu. Etrafımda gördüklerim aşına gelmeye başladıkça heyecanlandığımı hissettim: kocaman meşe ağaçları, güzel tarihi evler, Pontchartrain Gölü, Superdome ve bana her daim oyuncak gibi gelen sarı kırmızı tramvay. Tabii bir de French Quarter. Hatta bir sokak köşesinde saksafon çalan bir adam bile gördük. Sanki New Orleans'ı gösteren bir kartpostalın içine girmiş gibiydik.

Andrew'a baktığımda o da bana gülümsedi. Sağa doğru sinyal verdi ve Royal Caddesi'ne döndük. Holiday Inn'i gördüğümde kalbim aynı anda hem kanat çırpmaya, hem de küt küt atmaya başladı. On ay önce burada öyle çok şey olup bitmişti ki, ikimiz için de sıradan bir otelden çok daha öteydi.

"Burada kalmak isteyeceğini düşündüm," dedi Andrew, gülümseyerek.

Kafamda canlanan anılar hâlâ nefesimi kestiği için ona cevap vermeyi başaramadım. Başımı sallayarak onaylamakla yetinirken yüzümde onunkine benzer bir gülümseme belirdi.

Eşyalarımızı arabadan alıp otelin lobisine yollandık. Resepsiyonda duran iki kadın hariç, her şey geçen seferkiyle

aynı görünüyordu. Ama kadınları daha önce gördüğümü hatırlamıyordum.

Çevreme bakıp her şeyi sindirmeye çalışırken, Andrew'un önceden kaldığımız odaların boş olup olmadığını sormasını hayal meyal duydum.

Tanrım, burayı çok özlemişim.

"Evet, o odaların ikisi de boş," dedi resepsiyon görevlisi. "İkisini de mi tutmak istiyorsunuz?"

Bu soru dikkatimi çekti.

Andrew bana döndü. Sanırım benim fikrimi öğrenmek istiyordu.

Çantamı diğer omzuma asarken bir an tereddüt ederek bu soruyu düşündüm. Bunu hiç beklemediğim gibi, cevap vermenin bu denli zor olacağını da düşünmezdim.

"Ee, şey..." Kararsız bir tavırla bakışlarımı Andrew ile resepsiyon görevlisi arasında gezdirdim. "Bilemiyorum. Tamam, belki de sadece şey olanı tutalım..." Bu kez on altı yaşında iki ergen gibi görünmek istemediğim için kendimi tuttum ve Andrew'a imalı bir bakış attım. "*Olayı sonuca bağladığımız odayı.*"

Andrew dudaklarını sabit tutmak için kendisini zorladı ama resepsiyon görevlisine kredi kartını uzatırken gözlerinde beliren gülümsemeyi net bir şekilde gördüm.

Çok geçmeden lobiden çıkarak odamızın bulunduğu kata gitmek için asansöre bindik. Koridorda ilerlerken duvarların renklerine kadar her şeyi sindirmeye devam ettim; çünkü ne kadar önemsiz ya da küçük görünürse görünsün, bütün bunlar bir anıya ait parçalardı. Tekrar burada olma hissi... Neredeyse mutluluk gözyaşlarına

boğulacaktım. Ama bir yandan da heyecan duyduğum için duygu boşalması yaşamaktan kurtulmuştum.

Andrew omzunda iki çantamız ve ona aldığım elektrogitarla eski odalarımızın arasında dikildi. Gitara bir kırılıf almak isteyip duruyordu ama bir türlü buna fırsatı olmamıştı.

“Tekrar burada olmak çok garip, değil mi?” diye sordu, bana bakarak.

“Garip, ama iyi anlamda,” dedim.

Bir an birbirimize ve iki kapıya bakarak öylece durduk ve sonunda Andrew tuttuğumuz odaya yönelerek anahatar kartını yuvasına soktu.

Gerçek anlamda geçmişe adım atar gibi hissettim. Kapı ağır ağır açıldı. Sanki bu odada yaşadığımız tüm duygular içeride beklemiş, şimdiyse bizi karşılıyordu. İçeri girerken burada ayrı ayrı ve beraber uyuduğumuz her geceyi hatırladım. Andrew beni kollarına aldığı anda durduğum yere baktım. French Quarter’ın kalabalık caddelerine bakan pencerelere döndüm. Andrew’un o pencere pervazında oturarak akustik gitarını çalışını, tek başıma olduğumu zannederek *Barton Hollow*’u söyleyip dans edişimi gözlerimin önüne getirdim. Banyoyu görmek için döndüğümde Andrew ışığı yaktı ve gözlerimi yere çevirerek onun yanımda uyuduğu geceyi hayal meyal da olsa hatırladım.

Sanırım bazen en güzel anılar en akla gelmeyecek yerlerde yaşanıyordu. Bu da insanın hayatını içinden geldiği gibi sürdürmesinin, her detayını planlamasından daha güzel olduğunun bir diğer ispatıydı.

Andrew’a dönerek, “Neden bilmiyorum ama... Aralıktan bu yana yollarda geçirdiğimiz bunca zamanın amacının

buraya varmak olduğunu hissediyorum. Bu şehre. Bu otele,” dedim. Ağzımdan çıktığı anda bu sözlere kendim de inanamadım ve sebebini sorgulamaya başladım. Pek çok şey ifade ediyor olabilirdim ama sanırım en baskın olanı, *buraya* dönmeye *ihtiyacımız* olduğu yönündeydi.

Evet, kesinlikle böyleydi ya da en azından *benim* buna ihtiyacım vardı. Bunun farkındalığını yaşarken, nesnelerden ziyade düşüncelerle çevrenmiş olduğumu fark ettim. Andrew’un gözlerine baktım ama onu gördüğüm söylemezdi. Daha çok, onun geçmişteki halini görüyordum. Zaman değişmişti ama insanı mıknatıs gibi çeken yeşil gözleri hâlâ aynıydı.

Neden kendimi böyle hissediyorum?

“Belki de haklısın,” dedi ve ses tonu daha gizemli bir hal aldı. “Camryn, şu an ne düşünüyorsun?”

“İlk seferinde çok çabuk yola çıktığımızı.” Aklıma gelen ilk şey buydu ama dile getirdiğim anda bunun aslında ne kadar doğru olduğunu fark ettim.

“Neden peki?” diye sordu bana doğru bir adım atarak.

Bu sefer cevaplarını çoktan bildiği sorular soruyormuş gibi hissetmedim. Sanki ikimiz de aynı şeylere kafa yoruyor, bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyor ve birbirimizden bir cevap almayı umuyorduk.

İkimiz de ellerimizi bacaklarımızın arasına sıkıştırarak yatağın ucuna oturduk. Çok uzun gelen birkaç saniye boyunca sessiz kaldık. Sonra ona dönerek, “O anda yola çıkmayı hiç istememiştim, Andrew. New Orleans’tan sonraki durağımızın Galveston olacağını biliyordum. Buradan ayrılmaya hazır değildim... Ama neden, bilmiyorum,” dedim.

Ve bu gerçek çok canımı sıktı.

Neden? Texas'ın yolculuğumuzun sonu olduğundan korkmamın ve daha sonra orada kötü bir şey olacağını hissetmemin dışında, neden burada kalmak istemiştim ki? Öyle sonsuza dek kalacak halimiz yoktu tabii ama buradan çok erken ayrılmıştık.

"Bilmiyorum ki," dedi Andrew omuz silkerek. "Belki nihayet burada *olayı sonuca bağladığımız* içindir." Beni muzipçe dirseğıyle dürttü.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Evet, belki ama bence tek sebep bu değıl. Bence burada kendimizi bulduk." Düşünceli bir tavırla gözlerimi duvara dikip baktım. "Bilmiyorum işte."

Andrew ayağı kalkarken yatağın hareketini hissettim.

"O zaman bu sefer gitmeden önce vaktimizi en iyi şekilde değıerlendirelim," diyerek elini bana uzattı. "Belki bir şekilde çözeriz."

Ayağı kalktım. "Ya da belki bu yeniden yaşamamız içindir."

Dürüst olmak gerekirse, bunu neden söylediğıme dair en ufak fikrim bile yoktu.

"Tam olarak neyi yeniden yaşamamız için?" diye sordu.

Bir an duraksayarak bunu düşündüm ve yanıtladım. "Onu da bilmiyorum..."

ANDREW

30. Bölüm

Camryn'in yüzünü avuçlarıma aldım. "Bunu hemen şimdi çözmek zorunda değiliz," diyerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Şu an inek boku gibi kokuyorum ve duşa girmem lazım. Umarım bu seni bana eşlik etmekten alıkoymaz."

Camryn'in düşünceli ifadesi, bu sözlerim karşısında yüzünde beliren gülümsemeye karışıp yok oldu.

Onu kucağıma alarak kalçalarını kavradım ve o da bacaklarını belime, kollarını ise omuzlarıma doladı. O sıcak dilini dudaklarımdan arasında hissettim. İkimizin de üstündekileri yere fırlatarak duşa yöneldim ve kapıyı arkamızdan kapattım.

Güneş battıktan sonra gittiğimiz ilk yer Old Point Bar oldu. Ön kapıdan içeri girdiğimizde, iri yarı iki adamı itmeye çalışarak yanımıza gelmeye çalışan Carla bizi karşıladı. Heyecanla birbirimize sımsıkı sarıldık.

"Seni tekrar gördüğüme çok sevindim!" dedi Carla, gürültülü müziğin ardından sesini duyurmaya çalışarak. "Dur da sana bir bakayım!" Bir adım geri çekilerek beni baştan aşağı inceledi. "Yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmemişsin."

Sonra Camryn'e döndü ve bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. "Hı hı, *seni bırakmayacağını biliyordum.*" Camryn'i de sıkıca kucakladı.

"Siz ikiniz gittikten sonra Eddie'ye söylemiştim zaten," diye sözlerini sürdürdü. "O güvenilir bir kız diye. Eddie de bana hak verdi tabii ki. Buraya döndüğünde Camryn'in yanında olacağını söyledi. Hatta benimle iddiaya girmek istedi." Beni işaret ederek göz kırptı. "Eddie nasıldı, bilirsin."

O anda midemin kasıldığını hissettim. " 'Nasıldı' derken?" diye sordum ihtiyatlı bir tavırla, vereceği cevaptan korkarak.

Carla, yüzü biraz seğirse de gülümsemesini bozmadan, "Çok üzgünüm, Andrew, ama Eddie mart ayında öldü," dedi. "Dediklerine bakılırsa felç geçirmiş."

Nefesimin tıklandığını hissederek yanımdaki bar taburesine çöktüm. Camryn'in yanıma geldiğini hissettim ama gözlerimi yerden ayıramadım.

"Sakin böyle yapma, beni duyuyor musun?" dedi Carla. "Sen Eddie'yi herkesten daha iyi tanıyordun. Kendi oğlu öldüğünde bile ağlamamıştı. Unuttun mu yoksa? Robert'in anısına bütün gece gitarını çalmıştı."

Camryn'in parmaklarının elime sarıldığını hissettim. Başımı kaldırdığımda, Carla'nın barın arkasına geçerek raftan bir şişe viski ve iki shot bardağı aldığını gördüm. Bardakları önüme koyup içkiyi doldurmaya başladı.

"Hep derdi ki," diye sözlerini sürdürdü. "Bizden önce ölürse, öbür taraftan insanların mezarının başında ağlamaktansa dans ettiğini görmeyi yeğlermiş. Hadi, iç şunu. Eddie'nin en sevdiği viski. O da böyle yapardı."

Carla'nın hakkı vardı. Eddie'nin insanların arkasından yas tutmasından nefret edeceğini bilmeme karşın, kalbimde hissettiğim sonsuz boşluğu dolduramıyordum. Yanımda oturan Camryn'e baktığımda onun da gözyaşlarını tutmaya çalıştığını gördüm. Ama gülümseyerek elimi hafifçe avucunda sıkmakla yetindi. Carla'nın koyduğu viskiye uzanarak benim de diğer bardağı almamı bekledi. Elim bar tezgâhında ilerleyerek bardağı sıkıca kavradı.

"Eddie'ye," dedim.

"Eddie'ye," diye tekrarladı Camryn.

Bardaklarımızı tokuşturarak birbirimize gülümsedik ve içkilerimizi içtik.

Camryn elini indirip bardağı bar tezgâhına çarparak devirince ortamdaki ciddi atmosfer bir anda dağılıp gitti. Camryn suratında tekme yemiş gibi bir ifadeyle ciyaktı.

Carla gülerek devrilen bardağı aldı ve dökülen içkiyi bir bezle sildi. "Güzel olduğunu söylemedim ki, sadece Eddie'nin en sevdiği olduğunu söyledim."

Ben bile bu viskinin bok gibi olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Tadı berbat. Eddie'nin bunca yıl o içkiyi nasıl içtiğini merak ettim.

"İkiniz hâlâ beraber çalışıyor musunuz?" diye sordu Carla.

Camryn yanımdaki boş tabureye oturarak, "Evet, hem de sık sık," diye atıldı.

Carla bize şüpheli gözlerle bakarak benim shot bardağımı aldı ve barın altında bir yere kaldırdı.

"Ne zamandır? Hem neden buraya daha erken gelmediniz?"

Derin derin içimi çekerek ellerimi kenetledim ve bara yaslandım. "Buradan ayrıldıktan sonra Galveston'a gittik. O tümör yüzünden kendimi hastanede buldum gibi bir şey."

"Kendini hastanede buldun *gibi bir şey* mi?" dedi Carla. Onun şu Florida'daki polisle akraba olup olmadığını merak ettim doğrusu. Parmağını sert bir şekilde bana uzattı, ancak Camryn'le konuştu. "Ona doktora gitmesini söyleyip duruyorduk ama laftan anlamıyordu."

"Siz de mi biliyordunuz?" diye sordu Camryn.

Carla başıyla onayladı. "Evet, biliyorduk. Ama bu çocuk keçi gibi inatçı."

"O konuda haklısınız," dedi Camryn, gülmesini bastırmaya çalışarak.

Başımı iki yana sallayarak bara yasladığım ellerimi çekip doğruldum. "Siz ikiniz hemen bana karşı birlik oldunuz," dedim. "Neyse, nihayetinde hayattayım. Camryn ile ikimiz yolda bayağı sıkıntılı şeyler yaşadık ama atlattık." Ona sıcak bir gülümsemeyle baktım.

"Anlaşılan başladığınız yere dönmüştünüz," dedi Carla ve bu sözleriyle ikimizin de dikkatini çekmeyi başardı. "Umarım bu akşam burada çalarsınız. Eddie son bir kez sizinle olmayı çok isterdi."

Camryn'le bir an gözlerimiz buluştu.

"Ben varım," dedi Camryn.

"Ben de."

Carla ellerini çırpı. "O zaman anlaştık! Ne zaman isterseniz o zaman başlayın. Bu akşam bir grup çıkacaktı ama iptal oldu."

Carla'yla bir süre barda takıldıktan sonra sahneye çıktık. O akşam bar pek dolu değildi, ancak heyecanlı bir kalabalık vardı. Artık bizimle özdeşleşen düetimiz *Barton Hollow* ile başladık. Old Point beraber çaldığımız ilk yer olduğu için bu şarkıyla giriş yapmak ikimize de uygun görünmüştü. Birkaç şarkının ardından nihayet *Laugh, I Nearly Died*'a geldik ve şarkıya başlamadan önce bunu Eddie Johnson'ın anısına söyleyeceğimizi duyurdum. Şarkıda bana Eddie'nin yerine çalışan Alfred adındaki nazik adam eşlik etti.

Saat gece yarısını biraz geçerken Carla'ya ve Old Point Bar'a veda ettik. Ama New Orleans yaşam tarzına uymak için erkenden yatağa çekilmek yerine dışarıda takıldık ve en güzel yerlere gittik. Önce D.b.a'ya uğradık, sonra da Camryn'in bana bilardoda ders verdiği o bara gittik. Buraya son gelişimizin ve bir bar kavgasının ardından kendimizi dışarıda bulmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Beni hatırlamayacaklarını umdum. Bilardo oynayıp birkaç içki devirdikten sonra saat ikiye gelirken otele döndük ve geçen seferki gibi ayakta durmakta zorluk çeken Camryn'in asansöre binmesine yardımcı oldum.

"İyi misin bebeğim?" dedim usulca gülerek, kolumu beline sararken.

Camryn'in başı iki yana salladı. "Hayır, hiç de iyi değilim. Sen ise gülüyorsun."

"Ooo, özür dilerim," dedim, ama çok da içten sayılmazdım. "Ben sana gülmüyorum, sadece bu kez tuvaletin yanında uyuyup uyumayacağını merak ettim."

Camryn inledi, ancak bunun rahatsızlığını ifade etmektense bana karşı çıkmak için olduğunu düşündüm.

Asansörün kapılarını açarken onu daha sıkı tuttum ve odamıza kadar beraber yürüdük. Onu yatağa yatırarak iç çamaşırı dışında üzerindeki her şeyi çıkardım ve üzerine bir tişört geçirmesine yardım ettim. Camryn başını yastığına gömdü ve ben de üzerini örtmeye yeltendim ama böyle sarhoş olduğunda üzerindikiler dışında herhangi bir şeyin onu çok terleteceğini ve nihayetinde bu akşam aldığı bütün alkolü vücudundan atmasına yol açacağını hatırladım.

Ne olur ne olmaz diye televizyonun yanındaki küçük çöp sepetini alarak yatağın yanına yerleştirdim. Sonra banyoya girerek bir bezi soğuk suyla ıslatıp lavaboda sıktım. Ama Camryn'ın yüzünü silmek için geri döndüğümde, onun çoktan kendisinden geçmiş olduğunu gördüm.

Ertesi sabah uyandığımda, onun benden önce uyandığını görerek şaşırdım.

"Günaydın, bebeğim," dedi, fısıldarcasına yumuşak bir sesle.

Gözlerimi açmaya çalıştım ve onun başını yastığına yaslamış, bana doğru yattığını gördüm. Mavi gözlerinde görmeyi umduğum akşamdan kalma, yorgun ifadenin yerinde sıcak ve canlı bir bakış vardı.

"Neden bu kadar erken uyandın?" diye sordum uzanıp parmaklarımı yanaklarında gezdirirken.

"Bilmiyorum ki," dedi. "Aslında ben de biraz şaşırdım."

"Nasıl?"

"Gayet iyiyim."

Kolumu beline dolayarak onu kendime çektim ve çıplak bacaklarımız birbirine dolaştı. Camryn parmağını göğsümdeki kaslarda gezdirmeye başlayınca tenimde bir karıncalanma hissettim.

Onun gözlerini ve dudaklarını inceleyerek parmağımı yüzünde dolaştırdım. Bana öyle güzel görünüyordu ki. İnanılmaz güzel. Camryn parmaklarımı kendi parmaklarına dolayıp her birini teker teker öptükten sonra bana iyice yaklaştı. Üzerinde daha farklı bir hal vardı.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordum.

Gözlerinde sıcak bir bakış belirirken gülümseyerek beni onayladı. Sonra dudaklarını benimkilere değdirerek göğüslerini benim göğsüme bastırdı. Göğüs uçları iyice sertleşmişti. Ben de sertleştiğimi hissederken onun elini aşağı götürdüm. Dilini dilimde gezdirerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bütün vücuduna sahip olmak istercesine kollarımı ona doladım. Camryn kendisini bana bastırırken pamuklu incecik çamaşırının altından teninin yumuşaklığını ve ıslaklığını hissettim. Şehvetli öpücüğümüzü kesmeden bir elimi uzatarak parmaklarımı çamaşırına geçirdim ve aşağı indirdim. Kalçalarımı ona bastırıp hareket ettirmeye başladım.

Dönüp onun üzerine çıkarak gözlerinin içine baktım ama ağızımdan tek kelime bile çıkmadı. Ona ne kadar arzulu görüldüğünü ya da bana bakmasını söylemedim. Ona sözcükler, jestler ya da taleplerle hâkim olmak istemiyordum. Gözlerine baktığım anda konuşmaya ihtiyacımız kalmıyordu.

Öpücüklerimi dudaklarında, yanaklarında ve elmacık kemiklerinde gezdirdikten sonra dilimle dudaklarını

araladım ve onu usulca öperken kendimi ona sürttüm. Kalçalarını bana doğru hareket ettirerek beni ne kadar istediğini hissettirdi. Bu kez onu uğraştırmaya ya da istediğini vermeyi geciktirmeye niyetim yoktu. Kendimi ona doğru bastırarak dudaklarının aralanmasını ve gözlerini kırıştırmasını seyrettim. Bana doladığı bacakları titriyordu. Alt dudağını ısırarak usulca inildedi. Onu tekrar öperek kendimi olabildiğince içeri bastırdım. Omuzlarıma sımsıkı tutunan elleri ve bana bastıracağı kalçaları titrerken parmaklarını sırtıma geçirdi.

Bu kez daha sert hareket etmeye başladım. Dilimi onun terleyen vücudunda gezdirmek istiyordum ama durmadım. Duramıyordum...

Kendimi daha ileri bastırabilmek için olduğum yerde doğrularak bacaklarından birini kavrayıp belime doladım. Camryn ismimi mırıldanarak iki eliyle birden belimi kavradı ama sonra ellerini geri çekerek yatak örtüsüne yapıştı. Göğüslerinin ileri geri hareket etmesini arzuyla seyrederek kendimi daha da sert bastırdım ve dudaklarımı göğüslerine götürdüm.

Görüşüm bulanırken Camryn inildemeye başladı. Bunu duymak beni kendimden geçirdi ve onun bacağına bırakarak vücudumu tekrar ona yasladım. Kollarını sıkıca göğsüme dolarken göğüslerini göğsüme bastırdı. Tırnaklarını tenime gömdüğünü hissedebiliyordum. Kalçalarını benimle hareket ettirirken dudaklarımız buluştu. Doruğa ulaştığımı hissettim ve vücuduma bir titreme hissi yayılırken inildedim. Sert darbelerim ileri geri hafif hareketlere dönüştü. Camryn alt dudağımı ısırdı ve onu usulca öperek kalçalarımı hareket ettirmeye devam ettim.

Nihayet onun göğsünün üzerine yığılıp kalarak çılgın gibi atan kalbimin normale dönmesini bekledim. Kanım vücudumda hızla dolaşırken şakağımdaki damarın atmaya başladığını hissedebiliyordum. Yüzümü onun çıplak göğüslerine yaslayarak kesik kesik nefes alırken dudaklarımı hafifçe araladım. Camryn parmaklarını nemli saçlarımda gezdirdi.

Bütün sabah tek kelime etmeden orada öylece uzandık.

31. Bölüm

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum. Gözlerimi açtığımda, başucumdaki saat, on biri on geçeyi gösteriyordu. O anda çıplak hissetmemin sebebinin üzerimde kıyafet olmaması değil, Camryn'in yanımda olmaması olduğunu fark ettim.

Camryn üzerine sutyen takmadan bir tişört ve şort geçirmiş, pencere pervazına oturmuştu. Camdan dışarıyı seyrediyordu.

"Bence gitmeliyiz," dedi, gözlerini önümüzde uzanan New Orleans manzarasından ayırmadan.

Yatakta doğruldum. Belimden aşağısı hâlâ örtülerin arasındaydı. "New Orleans'tan ayrılmak mı istiyorsun?" diye sordum şaşırarak. "Ama ilk gelişimizde çok çabuk yola çıktığımızı söylemiştin."

"Evet," dedi, hâlâ bana bakmadan. "İlk seferinde çok çabuk yola çıkmıştık. Ama şimdi sırf bunu telafi etmek için burada daha fazla kalamayız."

"İyi de, neden gitmek istiyorsun ki? Buraya geleli bir gün oldu."

Dönüp bana baktı. Gözlerinde duygusallık ya da kararlılık gibi bir ifade vardı ama hangisi olduğunu kestiremedim.

Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Andrew, bunun ku-
lağa aptalca geleceğini biliyorum. Ama bana öyle geliyor
ki, burada kalırsak... ben..."

Yataktan kalkarak yerdeki çamaşırımı giyiyorum. "Ne
oldu?" diye sordum, ona yaklaşılarak.

Bana baktı. "Sanırım... dün buraya ilk geldiğimizde,
düşünebildiğim tek şey buranın hayatımızda ne kadar
büyük bir yer tuttuğuydu. Burada geçirdiğimiz zaman-
ları aklımda canlandırıp onları yeniden yaşamaya çalış-
tığımı fark ettim ama -"

"Ama bir şeyler aynı değil," diye lafını tamamladım,
ne demek istediğini anlayarak.

Bir an duraksadıktan sonra usulca başını salladı. "Evet.
Sanırım buranın çok özel bir anısı olduğu için - kahret-
sin, Andrew, ne dediğimi ben bile bilmiyorum!" Yüzün-
deki düşünceli ifade yerini kızgınlığa bıraktı.

Pencerenin önündeki masadan bir sandalye çekip otu-
rarak öne eğildim ve birbirine kenetlediğim ellerimi dizle-
rime yaslayarak ona baktım. Bu açıklamasına ek olarak bir
şeyler söylemeye yeltendim ama o benden önce davrandı.

"Belki buraya bir daha asla gelmemeliyiz."

İşte *bunu* söylemesini beklemiyordum. "Neden?"

Camryn doğrulmak için ellerini pencerenin pervazına yaslayarak omuzlarını dikleştirdi. Kendi düşüncelerini netliğe kavuşturmayı başarırken yüzündeki kafa karışıklığı ve belirsizlik ifadesi silinmeye başladı.

"Sanki ne yaparsan yap, bir anıyı en ufak ayrıntılarına kadar yaşamaya çalışsan da, ilk yaşadığı zamanki gibi doğal olmayacakmış gibi." Düşünceli bir tavırla camdan dışarı baktı. "Çocukken Cole ile eski evimizin arkasındaki

ormanda oyun oynadığımızı hatırlıyorum. En güzel anılarım bunlar. Orada bir ağaç evi yapmıştık." Bana bakarak usulca güldü. "Yani, ağaç evinden ziyade iki dalın arasına tutturulmuş birkaç tahtadan ibaretti. Ama ne de olsa *bizim* ağaç evimizdi ve onunla gurur duyuyorduk. Her gün okuldan sonra orada oyunlar oynardık." Çocukluğundan kalma bu anıyı düşünürken yüzü aydınlandı. Ama sonra gülümsemesi silindi. "Oradan annemin şu an yaşadığı eve taşındık. Sürekli o ormanı, ağaç evimizi ve orada geçirdiğimiz eğlenceli zamanları düşünüyordum. Odamda yalnız otururken ya da bir yere giderken o anılara öylesine dalıyordum ki, her şeyi yıllar önceki gibi *hissedebiliyordum*." Parmaklarını aralayarak elini göğsüne yasladı.

"Bir gün oraya geri döndüm," diye sözlerini sürdürdü. "Nostaljiye öyle bağımlıydım ki, oraya gidersem, eskiden ağaç evimizin olduğu yere oturursam bu duyguyu güçlendirebileceğimi düşünmüştüm. Eskiden oturduğum yere oturup toprağa Cole'un okuması için gizli mesajlar kazıyacaktım. Ama aynı şey değildi, Andrew."

Onu dikkatle dinlemeyi sürdürdüm.

"Aynı şey değildi," diye tekrarladı dalgın bir tavırla. "Çok hayal kırıklığına uğramıştım. O gün kalbimdeki boşluğu doldurmak için oraya gitmiştim, ancak o boşluğun daha da genişlemesine yol açtım. Ondan sonra ne zaman o eski zamanları kafamda canlandırmaya çalışsam, bir türlü başaramadım. Oraya dönerek o anıyı mahvetmiştim. Kafamda o anının yerini o günün boşluğunun aldığını fark ettiğimde, artık çok geçti."

Bahsettiği nostalji hissinin nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyordum. Bana kalırsa herkes hayatının bir döneminde

bunu yaşıyordu, ancak kendi deneyimlerime ilişkin detaylara girmektense onu dinlemekle yetinmeyi tercih ettim.

“Bütün sabah boyunca kendimi aslında bu odada olmadığımıza inandırmaya çalıştım. Dün gece gittiğimiz barın aslında Old Point olmadığını düşündüm. Kendimi Eddie’ye ilişkin aldığımız kötü haberleri sadece kafamda kurduğuma ikna etmeye çalıştım.” Camryn gözlerimin içine baktı. “Bu anıyı da mahvetmeden buradan gitmek istiyorum.”

Hakkı vardı. Kesinlikle hakkı vardı.

Ama merakım da uyanmaya başlamıştı.

“Camryn, neden o anıyı tekrar yaşamaya çalışıyordun?” Bunu söylemekten nefret ediyordum. “Şu anki durumumuzdan memnun değil misin? Şu anki *ilişkimizden*?”

Gözlerinde inanamaz bir bakışla başını kaldırıp bana baktı. Ama sonra yüzündeki ifade yumuşadı. “Tanrım, hayır, Andrew.” Pencerenin pervazından inerek aralık duran bacaklarımın arasına geçti. “Hiç alakası yok. Sanırım buraya gelince içten içe hayatımın en güzel deneyimlerinden birini tekrar yaşamaya çalıştım.” Ellerini omuzlarıma yasladı ve ben de uzanıp kollarımı beline dolayarak ona baktım. Cevabı karşısında çok rahatlamıştım.

Gülümseyerek ayağa kalktım. “O zaman o güzel beynin saçmalayıp durduğunu fark etmeden buradan çekip gitsek iyi olur.”

Bu sözlerim karşısında kıkırdadı.

Hemen eşyalarımızı çantalarımıza doldurmaya başlayarak ona banyoyu işaret ettim. “Hiçbir şeyi unutma.” Yüzündeki gülümseme genişleyerek hemen banyoya yöneldi. Telaşla geçen birkaç dakikanın ardından her şeyimizi

toparlamıştık. Çantalarımızı ve gitarı alarak arkamıza bile bakmadan odadan çıktık. İkimiz de bu sefer kiralamadığımız yan odanın kapısına dahi göz atmadık. Aşağı inip lobiye vardığımızda resepsiyona giderek bir haftalık konaklama için peşin olarak yaptığım ödemenin iadesini talep ettim. Resepsiyon görevlisi kredi kartımı alarak iadeyi yaparken ben de odamızın anahtar kartını ona uzattım.

Camryn yanımda sabırsızlıkla bekliyordu.

"Etrafına bakınmayı bırak," dedim, anılarımızı riske attığını bilerek.

Camryn usulca gülerek gözlerini bir an için yumdu.

"Holiday Inn New Orleans'ta kaldığınız için teşekkür ederiz," dedi görevli. "Tekrar bekleriz."

"Holiday Inn mi?" diye rol yaptım. "Yok, burası... Gulfport'taki... Embassy Suites. Evet, burası Mississippi. Sizin neyiniz var, hanımefendi?"

Resepsiyon görevlisinin yüzü düştü ve kadın şaşkınca bir kaşını kaldırdı ama bana cevap vermemeyi yeğledi.

Dışarı çıkar çıkmaz Camryn de oyunuma katılarak eşyalarımızı Chevelle'e yüklemeye girişti. "Bence Louisiana'ya geldiğimizde New Orleans'a uğramadan geçelim."

Farklı bir yerdeymişiz gibi yapmak sandığım kadar da zor değildi.

"Bana uyar," dedim, kapımı kapatırken. "İstiyorsan Galveston'a da uğramadan geçebiliriz."

"Olmaz, anneni ziyaret etmemiz gerek," diye karşılık verdi. "Ondan sonra istediğimiz yere gideriz."

Vitesi takıp geri geri çıkarken, "Galveston'a giderken bir yerlerde durabiliriz tabii," dedim.

Bana hak vererek dudaklarını büzdü. "Haklısın." Sonra bana *hadi, buradan bir an önce uzaklaşalım* dercesine baktı.

New Orleans'tan çıkmak için uzun yolu kullandık. Baton Rouge ve Shreveport'tan geçerek kuzeybatıya doğru ilerledik. Nihayetinde Texas eyalet sınırından geçerek Longview'a ulaştık. Tyler'da benzin almak için durduk ve oradan Dallas'a kadar yolumuza devam ettik. Camryn, West Village'de durup kendi deyişiyle "geçcek bi' kovboy şapkası" almak için ısrar etti.

"Texas'lı gibi gi'inmeden Texas'ta seyahat edili' mi hiç?" deyince onu istediği yere götürmeyi kabul ettim.

Şahsen ben kovboy şapkası ya da çizmelerinden hoşlanmıyordum ama *ona* yakıştığını itiraf etmek zorunda kaldım.

La Grange'de bir gece geçirmek için durduk ve birkaç içki içerek country-rock tarzda müzik yapan harika bir grubu dinledik. Ertesi gece Gilley's'ta vakit geçirdik ve Camryn kafasında seksi kovboy şapkasıyla mekanik boğa El Torro'ya bindi. Otele döndüğümüzde bütün azgınlığımla mekanik boğaymışım gibi yaparak onun *benim* üzerime çıkması için ısrar ettim. Tabii kafasında o kovboy şapkasıyla.

İki gün sonra kendimizi Lubbock'a bir saat mesafede, lastiğimiz patlamış halde bulduk. Tyler'daki o benzin istasyonunda dört lastiği de kontrol etseymişim iyi olacakmış.

"Şimdi boku yedik," dedim, mahvolmuş lastiğin yanında çömelirken. "Başka yedek lastiğimiz yok ki."

Camryn arabanın kenarına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzünde ve göğüslerinde terler

parılıyordu. Hava inanılmaz sıcaktı ve kilometrelerce ne bir ağaç, ne de bir bina görünüyordu. Etrafımız dümdüz, çorak topraklarla çevriliydi. Texas'ın bu kadar batısına gelmeyeli uzun zaman olmuştu ve bunun sebebini anımsamaya başlamıştım.

Doğrularak arabanın kaputuna yerleştim. "Telefonunu versene," dedim.

Camryn ön koltuğa eğilip telefonunu alırken, "Çekici mi çağıracaksın?" diye sordu.

Parmağımı dokunmatik ekranda gezdirerek Sarı Sayfalar uygulamasını bulmak için ekranı kaydardım. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok ki," dedim. Ekranı "çekiciler" yazarak çıkan sonuçların arasında gezindim ve bir tanesini seçtim.

"Umarım bu seferki gelir," dedi Camryn.

Çekici servisi telefona cevap verdi ve adamla konuşarak ona ihtiyacım olan lastiğin ebadını söyledim. O sırada Camryn'in açık camdan arka koltuğa doğru eğilerek güneşi engellemek için o seksi kovboy şapkasını aldığını gördüm.

Arabanın ön tarafına gelerek benim yanıma oturdu.

"Tamam, teşekkür ederim," diyerek telefonu kapattım. "Buraya en erken bir saat sonra gelebileceğini söyledi." Telefonu kaputa bırakarak ona bakıp sııttım. "Biliyor musun, şu bavulundaki kötü kesip kısacık bir şorta çevirsen, sutyenini çıkarıp yalnızca o kalın askılı üstünü giysen - "

Camryn parmağını dudaklarıma yasladı. "Asla olmaz Aklından bile geçirme."

Etrafımızdaki boşluğu seyrederek bir süre sessizce oturduk. Hava sanki gittikçe daha çok ısınıyordu ama sanırım bunun sebebi, doğrudan güneşin altında, ısıyı sunger

gibi emen siyah bir arabanın kaputunun üzerinde oturuyor olmamızdı. Neyse ki ara sıra hoş bir meltem esiyordu.

“Andrew?” Camryn şapkasını çıkararak benim başıma yerleştirdi ve sırtını ön cama yasladı. Ellerini başının arkasında kenetleyerek dizlerini kendisine çekti. “Birbirimize verdiğimiz sözler listesinin beş numarasını söylüyorum: senden önce ölürsem, bit pazarından aldığımız o elbiseyle ve ayağımda ayakkabı olmadan gömülmek istiyorum. Bir de sakın gözlerime o seksenlerden kalma mavi farlarla makyaj yapmasınlar.” Başını yana eğerek bana baktı.

“Ama o elbiseyi benimle evlenirken giymek istediğini sanıyordum.”

Gözlerini kısarak bakışlarını güneşten kaçırdı. “Evet ama aynı zamanda onunla gömülmek de istiyorum. Bazıları diyor ki, öbür tarafta hayatının en güzel anılarını yeniden yaşamışsın. Seninle evlendiğim gün onlardan biri olacak. Elbiseyi de yanımda götürmüş olsam fena olmaz.”

Ona bakarak gülümsedim.

Şapkayı çıkararak onun yanına uzandım ve başımı onunkine yaslayarak güneşi engellemek için şapkayı başlarımızın üzerine yerleştirmeye çalıştım. Şapkayı dengelemeyi başardıktan sonra, “Altı numara: Ben senden önce ölürsem, sen de cenazemde *Dust in the Wind*’i çaldır.”

Şapkanın düşmemesi için dikkatli bir tavırla dönüp bana baktı. “Yine o konuya mı döndük? Senin yüzünden mükemmel bir klasikten nefret edeceğim, Andrew.”

Usulca güldüm. “Biliyorum ama *Highlander*’ın bir bölümünde karısı Tessa ölüyordu. Geri planda o şarkıyı çalıyorlardı. O zamandan beri o sahneyi bir türlü kafamdan çıkaramadım.”

Camryn gülümseyerek alnından inen terleri sildi.

"Söz veriyorum," dedi. "Ama hazır lafı açılmışken, yedi numaralı maddeyi de eklemek istiyorum. Daha önce *Hayalet* filmini seyretmiş miydin?"

Bir an dönüp ona baktım. "Evet. Ama bence seyretmeyen yoktur zaten. On altı yaşında değilsen tabii. O değil de, ben *senin* seyretmiş olmana şaşırdım." Onu dirseğimle dürttüm.

Camryn güldü. "Aslına bakarsan, annem yüzünden izledim," diye itiraf etti. "*Hayalet* ve *İlk Aşk*, *İlk Dans*'ı yüz kere falan seyretmişimdir. Annemin Patrick Swayze'a bir takıntısı vardı; bana onun ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyip dururdu. Neyse, demek seyrettin. Yedinci madde: Günün birinde öldürülürsen, Sam gibi geri dönüp kati-
lini bulmama yardım edeceksin."

Gülerek başımı iki yana salladım ve ani hareketim karşısında şapka yana devrildi. "Senin filmlere bu takıntın nedir böyle? Neyse. Tamam, gelip sana musallat olacağıma söz veriyorum."

"İyi olur!" diye güldü. "Hem ben sevdiklerinin ölümünden sonra bile hâlâ yanında olduğunu düşünen insanlardan biri olacağım. Buna inanmam için iyi bir sebep ver-
sen hiç fena olmaz."

Bunu nasıl kıvracağımdan pek emin değildim ya, neyse. Denemekten zarar gelmezdi.

"Sen de söz verirsen veririm," dedim.

"Her zamanki gibi," diye karşılık verdi.

"Sekizinci madde," diye devam ettim. "Beni sakın soğuk bir yere gömme."

"Yüzde yüz haklısın. Beni de!"

Camryn yüzünden inen terleri tekrar sildi ve doğru-
 larak elimi ona uzattım. "Hadi, içeride oturalım da gü-
 neş gelsin."

Elimi tuttu ve kaputun üzerinden aşağı inmesine yar-
 dım ettim.

İki saat geçmesine rağmen çekici bir türlü gelmedi ve
 hava kararmaya başladı. Günbatımını çorak Texas toprak-
 larında izleyeceğimizi düşünmeye başladım.

"Biliyordum işte!" dedi Camryn. "Bu çekicilerin derdi
 ne böyle?"

O bunu söylediği anda karşıdan bir çift araba farının
 bize doğru yaklaştığını gördüm. Bir anda aşırı rahatladı-
 ğımı hissederek adamı karşılamak için arabadan indim.
 Camryn'le aynı anda, aynı şeyi fark ettik: Bu adam Billy
 Frank'in sevimsiz ikizi gibiydi. İkimiz birbirimize baktık
 ama düşüncemizi yüksek sesle dile getirmedik.

"Çekiciye mi ihtiyacınız va', lastiğe mi?" diye sordu,
 başparmaklarım iş tulumunun askılarına geçirerek.

"Sadece lastiğe," dedim, onun peşinden kamyonetinin
 arkasına doğru giderken.

"Sen lastiği değişt'i'ken bu'ada bekleyecek vaktim
 yok," dedi ve çiğnediği tütünü yola tükürdü. "Siz ikiniz
 başınızın ça'esine bakabili' misiniz?"

"Evet, sorun olmaz," dedim. "Ama bir saniye bekleyin."
 Parmağımı kaldırarak arabanın içine eğilip kontağı çevir-
 dim. Motor sorunsuzca çalışınca tekrar kapattım ve ada-
 mın yanına döndüm. "Çalıştığından emin olmak istedim."

Sevimsiz ikize parasını verdim ve adamın kamyone-
 tinin farlarının yavaş yavaş karanlığa gömülen ufuk çiz-
 gisine doğru kaybolmasını seyrettim. Lastiği almak için

arabanın yanına döndüğümde, Camryn'i krikoyu yerleştirmiş, arabayı kaldırırken görünce ağzım açık kaldı.

"Vay be, aferin sana!"

Bana gülümsedi ama sarı örgüsü bir omzuna düşmüş halde yaptığı işe devam etti.

"O kadar da zor değilmiş," dedi, eski lastiğin civata somunlarını tek başına sökmeyi başardıktan sonra yeni lastiği arabanın yanına yuvarlayarak. Bu görüntü karşısında çok fena azdım sanırım.

"Hayır, değil," diye cevapladım sonunda, gülümsemem daha da büyüyerek.

Birkaç dakika sonra Camryn arabayı tekrar yere indirdi ve krikoyu bagaja kaldırdı. Ben de eski lastiği aldım ve onu da bagaja yerleştirdik.

Arabanın içine geçerek öylece oturduk.

Etrafımız çok sessizdi. Pembeyle karışık mor ve mavi tüy bulutlar gökyüzünde sarmaş dolaş olmuş, ufuk çizgisinin ötesine doğru uzanıyordu. Gündüzün sıcaklığı yerini çöken akşamın serinliğine bırakırken hafif bir meltem esintisi arabanın açık camlarından içeri doldu. Günbatımı çok güzeldi. Doğrusunu söylemek gerekirse, daha önce hiç böyle dikkatle seyretmemiştim. Belki şimdi seyretmemin sebebi, yanımdaki kişiydi.

O anda aramızda ne olduğunu bilmiyordum ama her ne ise, birbirimizle öyle uyumluyduk ki, o anı aramızda paylaşıyorduk. Camryn'e baktım. O da bana baktı.

"Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Evet." Bir an susarak düşüncelere dalmış bir tavırla arabanın ön camına baktı. Sonra bana dönerek az öncekinden

daha emin bir ifadeyle, "Evet, sanırım eve dönmeye hazırım," diyerek gülümsedi.

Galveston'dan tek başıma yola çıktığım o günden ve Camryn'in Raleigh'ten o otobüse bindiği geceden beri nihayet kendimizi... Eksiksiz hissettik.

CAMRYN

32. Bölüm

Galiba gerçekten de başladığımız yere dönmüştük. Ama şunu söylemeliydim ki, yedi ayın ardından Galveston'a dönmüş olmak farklı bir histi. Artık burada olmak beni beraber geçireceğimiz zamanın sona ereceği konusunda endişelendirmiyor ya da korkutmuyordu. Her an hastalığın tekrar çirkin yüzünü göstermesini beklemiyordum. Orada olmak bana *iyi* gelmişti. Andrew'un apartmanının park alanına girerken, bir rahatlama hissi duydum. Kendimi burada yaşarken bile hayal edebiliyordum. Ama kendimi Raleigh'te yaşarken de düşünebiliyordum. Belki de bu, nihayet düzen kurmaya hazırız demekti. Bir süreliğine olsa bile... Daha önce Andrew'a da söylediğim gibi, son- suza dek değildi belki ama kendimizi yolculuk halinde görmeyecek denli uzun bir süre olabilirdi.

Andrew bana hak verdi. "Evet," dedi, bavullarımızı arka koltuktan alırken. "O değil de, ne diyeceğim, biliyor musun?" Bavulu aynı yere bırakarak arabanın üzerinden bana baktı.

"Ne?" diye sordum merakla.

Andrew'un gözlerinin içi gülüyordu. "Bıkıp usanacağımız kadar uzun bir süre boyunca yolculuk etmeyi ya da belli bir yerde kalmayı istememekte haklısın." Bir an duraksayarak kollarını gerdi. "Belki sadece ilkbahar ve

yaz aylarında seyahat etsek, sonbahar ve kış aylarında da evde kalsak, sonra bayramlarda da ailelerimizi ziyaret etsek? Mesela geçen Noel’de ve Şükran Günü’nde uzakta olmamız annemi çok üzmüş.”

Başımla onayladım. “İyi fikir. Hava soğukken yolda olmak çok kötü zaten; o yüzden çok mantıklı.”

Arabanın üzerinden uzun bir süre birbirimize baktık ve nihayet, “Hadi, bavulları al. İçeride konuşuruz. Georgia’ya bir bakman gerek,” diyerek bu muhabbeti yarıda kestim.

“Ah, Georgia gayet iyi,” dedi Andrew, tekrar arka koltuğa uzanarak. “Annem onu suluyordu.”

Ben de gitarları ve çantamı yükledim. Andrew’un dairesine girdiğimizde, içerinin buraya ilk geldiğim zamanki gibi koktuğunu fark ettim: bomboş ve terk edilmiş. Andrew’un dediği gibi, Georgia gayet iyi durumdaydı.

Kendimi bitkin bir şekilde kanepeye bırakarak bacaklarımı kanepenin kolundan sallandırdım.

“Ama bundan sonraki istikametimiz,” dedi Andrew, kanepenin arkasına geçerken. “Buradan çok uzak olacak.” Anahtarlarını mutfak tezgâhına bıraktığını duydum.

Doğrularak, “*Ne kadar uzak?*” diye seslendim.

“Avrupa, Güney Amerika,” dedi Andrew, suratında kocaman bir sırıtmayla salona dönerken. “İtalya’yı, Brezilya’yı, daha bir sürü yeri görmek istediğini söylemiştin. Bir yer seçip ilk iş oraya gideriz.”

Vücudumun bir anda enerjiyle dolduğunu hissettim. Doğrularak ona baktım. Bunun düşüncesi bile beni öyle heyecanlandırmıştı ki, hislerimi içimde tutmakta zorlanıyordum. “Gerçekten mi?”

Gülümseyerek beni başıyla onayladı. "Tabii. Geleneklerimize sadık kalarak gitmek istediğimiz her yerin adını küçük kağıt parçalarına yazıp bir şapkaya atar, rastgele birini seçeriz hatta."

Cıykladım. Gerçek anlamda *cıykladım*. Ellerimi heyecanla göğsüme bastırarak, "Bu harika bir fikir, Andrew!" dedim.

Andrew kanepeye oturarak ayaklarını orta sehpayaya yasladı ve bacaklarını üst üste koydu. Ben bir türlü oturmuyordum. Olduğum yerde kalmıştım. Elimden gözlerimi dikip ona bakmaktan ötesi gelmiyordu.

"Tabii ki para kazanmamız gerekecek," dedi. "Bankada hâlâ epey paramız var ama ülke dışına seyahat etmek kesinlikle daha pahalıya gelecektir."

"İş bulmak için sabırsızlanıyorum," dedim ve bu sözlerim hafızamı tetikledi. "Andrew, önceden bana nerede yaşamak istediğim konusunda dürüst olmamı söylemiştin."

Bu konu anında dikkatini çekti. "Nerede yaşamak istiyorsun peki?"

Bunu bir an için kafamda tarttıktan sonra cevap verdim. "Şimdilik Raleigh diye düşünüyorum ama bunun tek sebebi Natalie'nin ve annemin yanında olmak istemem. Bir de Natalie'nin çalıştığı yerde kolayca iş bulabilirim. Patronu beni çok sevmiştii, hatta başvuru formu doldurmamı söylemişti ve -"

Andrew beni durdurdu. "Sebeplerini açıklamana gerek yok." Bana uzandı ve yüzüm ona dönük halde kucağına oturdum. Gergince geveleyip durduğumun farkında değildim. Sadece kendisini istediğimi yapmak zorunda hissetmesini istemiyordum.

Andrew gülümseyerek ellerini belime doladı. "Asıl sorum şu: 'Şimdilik' derken, ne kastediyorsun?"

"Hmm... İşte bu zor tarafı," dedim.

Başını hafifçe yana eğerek meraklı gözlerle bana baktı. Yanaklarında gamzeleri belli belirsiz görünüyordu.

Nihayet bir cevap vermeyi başardım. "Bence bütün paramızı bir eve harcamamalıyız; çünkü sonsuza dek aynı yerde kalmak istemem. Hem öyle yaparsak Avrupa'ya ya da başka bir yere gitmek istediğimizde harcayabileceğimiz çok paramız olmaz. Asgari ücretle çalışacağımız işlerle de pek para biriktiremeyiz."

Bana bir bakış attı. "Dur bakalım. Umarım annenin evinde yaşamamızı istemiyorsundur. Özel hayatımız olmalı. Ne zaman istersem o güzel poponu orta sehpanın üzerinden eğebilmem gerek mesela."

Gülerek bacaklarımı muzip bir tavırla onun kalçalarına bastırdım. "Çok fenasın!" dedim. "Ama hayır, kesinlikle annemle yaşamak istemem."

"Ee, ev almak istemiyorsan, annenle de yaşamak istemiyorsan, elimizde kalan tek seçenek bir ev kiralamak. Ama ona da çok para ayırmamız gerekir."

Kendimi mahcup olmuş hissettim; zira bu noktada Andrew'un parasından kendi parammış gibi bahsetmem gerekiyordu. Buna hiçbir zaman alışabileceğimi sanmıyordum.

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Bir yerlerde *küçük* bir ev tutabileceğimizi söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi ve ne söyleyeceğimi hissetmişçesine gözlerinde bir parıltı belirdi.

"Belki peşin ödemeye çok küçük bir ev ya da apartman dairesi alabiliriz. Sadece ikimize yetecek kadar büyük..."

Bilmiyorum, ucuz ama düzgün bir ev. Böylece bankada da seyahatlerimize yetecek kadar para kalır. Kira ödemek zorunda olmayacağımız için her ay sadece fatura giderlerimiz falan olur. Onun da bir yandan çalışıp bir yandan sahne alarak birikimimize dokunmadan altından kalkabiliriz."

Neden böyle gülümsüyordu ki?

Yüzüme ateş bastı. "Bu kadar komik olan ne?!" diye sordum, avuçlarımı onun göğsüne bastırarak gülmemeye çabalarken.

"Komik bir şey yok. Sadece nihayet aramızda senin paran, benim param mevzusu olmadığını anlamana sevindim." Belimi daha sıkı kavradı.

"Tamam, neyse," dedim, alınmış gibi davranarak yanaklarımda beliren kızarıklığı saklamaya çalışırken.

"Hey," dedi Andrew, kalçalarımı sarsarak. "Yapma şöyle – lafını bitir hadi."

Bir süre durakladıktan sonra, "O şapkadan çıkan kâğıt parçasında yazan yere gittiğimizde, Natalie'den evimize göz kulak olmasını rica edebiliriz. Ya da..." diyerek parmağımı yukarı kaldırdım. "Hayal ettiğin o kumsaldaki huzurlu yeri nihayet bulduğumuzda orada yaşamak istersek Raleigh'teki evimizi satabiliriz veya ek gelir olsun diye kiraya veririz. Hatta Natalie ve Blake'e bile kiralayabiliriz!"

Andrew'un aklından bir şeyler geçtiğini hissediyordum. Gülümsemesi hâlâ yumuşaktı ve gözlerini bir türlü benden ayırmıyordu. Nihayet sessizliğini bozarak, "Anlaşılan bu konuyu epey düşünmüşsün. Bütün bu kararları alman ne kadar sürdü?" diye sordu.

Ancak o anda, yeterince uzun zamandır bunları düşündüğümü fark ettim. Geleceğimizi kafamda oluşturmaya başladığım, bir düzen kurmak istemediğimi de,

yollarda olmaktan sıkıldığımı da kesinleştirdiğim o günü düşündüm.

Andrew sabırla cevap vermemi bekledi. Gözlerindeki yumuşak ve dalgın bakış, her zamanki gibi ona söyleyeceğim hiçbir şeyin aramızda sıkıntı yaratamayacağını hatırlatıyordu.

"Mobile'dan ayrıldıktan sonra anayoldayken," dedim. "Sana bir gün İtalya'yı, Fransa'yı ve Brezilya'yı görmek istediğimi söylediğimde. Sonsuza dek bir düzeni devam ettirmek istemediğimi söylemiştim ya. O geceden sonra, bu konuyu kafamda çözümlemeye karar verdim. Her şeyin üstesinden nasıl geleceğimizi düşündüm." Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Kuralları yıkıp her şeyi planladım."

Bana doğru eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Bazen plan yapmak da gerekir," dedi. "İyi iş çıkarmışsın. Bence bu plan harika." Sonra beni kendisine çekerek arzuyla öptü.

Birbirimizden ayrıldığımızda yüzünü avuçlarıma alarak ona baktım. "Ama seninle burada evlenmek istiyorum," dedim ve gözleri ışıldadı. "Annenin kendisini dışlanmış hissetmesini istemiyorum. Raleigh'e taşınma isteğim konusunda bir tek annen açısından kendimi kötü hissediyorum. Zaten o bebek için partiyi planlamıştı ve bir türlü imkânımız -"

"Annem bu fikre bayılacak," dedi Andrew, ben yine gevelemeye başlamadan önce lafımı keserek. "Şahsen ben bayıldım."

Beni tekrar öptü.

ANDREW

33. Bölüm

Daha kusursuz bir gün olamazdı. Hava mükemmeldi. Aslında hiç *yapmadığımız* evlenme planımız yolunda gitmişti. Bir önceki gün annemi arayıp Galveston Adası'ndaki kumsalda bizimle buluşmasını istemiştim. Annem onu neden çağırdığımıza dair en ufak fikri olmaksızın tam zamanında çıkıp gelmişti.

Onu gördüğümde elimi sallayarak yanımıza çağırdım. Bizi gördüğü an her şeyi anladı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Ah, siz ikiniz yok musunuz!" dedi, yanımıza gelirken. "Nihayet bunu yaptığınıza inanamıyorum. Ben çok... nasıl desem..." Aynı anda hem gülüp hem ağlarken, gözlerinden akan yaşları silmeye yeltendi.

Camryn çıplak ayaklı bir halde, bitpazarında bulduğu o fildişi renkli, eski moda elbisesinin içinde kollarını annemin boynuna doladı.

"Ah, Marna, lütfen ağlama," dedi, ancak bu daha çok bir yakarış gibiydi; çünkü annemi ağlarken görmek Camryn'i mahvediyordu.

"Başka kimse gelecek mi?" diye sordu annem, geri çekilirken.

"Sen bizim onur konuğumuzsun," dedim, gururla.

"Evet," diye ekledi Camryn. "Sadece sen ve rahip."

Annem yanımdan geçip Rahip Reed'e de sarıldı. Dokuz yıldır onun kilisesine gidiyordu ve yüz kez benim de kendisine eşlik etmemi söylemişti ama ben öyle kiliseye giden biri değildim. Ama bizi evlendirmesi için daha uygun birini seçebilir miydik?

Rahip Reed elinde İncil'iyile kumsalda önümüzde durarak küçük bir konuşma yaparken, görüp duyabildiğim tek şey Camryn'in eli avucumda, önümde duruyor olmasıydı. Meltem esintisi o gün örmediği altın renkli saçlarını omuzlarına doğru uçuşturuyordu. Onun gülümsemesine, mavi gözlerine, yumuşacık tenine bayılıyordum. Onu hemen şimdi öpmek ve bir an önce evlenmek istiyordum. Parmaklarımı usulca eline bastırarak onu biraz daha kendime çektim. Elbisesinin etek kısmı meltem esintisiyle geriye doğru uçuşarak o güzel vücudunu sarmalıyordu. Saçının bir tutamının ağzına girdiğini görünce gülümsememe engel olmaya çalıştım. Camryn dikkatleri kendi üzerine çekmeden saçını geri itmeye uğraştı.

Böyle basit bir şey için dahi olsa töreni hiçbir şekilde bölmek istemediğini bildiğim için, uzanıp ağzına giren saç tutamını geri ittim.

Dünyada bir tek ikimiz vardık sanki.

Sıra yeminlerimizi etmeye gelince, ikimizin de hiçbir şey yazmadığını, hatta söylemek istediklerimiz konusunda düşünecek pek vaktimiz olmadığını fark ettim. Her konuda olduğu gibi, bunda da olayı akışına bıraktık.

Onun ellerini avuçlarıma aldım. "Camryn, sen ruhunun diğer yarısısın. Seni hayatımız boyunca bugünkü gibi seveceğim. Bir gün beni unutursan, Noah'ın Allie'ye

okuduğu gibi sana kitap okuyacağım. Yaşlanıp kemiklerimiz sızlamaya başladığında asla ayrı odalarda uyumayacağız. Sen benden önce ölürsen, o elbiseyle gömülmeni sağlayacağım. Sam'in Molly'ye musallat olduğu gibi ben de sana musallat olacağım." Gözlerinin yaşarmaya başladığını görünce başparmaklarımla avuç içlerini okşadım. "Yıllar sonra bir gün uyanıp neden hayatımızı hiçbir şey yapmadan ziyan ettiğimizi merak etmeyeceğimize, ne kadar zorluk çekersek çekelim, daima ama *daima* yanında olacağıma söz veriyorum. İçimizden geldiği gibi davranacağımıza, sen uyurken müziğin sesini kısacağıma ve sen üzüldüğünde kuru üzümle ilgili şarkı söyleyeceğime söz veriyorum. Dünyanın neresinde, hayatımızın hangi noktasında olursak olalım seni daima seveceğim. Çünkü sen benim diğer yarısın ve sensiz asla yaşayamam."

Camryn'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Kendisini toplaması biraz zaman aldı.

Sonra o da yeminini etti. "Andrew, içten içe ömrünün sonuna geldiğini anlarsam seni asla yaşam destek ünitesinde bırakıp acı çekmene izin vermeyeceğime söz veriyorum. Bir gün ortadan kaybolursan asla... *ama asla* seni aramaktan vazgeçmeyeceğim." Bu sözleri beni gülümsettiriyor. "Öldüğünde cenazende *Dust in the Wind*'in çalınacağına ve seni asla soğuk bir yere gömmelerine izin vermeyeceğime dair söz veriyorum. Ne kadar utanç ya da suçluluk duyarsam duyayım, sana her şeyi anlatacağım ve benden bir şey yapmamı istediğinde güveneceğim; çünkü yaptığın her şeyin arkasında bir amaç olduğunu biliyorum. Daima senin yanında olacağıma ve seni hiçbir şeyle tek başına karşı karşıya bırakmayacağıma söz veriyorum. Seni bu dünyada ve öbür dünyada gittiğimiz

yerde, hep seveceğime söz veriyorum; çünkü içinde sen yoksan, ben *hiçbir* dünyada var olamam.”

Rahip Reed bana döndü. “Sen, Andrew Parrish; Camryn Bennett’i iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, bollukta yoksullukta daima seveceğine söz veriyor ve eşin olarak kabul ediyor musun?”

“Ediyorum,” diyerek Chicago’da aldığım nikah yüzüğünü Camryn’in parmağına taktım. Camryn’in bir an nefesi kesildi.

Rahip sonra Camryn’e döndü. “Sen, Camryn Bennett; Andrew Parrish’i iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, bollukta yoksullukta daima seveceğine söz veriyor ve eşin olarak kabul ediyor musun?”

“Ediyorum.”

O ana dek sakladığım yüzüğümü ona uzattım ve Camryn de onu parmağıma geçirdi. Rahip Reed sözlerini beklenen “Sizi karı koca ilan ediyorum” sözleriyle bitirdi ve bana gelini öpmek için izin verdi. Törenin başlangıcından beri istediğimiz tek şey buydu ama şimdi birbirimizin gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapamıyorduk. Birbirimizi Kansas’ta o otobüste tanıştığımız günden bu yana hiç görmediğimiz bir ışıktaki görüyorduk. Gözlerimin yaşarmaya başladığını hissettim ve onu kollarıma alarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Camryn öpüşmemizle beraber hıçkırıklara boğulurken elimi beline yaslayıp onu geriye eğerek çıplak ayaklarını yerden havalandırdım ve etrafında döndürdüm. Annem bebek gibi hüngür hüngür ağlıyordu. Yüzümdeki gülümseme bir daha asla silinmeyecekmiş gibi hissediyordum.

Camryn artık benim karımdı.

CAMRYN

Artık Camryn Parrish'tim. Duygularım öyle yoğundu ki, âdeta birbirlerine karışıyorlardı. Ağlıyordum, ancak içimden kahkaha atmak da geliyordu. Heyecanlıydım ama aynı zamanda gergindim de. Andrew'un parmağıma taktığı yüzüğe baktığımda ona çok para harcadığını düşündüm. Sonra onun kendi parmağındaki, benimkinin aynısı, fakat erkeklere uygun bir modeli olan yüzüğe gözlerimi kaydırdım ve ona kızamadığımı hissettim. Kızamıyordum işte. Marna'nın arkamda hıçkırıldığını duyduğumda yanına gidip ona sarılmaktan kendimi alamadım.

"Ailemize hoş geldin," dedi sesi titreyerek.

"Teşekkürler," diye gülümseyerek gözyaşlarımı sildim.

Andrew kolunu belime doladı ve rahip de yanımıza geldi. Onlar Marna'yla konuşmaya başlarken Andrew ile ikimiz birkaç metre uzaklaştık. Andrew gözlerini benden alamıyordu. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Ne oldu?" diye sordum.

Andrew yüzünde mutlu bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Seni seviyorum," dediğinde içimden tekrar ağlamak geldi ama kendimi tutmayı başardım.

"Ben de seni seviyorum."

Gelenekleri bozarak balayımızı evimizde geçirdik. Çünkü gerçek bir balayına çıkmak için ilk yurtdışı seyahatimizi beklemeye karar vermiştik.

"Sence nereye gideceğiz?" diye sordu Andrew.

İki bahçe sandalyesine gömülmüş, ellerimizde biralarımızla yakınlardaki sahilden ya da parktan gelen canlı müziği dinliyorduk.

"Bilmiyorum," diyerek şişemden bir yudum aldım. "İddiaya girelim mi?"

Andrew başparmağıyla alt dudağına dokundu. "Hmm." Bu sorumu kafasında tartarak biraz daha bira içti. "Bence şapkadaki ilk çektiğimiz ülke..." Düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. "... Brezilya olacak."

"Brezilya mı? Güzel olur. Ama bilmiyorum – bana daha çok İtalya çıkacakmış gibi geliyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

İkimiz de biralarımızdan aynı anda birer yudum aldık.

"Belki de iddiaya girmeliyiz, evet," dedi, yanağının sağ tarafındaki gamze belirginleşirken.

"Demek öyle. Tamam, ben varım."

"Pekâlâ, Brezilya çıkarsa benimle gerçek Rio de Janerio tarzında plaja ineceksin." Yüzündeki sırıtma çok feciydi.

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı ama ne istediği kafama dank edince ağzım açık kaldı. "Asla. Olmaz!"

Andrew bir kahkaha attı.

"Halk plajında üstsüz dolaşacak değilim!"

Andrew başını geriye atarak daha da yüksek sesle güldü. "Yok canım, öyle bir şey yaptıklarını sanmıyorum zaten," dedi. "Ama Florida'da giydiğin gibi o kendi halinde, her tarafını örten bikiniler yerine şu Brezilya tarzı bikinilerden giyebilirsin. Efsane bir vücudun var." Birasından bir yudum daha alarak şişeyi yanımızdaki masaya bıraktı.

Yanağımın içini ısırarak bunu bir an kafamda tarttım. "Anlaştık," dedim sonra.

Andrew bunu böyle çabuk kabul etmeme şaşırmış bir tavırla başını onaylarcasına salladı.

"Ama İtalya çıkarsa," dedim, ben de yüzümde benzer bir sırıtmayla. "Bana İspanyol Merdivenleri'nde serenat yapmak zorundasın... Oranın dilinde." Bacak bacak üstüne attım. İsteğimin son kısmının ödünü patlatacağını biliyordum.

"Ciddi olamazsın," diye karşı çıktı. "O işi nasıl kıvırayım ben?"

"Bilemem," dedim. "Kazanırsam bir yolunu bulman gerek."

Andrew başını iki yana sallayarak dudaklarını sıktı. "Öyle olsun. Anlaştık."

34. Bölüm

Raleigh, North Carolina

Haziran

Yeni evimize adım attığımız anda, içeriden "Sürpriz!" diye sesler yükseldi.

Duyduğum şaşkınlıkla nefesimi tutarak elimi göğsüme bastırdım. Natalie en önde, ortada duruyordu. Hemen yanında Blake vardı. En sevdiğim Starbucks'taki arkadaşlarım ve Blake'in iki hafta önce şehre geri döndüğümüzde tanıştığım kız kardeşi Sarah da oradaydı.

"Hey, neyi kutluyoruz?" diye sordum, ödüm patladığı için kesilen nefesimi toparlamaya çalışırken. Andrew'a dönüp baktığımda onun sırtıttığını gördüm. Kesinlikle bunu önceden biliyordu.

Saçına kestane rengi gölgeler attırmış olan Natalie uzanıp bana sarıldı. "Bu sizin *resmi* eve hoş geldin partiniz." Bana bakıp sırtarak Andrew'a döndü. "Birkaç gündür neden 'aman, eve dönmüşse ne olmuş,' der gibi davrandığımı sanıyorsun?"

"Hiç de öyle davranmıyordun," dedim.

"Tamam, belki açıktan açığa değil," dedi. "Ama hadi, Cam, bir şeyler sakladığımı anlamadın mı?"

O an düşününce bir an haklı olduğu yargısına vardım. Eve döndüğüm için mutlu görünüyordu ama normalde çok daha neşeli davranırdı. Galiba Blake'in onu biraz değiştirdiğini düşünmüştüm.

Tekrar Andrew'a döndüm. "Ama daha mobilyamız bile yok."

"Nasıl yokmuş?" dedi Natalie, bileğime yapışarak.

Beni salona sürükledi. Yere sekiz tane armut koltuk atılmıştı. Odanın ortasında zannedersem sehpa görevi görmesi için dört tane kırmızı süt kasası bir araya getirilmiş, üzerlerine de düz bir kereste parçası yerleştirilmişti. Daha eve elektrik bile bağlanmamıştı ama "sehpa"da kurabiye tenekelerinden bozma mumluklara yerleştirilmiş üç tane mum duruyordu. Birkaç saat sonra akşam çöktüğünde onları yakabilirdik.

Gülmekten kendimi alamadım. "Buna bayıldım!" dedim Andrew'a. "Bence mobilya almayı falan tamamen boş verelim ve bu retro armut koltuk olayını sürdürelim!" Elbette şaka yapıyordum ve Andrew da bunun farkındaydı.

En yakındaki armut koltuğa çökerek bacaklarını yere uzattı ve arkasına yaslandı. "Ben bunlarla idare ederim ama kesinlikle bir yatağa ihtiyacımız olacak." Ben de onun yanındaki koltuğa oturarak iyice yayıldım. Herkes kendisine bir yer seçerken Natalie ile Blake de mutfığa geçtiler.

Andrew ile ikimiz o küçük evi oraya geldikten beş gün sonra bulmuştuk. Annemin evinden mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istediğimiz için Galveston'dan oraya yaptığımız uzun yolculuğun ardından ben dinlenmekle meşgulken Andrew saatlerce internette araştırma yapmış ve emlak dergilerine bakmıştı. Andrew'un ev bakma işini

tek başına üstlenmesine izin vermiştim. O bana resimleri gösteriyordu, ben de görüşümü belirtiyordum. Ama bu ev mükemmeldi. Gerçekten gidip gördüğümüz üçüncü evdi ve Andrew'un bu eve duyduğu sevginin, o gün evden çıktığımızı zanneden annemi kazara yarı çıplak görmesiyle hiçbir alakası olduğunu zannetmiyordum. Çok uygun bir fiyata satılıktı; çünkü ev sahipleri zaten dört ay önce taşınmışlardı ve evi bir an önce elden çıkarmak istiyorlardı. Evi ederinden yirmi bin dolar daha ucuza almıştık ve ev sahibinin hiçbir tadilat yapması gerekmediği yönünde anlaşmaya varmıştık. Evi nakit parayla aldığımız için her şey çok çabuk halledilmişti.

O gün, resmen evimizin yeni sahipleri olarak ilk günümüzü.

Galveston'dan bir sürü şey satın almış, aldığımız her şeyi tıktıştırarak arabanın arkasına bağlamak için bir de römork kiralamıştık. Ama mobilyalar için çok geçmeden geri dönmemiz gerekecekti. Ne yazık ki Andrew hâlâ babasının o eski, pis kokulu koltuğunu saklamak istiyordu ama en azından temizletmeye söz vermişti. Bunu bir an önce yapsa çok iyi ederdi!

Natalie ile Blake ellerinde üçer bira şişesiyle geri dönerek şişeleri dağıtmaya başladılar.

"Teşekkürler ama ben almayayım," dedim.

Natalie alt dudağını büzerek üzgün bir tavırla bana baktı. Göğüslerini ortaya çıkaran dar, beyaz bir bluz giymişti.

"En az bir hafta bira falan içecek halim yok, Nat," dedim.

Önce burnunu kırıştırdı ama sonra omuz silkerek, "Bana daha çok kalır!" dedi.

Blake, Andrew'a birasını uzattıktan sonra geri kalan tek armut koltuğa oturmaya yeltendi ama Natalie ondan önce davrandı. O yüzden Blake onun üzerine oturmak zorunda kaldı. İkisi birbirlerine sataşırken Natalie'den kahkahayı andıran tuhaf bir cıyıklama yükseldi ve Andrew'un yüzündeki ifadeyi görmek için ona döndüm.

"*Shenzi*," diye fısıldadı Andrew, ağzına yasladığı bira şişesinin ardından başını iki yana sallarken.

Andrew'un ona böyle derken ne kastettiğini artık anladığım için içten içe güldüm. Bu ismi Google'da aratmış ve *Aslan Kral*'daki geveze sırtlan olduğunu öğrenmiştim.

"Ee, bana yol gezinizden bahsedeceğinize söz vermişsiniz," dedi Natalie, armut koltukta Blake'in bacaklarının arasına yerleşerek.

Herkes dönüp Andrew'a ve bana baktı.

"Sana bir sürü şey anlattım zaten, Nat."

"Evet, ama *bizim* hiçbir şeyden haberimiz yok," dedi, Starbucks'ta çalışan arkadaşım Lea.

Onunla beraber çalışan Alicia, "Ben de bir sefer anem ve erkek kardeşimle beraber yol gezisine çıkmıştım ama sizinkiyle alakası olmadığına eminim," dedi.

"Hem hâlâ Florida'da olanları anlatmadın," dedi Natalie. Birasından bir yudum alarak şişeyi yere bıraktı ve kollarını Blake'in bacaklarına yasladı. Blake onun boyuna bir öpücük kondurdu.

Florida'yı düşünmek bile içimi ürpertti; çünkü Andrew'un olan bitenlerden ötürü utanç duyabileceğini düşündüm. Bunun konusunu Natalie'ye açmış olduğum için duyduğum suçlulukla bir an onunla göz teması kurmaktan bile

kaçındım. Gerçi hiç ayrıntı vermemiş, sadece çok rezil şeyler olduğundan bahsetmiştim.

Andrew'a baktığımda, kızgın olmadığını anladım. Bana göz kırparak birasını yere bıraktı.

"Florida," dedi, beni şaşırtarak. "Muhtemelen yolculuğumuzun en garip olmasa da en kötü kısmıydı – yine de pek dert etmedim doğrusu."

Lafı nereye vardiacağını bilemiyordum.

Herkes, özellikle de gözlerini kocaman açmış olan Natalie, merakla Andrew'a bakıyordu.

"Bir grup gençle tanıştık. Sahilin gözden uzak başka bir yerine gidip eğlenmeyi önerdiler. Biz de onlara uyduk. Başta iyi vakit geçiriyorduk. Ama sonra işler tuhaflaştı."

"Nasıl tuhaflaştı yani?" diye sözünü kesti Natalie.

"LSD ya da işte Tanrı bilir her neyse," dedi Andrew.

Natalie hışımla bana dönüp bakarken gözleri büyüyor. "LSD mi aldın? Sen kafayı mı yedin, Camryn?"

Başımı iki yana salladım. "Hayatta böyle bir şeyi bilecek yapmam. Onlar bize uyuşturucu verdi."

Herkes Natalie gibi bakmaya başlamıştı.

"Evet," diye sözlerini sürdürdü Andrew. "Bize ne verdiklerinden bile emin değiliz ama ikimiz de aklımızı yitirmiş gibiydik."

"Bir kez benim de içkime ilaç karıştırmışlardı," dedi Blake'in kardeşi Sarah.

Yaşı daha on sekiz civarında görünüyordu.

Blake hızla yerinde doğrularak Natalie'nin dişlerinin önündeki bira şişesine çarpmasına neden oldu. "Ne?" dedi, gözlerinden alev fışkırarak.

"Ah, senin haberin yok muydu?" dedi Sarah tatlı tatlı, bunu ona anlatmayı unutmuş gibi davranarak.

Gerçi muhtemelen Blake'in bunu bilmemesi daha iyi olmuştu.

"Ayyy!" diye sızlandı Natalie, elini ağzına götürerek.

"Üzgünüm," dedi Blake. Onun yanağına bir öpücük kondurarak kız kardeşine döndü. "İçkine hangi hödük ilaç karıştırdı, Sarah? Sakın beni keklemeye çalışma. Doğruyu söyle... Bir şey oldu mu?" Yüzü korku doluydu.

Sarah gözlerini devirdi. "Hayır. Hiçbir şey olmadı; çünkü Kayla da oradaydı ve beni arabayla eve bıraktı. Ayrıca kimin yaptığını da bilmiyorum, Blake, o yüzden lütfen sakinleş." Sonra tekrar bize döndü. "Anlatmaya devam etsenize?"

"Ben de seninle gelirim, dostum," dedi Andrew, Blake'e. "Bunu yapanı bulursan, bana haber ver, yeter. İşe bak ya."

Andrew'u usulca dürttüm. Ne demek istediğimi anlaşılarak, "Neyse, sonuçta Florida bir deneyimdi. Ama yine de bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemem," dedi.

Andrew kendisiyle sevişmeye çalışan o iğrenç sürtük hakkında hiçbir şey söylemedi. Gerçi buna memnundum; çünkü çok tuhaf bir konuşma olurdu. Tabii bir de Natalie bu bilgi karşısında bayram ederdi.

Birkaç saat daha armut koltuklarda takılarak sohbet ettik. Saat sekizde Blake'in Sarah'yı eve götürmesi gerekti. Üçü gittikten sonra çok geçmeden diğerleri de kalktı ve Andrew'le ikimiz resmen kendimize ait olan ilk evimizde yeni evliler olarak baş başa kaldık.

Andrew mutfaktan bir mum alarak salona döndü. Gaz daha önceden bağlandığı için mumu ocakta yakabilmişti. Getirdiği mumun ışığıyla masadaki diğer mumları da yaktı.

“Yerde mi uyuyacağız?” diye sordum, onu seyrederek.

“Hayır,” dedi Andrew, kasalardan bozma sehpadan uzaklaşırken. Bütün armut koltukları odanın ortasına toplayıp birbirine yasladı ve eliyle birini sıvazladı. “Bu şimdilik bizi idare eder. Yerde yatmak istemiyorum. Sabah insanın sırtı kazık gibi olur.”

Gülümsedim. “Çok garip, değil mi?” dedim, evimizin boş duvarlarına bakarken nasıl fotoğrafların ya da tabloların yakışacağını düşünerek.

“Mobilyamız ya da elektriğimizin olmaması mı? Şimdiye dek buna alışmış olmalıydın,” diye güldü Andrew.

Duvarın dibinde oturduğum armut koltuktan kalkarak onun yaptığı yatağa yerleştim. Sehpaya uzanarak parmağımı sıcak mumda gezdirdim. Önce bir batma hissi duyduktan sonra parmağımın ucu sıcaklığa alıştı.

“Hayır, bu evden bahsediyorum. Bizden. Aslına bakarsan her şeyden.”

“Umarım iyi anlamda garip diyorsundur.”

“Elbette,” dedim, ona gülümseyerek.

Aramıza bir sessizlik çöktü. Mumlardan yayılan ışık, duvarlara dans eden devasa gölgeler yansıtıyordu. İçerisi hafif de olsa çamaşır suyu, Pine-Sol ve çeşit çeşit temizlik maddesi kokuyordu.

“Andrew,” dedim. “Buraya taşındığımız için teşekkür ederim.”

Nihayet o da yanıma oturdu ve bir süre gözlerimizi alevlere diktik.

"Ben senin yanından başka nerede olabilirim ki?" dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim. Elimi uzatıp avucumu alevlerden birinin üzerinde gezdirdim. Sıcaklığı tenimde duymak ve elimi yakmadan ne kadar yaklaştırabileceğimi görmek istiyordum.

"Biliyorum," dedi. "Ama aynı şey."

Elimi geri çekerek ona baktım; yüzü tekrar uzatmaya başladığı kirli sakalına rağmen mum ışığının turuncumsu ışığının altında yumuşacık görünüyordu.

"Camryn, sana bir şey söylemem gerek," dedi.

Bir anda ses tonu karşısında kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Ne... yani, ne demek bana bir şey söylemen gerek?" Neden olduğunu bilmesem de, çok gerilmiştim.

Andrew dizlerini kendisine çekti. Yüzünü çevirip mumların alevine şöyle bir baktı. Bu sadece birkaç saniye sürmesine karşın bana çok uzun gelmişti.

"Andrew?" Onu iyice görebilmek için döndüm.

Yutkunurken boğazının hareketini gördüm. Gözlerinin içine baktı.

"Bir süredir başım ağrıyor," diye söze girdi ve kalbimin hızla atmaya başladığını hissettim. "Bu pazartesi başladı. Ama buradaki bir doktordan randevu aldım. Doktoru annen tavsiye etti."

Bunu benden sakladığı için annemden nefret edebilirdim. Ellerim titremeye başlamıştı.

"Annenden hiçbir şey söylememesini rica ettim; çünkü bu ev işlerinin dertsiz tasasız hallolmasını isti –"

"Bana söylemen gerekirdi."

Elime uzanmaya yeltendi ama farkında olmadan onu iterek ayağa kalktım. "Bunu neden benden *sakladın*?!" Başım dönmeye başlamıştı.

Andrew da ayağa kalktı ama belli bir mesafede duruyordu. "Sana söyledim ya," dedi. "Taşınma işini –"

"Umurumda değil! Bana *söylemen* gerekirdi!"

Kollarımı mideme bastırarak öne doğru eğildim. Hâlâ kusmaya başlamamış olmam bile şaşırtıcıydı. Sinirlerim öyle gerilmişti ki, sanki içimde birbirlerinden ayrılıyorlardı. "Bu gerçek olamaz..." Nihayet yüzümü ellerime gömerek hıçkırıklara boğuldum. "Neden bu *şimdi* başımıza geldi?!"

Andrew bir anda yanımda bitti ve kollarını bana doladığını hissettim. Titreyen vücudumu göğsüne bastırarak bana sıkıca sarıldı.

"Hemen sonuca varma," dedi. "Gerçekten geçen seferki gibi hissetmiyorum, Camryn. Evet, baş ağrılarım var ama bu kez daha farklı."

Hıçkırıklarımı konuşabilecek denli yatıştırtmayı başardığımda, başımı kaldırıp ona baktım.

Andrew yüzümü avuçlarına alarak usulca gülümsedi. "Böyle tepki vereceğini biliyordum, bebeğim," dedi sessizce. "Pazartesi günü randevum var. Bu dört gün boyunca stres yapmanı istemiyorum." Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Eskisi gibi hissetmiyorum. Bunu aklından çıkarma; çünkü sana gerçeği söylüyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Yoksa bunu endişelenmemem için mi söylüyorsun?" Şimdiden işin aslının

böyle olduğuna karar vermiştim. Geri çekilerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bir elimi ağzıma yaslayarak volta atmaya başladım. Titremem bir türlü geçmiyordu.

“Sana yalan söylemiyorum,” dedi. “Bir şey olmayacak. Öyle hissediyorum; sen de buna inanmalısın.”

Tekrar onun olduğu tarafa döndüm. “Bunun artık altından kalkamıyorum, Andrew. Yapamayacağım.”

Yüzünde düşünceli, meraklı ve endişeli bir bakışla başını hafifçe yana eğdi.

Sözlerimi açıklamamı istediğini biliyordum ama bu mümkün değildi. Bunu yapamazdım; zira söyleyeceğim şeyler onu incitmekten öteye geçemezdi. Üstelik sadece ağzımdan çıkan kelimelerden ibaret olacaktı. Acıdan, kızgınlıktan ve Tanrı’ya isyan etmek isteyen yanımdan doğan kelimelerden...

Kendimi sakinleştirmem gerekiyordu. Geri adım atıp derin nefes almalıydım.

Sadece buna odaklandım.

“Camryn?”

“Bir şey olmayacak,” dedim, dümdüz bir ifadeyle. “Bir şey olmayacağını biliyorum.”

Bana yaklaşıp alnıma bir öpücük kondurdu. “Olmayacak.”

ANDREW

35. Bölüm

Son dört gün gerçekten stresli geçmişti. Camryn pozitif düşüneneğine ve kendisini bırakmayacağına söz vermesine rağmen, kendisi gibi davranmıyordu. Sinirleri çok gergindi. İki kez onun banyoda ağladığını ve kustüğünü duymuştum. Geçen Salı akşamı ona baş ağrılarım-dan bahsettiğimden beri, Chicago'da Aidan ve Michelle'i ziyarete gitmemizden önceki gibi davranmaya başlamıştı: sahte bir gülümseme takınıyor ve komik bir şey olduğu zaman kahkaha atıyormuş gibi yapıyordu. Ama kendisi gibi değildi. Onun için endişelendiğim ve düşükten sonra ağrı kesicilerle olan bitenleri hatırladığımdan ona doğru-dan doğruya "herhangi bir zayıflık anı" yaşayıp yaşamadığını sormuştum.

Öyle bir şey olmadığını söylemişti ve ben de ona inan-mıştım.

Ama o gün hastaneden temiz bir raporla çıkamazsak, bu sefer hiçbir şekilde kendisine gelemeyecekti.

Çıkamazsak... O zaman neler olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Kendimden ziyade onun için endişeleniyordum.

Tarama yapılırken Camryn'den başka bir odada beklemesi istenmişti. Hemşireye karşı çıkmak istediği belliydi ama yine de kendisine söyleneni yapmıştı. Aynı geçen

seferki gibi, kendimi bu devasa, gürültülü makinenin içinde bulunmaktan ötürü daralmış ve sıkıntılı hissediyordum. Sanki saatlerdir oradaydım. "Hareketsiz durun," demişti teknisyen bana. "Kıpırdamamaya çalışın; yoksa baştan yapmak zorunda kalırız." Söylemeye gerek yoktu ki. On beş dakikadır neredeyse nefes bile almamaya çalışıyordum.

Tarama bittiğinde kulak tıkaçlarımı çıkararak az ilerideki çöp kutusuna attım.

Hemşire yanımıza gelip Çarşamba gününden önce sonuçları alamayacağımızı söyleyerek beni taburcu etmeye yeltendiğinde, Camryn kendisinden geçecek oldu.

"Şaka yapıyorsunuz herhalde!" Camryn'in gözleri öfke doluydu. Bakışlarını benimle hemşirenin arasında gezdirirken, ikimizden birinin *bir şeyler yapabileceğini* umuyordu.

Hemşireye döndüm. "Sonuçları bugün almamızın imkânı yok mu?"

Camryn'in yüzündeki ifadeden yılmayacağını anlayan hemşire, içini çekti. "Siz bekleme odasına geçin. Ben de Dr. Adams'ın sonuçları şimdi incelemesi mümkün mü diye bakayım."

Dört saat sonra, Dr. Adams'ın ofisinde oturuyorduk.

"Herhangi bir anomali görmüyorum," dedi doktor ve Camryn'in elime sımsıkı yapışmış olan avucunun gevşediğini hissettim. "Ama tıbbi geçmişinize bakılacak olursa, önümüzdeki birkaç ay boyunca ayda bir kez kontrole gelmeniz ve durumunuzda dikkate değer her türlü değişikliği bildirmenizin yararınıza olacağını düşünüyorum."

"Ama hiçbir şey görmüyorum demiştiniz," dedi Camryn, tekrar elimi sıkarak.

"Öyle, fakat bunun Andrew'un yararına olacağını düşünüyorum. Biz önlemimizi alalım da. Bu şekilde, olası herhangi bir durumu erken teşhis etmiş oluruz."

"Yani sizce bir şey mi olacak?"

Doktorun yüzündeki belli belirsiz öfke karşısında gülmek istedim ama onun yerine solumda oturan Camryn'e döndüm. "Hayır, öyle demiyor. Sakinleş artık. Her şey yolunda. Gördün mü? Sana bir şey olmayacak demiştim."

O günden sonra elimden gelen tek şey, ona doğruyu söylemiş olduğumu ummaktı.

CAMRYN

36. Bölüm

Aylar sonra...

Evimizde geçirdiğimiz ilk ayın içerisinde Andrew bana bir mektup daha yazmıştı. O mektubu belki yüz kez okumuştum. Genellikle okurken ağlıyordum ama sıklıkla kendimi gülümserken de buluyordum. Andrew mektubu haftada bir açıp okumamı istemişti; böylece bir haftanın daha hiçbir terslik olmadan geçtiğini, hâlâ her şeyin yolunda olduğunu görecektim. Öyle de oldu. Mektubu genellikle Pazar geceleri o yanımda uyuyakaldıktan sonra okuyordum. Ama olur da ben ondan önce uyursam, ertesi sabah o uyanmadan başucumdaki kitaba uzanıp arasındaki mektubu alıyordum. Her seferinde olduğu gibi, mektubu okuduktan sonra onun uyumasını seyrediyor ve önümüzdeki haftanın da böyle geçmesini umut ediyordum.

Andrew beni hep şaşkınlığa sürüklemişti. Kafası çok başka çalışıyordu. Tek kelime bile etmeden, sadece bakışlarıyla beni dünyadaki en önemli insanmışım gibi hissettirmeyi başarıyordu. Hayatı yolunda gitmediği zamanlarda bile her şeye böyle olumlu bakması beni hayrete düşürüyordu. Bir daha asla ışığı göremeyeceğimi zannettiğimde, zihnimin en karanlık noktalarına ışık tutuyordu.

Elbette onun da kötü günler geçirdiği, “zayıflık anları” yaşadığı oluyordu ama o ana dek ona benzer hiç kimse tanımamıştım. Tanımayacağımı da biliyordum.

Belki ben içten içe zayıf bir insandım. Belki Andrew olmasa, o gün çok farklı bir kişi olurdu. Bazen onunla hiç tanışmamış olsam, beni tek başıma çıkmaya karar verdiğim o tehlikeli otobüs yolculuğundan kurtarmamış olsa, ne halde olacağımı merak ediyordum. Zayıflık anımda yanımda olup o günleri atlatmama yardım etmeseydi, kim bilir başıma neler gelirdi. Kendimi böyle görmekten nefret ediyordum ama bazen insanın gerçeklerle yüzleşmesi, kendi davranışlarına bakarak işlerin başka nasıl sonuçlanabileceğini düşünebilmesi gerekiyordu. İçten içe, Andrew olmasa burada olmayabileceğimin bile farkındaydım.

O son birkaç ay bizim için çok zor geçmişti ama diğer yandan da, heyecan, aşk, umut ve yaşam dolu bir süreçti.

Hayat gizemli, hatta çoğunlukla adaletsiz bir şeydi. Ama Andrew’la geçirdiğim zaman boyunca şunu öğrenmiştim ki yaşam aynı zamanda harika bir şeye de dönüşebiliyordu. Özellikle de başınıza adaletsiz görünen bir şey geldiğinde, bunun hayatın daha güzel şeylere yer açma yöntemi olduğunu unutmamak gerekiyordu. Böyle düşünmek, bana ihtiyaç duyduğum gücü veriyordu.

Ve o anda da bu güce çok ihtiyacım vardı.

Odanın steril beyaz duvarında asılı duran saati görmeye çalıştım, ancak gözlerimdeki bulanıklık yüzünden siyah akrep ve yelkovanı ayırt etmem bile mümkün değildi. Ne kadar zamandır orada olduğumu bilmek istiyordum. Hem fiziksel, hem zihinsel olarak bitmiş tükenmiş durumdaydım ve bunu daha fazla kaldırmam mümkün

değildi. Yutkunmaya çalıştım. Ağzımın içi kupkuruydu. Gözümden inen bir damla yaşı silmek için uzandım. Tek bir damla gözyaşı... Zira çektiğim acı öyle dayanılmazdı ki, gözyaşlarımı tamamen kurutmuştu.

Bunu yapamayacaktım. Her geçen saniye, vazgeçme isteğim artıyordu. Odadaki herkese çekip gitmelerini, beni rahat bırakmalarını, bana ruhumun iyileştirilmesi gerekiyormuş gibi bakmayı kesmelerini söylemek istiyordum. Evet, hem de nasıl! Ama oradaki kimse bunu başaramazdı.

Çoğunlukla bedenim uyuşmuş durumdaydı. Artık hiçbir şey hissedemiyordum. Ama hastane duvarları üzerime üzerime geliyor, beni paniğe sürüklüyordu. Fakat acı ve baş ağrısı anlamında *hiçbir şey* duyamıyordum. Acaba sonsuza dek böyle hissiz mi olacaktım?

"İtmeye çalışmalısın," dedi Andrew yanı başımda, elimi sıkıca tutarak.

Başımı ona doğru çevirdim. "İyi de, belimi hissedemiyorum ki! İttiğimi hissedemezsem nasıl iteceğim?" diye karşı çıktım. İtmek adına becerebildiğim tek şey, bu kelimeleri sıkıttığım dişlerimin arasından dışarı iteklemek olmuştu.

Andrew bana gülümseyerek ter içindeki alnıma bir öpücük kondurdu.

"Başarabilirsin," dedi Dr. Ball, bacaklarımın arasından.

Gözlerimi sıkıca yumarak Andrew'un eline yapıştım ve ittim. Yani, galiba. Gözlerimi açıp nefes almaya çalıştım.

"İtebildim mi? İşe yarıyor mu?"

Tanrım, umarım gaz çıkarmam! Aman Tanrım, bu nasıl da utanç verici olurdu!

"Harika gidiyor, bebeğim."

Andrew beklentiyle dönüp doktora baktı.

“Birkaç kez daha. Artık az kaldı,” dedi doktor.

Bu sözler karşısında hiç memnun kalmamıştım. Öfkeli bir nefes koyuverdim ve başımı hışımla yastığa yasladım.

“Tekrar dene, bebeğim,” dedi Andrew, yumuşak bir sesle, sakinliğini yitirmeden. Gerçi onu ne zaman doktora bakarken yakalasam, yüzünde gizli bir endişe ifadesi görüyordum.

Sırtımı yastıktan kaldırarak tekrar itmeye çalıştım ama önceki seferlerde olduğu gibi, gerçekten itiyor muydum, yoksa ittiğimi mi zannediyordum, bilmiyordum. Andrew bir kolunu belime yaslayarak dik durmama yardımcı oldu. Tekrar iterken gözlerimi yumdum. Dişlerimi sıkıyordum ve alnımdan terler akıyordu.

İtmeyi bırakıp tekrar nefes almayı başarırken anlaşılmaz bir şeyler inildedim.

Ve o anda bir şey hissettim. Vay... acı değildi bu. Bebeğin baskısını hissediyordum. Ne olduğunu bilmesem, birinin vajinama alışılmadık şekilde devasa bir şey yerleştirdiğini zannedirdim. Gözlerim iyice büyümüştü.

“Bebeğin başı göründü,” dedi doktor.

Andrew’un daha iyi görebilmek için boynunu uzattığını gördüm ama bir yandan da beni bırakmak istemiyordu.

“Hadi, birkaç kez daha, Camryn,” dedi doktor.

Artık çabamın işe yaradığını gördüğüm için biraz daha güçlü bir şekilde tekrar ittim.

Doktor bebeğin omuzlarını çekti.

Bir kez daha ittim ve bebeğimiz dünyaya geldi.

“Harikaydın,” dedi doktor.

Andrew yanağıma ve alnıma öpücükler kondurdu ve ter içinde kalmış saçlarımı yüzümden çekti. Birkaç saniye sonra bebeğin ağlaması duyuldu ve bütün odaya heyecan yayıldı. Gözyaşlarına boğulmaktan kendimi alamadım. Öyle şiddetli hıçkırıyordum ki, bütün vücudum duygularımın yoğunluğuyla sarsılıyordu.

Andrew ile ikimiz gözlerimizi bebeğimizden, kızımızdan alamıyorduk. Andrew'dan göbek bağına kesmesini istediler. Yanımdan ayrılırken yüzünde gururlu bir gülümseme vardı. Kime daha çok bakmak istediğini şaşırmış gibi, bakışlarını benim ve kızımızın arasında gezdirdi. Gülümseyerek bitkin bir tavırla başımı yastığa dayadım. Nihayet duvardaki saati seçebiliyordum. On altı saatten fazla bir süredir doğum sancısı çekmiştim.

Doktor açık söylemek gerekirse ne olduğunu bilmek istemediğim işlemler yaparken, bacaklarımın arasında daha fazla baskı, dürtme ve çekme hissettim. Gözlerimi bir an için tavana dikerek son dokuz ayı aklımdan sildim ama bebeğimizin odanın öbür ucundan cıyıkladığını duyunca başımı hızla yastıktan kaldırdım.

Hemşirelerden biri bebeği temizleyip battaniyeye sararken, Andrew başında duruyordu. "Kesinlikle akciğerlerini senden almış, bebeğim," dedi, dönüp bana bakarken. Sonra parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. Gülümseyerek hâlâ bacaklarımın arasında devam eden hissi düşünmemeye çalışıp onları seyrettim. Andrew tekrar yatağımın ucuna geldi.

Dudaklarıma bir öpücük kondurarak, "Terlemişsin. Sanki maraton koşmuş gibisin. Makyajın yok. Üzerinde

hastane kıyafetleri var. Ama hâlâ güzel görünmeyi başarıyorsun,” dedi.

Üstelik bütün bunlara karşın *o da* hâlâ yanaklarımı kızartmayı başarıyordu.

Serum takılı elimi uzatarak yüzünü avucuma aldım ve onu kendime doğru çektim. “Başardık,” dedim, dudaklarına doğru fısıldayarak.

Beni tekrar, usulca öptü ve o sırada hemşire kollarında kızımızla yanımızda belirdi.

“Önce kim kucağına almak ister?” diye sordu.

Andrew ile birbirimize baktık ama o, hemşirenin bebeği bana verebilmesi için kenara çekildi.

“Hayır,” dedim. “Önce sen al.”

Andrew biraz şaşkınlık yaşasa da, pes ederek kızımızı almak için uzandı. Hemşire bebeği dikkatle onun kucağına bıraktı ve kızımızı sıkıca tuttuğundan emin olunca geri çekildi. İlk başta Andrew’un çocuksu, ne yapacağını bilemez bir hali vardı. Sanki onu düşüreceğinden ya da doğru tutamayacağından korkuyordu. Ama çok geçmeden rahatladı.

“Sarı saçları var,” dedi hemen yanı başımda, yüzü ışıldayarak. Yeşil gözleri hafifçe nemlenmişti. “Hem de bir sürü.”

Hâlâ öyle bitkindim ki, gülümsemekten öte bir cevap veremedim.

Andrew ona bakarak parmaklarını minicik yanaklarına sürttü ve alına bir öpücük kondurdu. Birkaç süre sonra da onu ilk kez tutmam için benim kollarıma bıraktı. Minik kızımın yüz yüze geldiğim an, kendimi tekrar kaybettim. Gözyaşlarımın ardından onu zorlukla

görebiliyordum. “Öyle kusursuz ki,” dedim, gözlerimi ondan ayıramadan. Bir an olsun başımı çevirirsem, kaybolacağından ya da gördüğüm rüyadan uyanacağımdan korkuyordum sanki. “Mükemmel,” diye fısıldayarak o minicik burnunu öptüm.

ANDREW

37. Bölüm

Camryn'in ailesi ve benim ailem, hep birlikte bekleme odasında oturuyorlardı. Bir tek Camryn'in babası ve erkek kardeşi eksikti. Hâlâ bebeğin cinsiyetini bilmiyorlardı. Camryn de, ben de, hamilelik boyunca bunu öğrenmemiştik. Bebeğimizin bizi şaşırtmasına izin vermeye karar vermiştik. Öyle de olmuştu.

Ailelerimizi içeri almadan önce, doğumdan kısa bir süre sonra yerleştirildiğimiz özel odada Camryn ile oturdum. Kısa bir süredir oradaydık. Hemşirelerin her ne işleri varsa bitirip bebeği geri getirmelerini bekliyorduk. Hemşire Camryn'in hastane bilekliğini kontrol edip "Bebek Parrish"ın minicik bileğindekiyle eşleştirdi ve bebeği kucağıma verdi. Hemşire gitmeden önce kendim de bileklikleri kontrol ettim ve bebeğimizi dikkatle inceledim. İnsan bu günlerde ne kadar dikkatli olsa azdı. Götürdükleri bebeği geri getirdiklerinden emin olmak istiyordum. Ama o dolgun sarı saçların ve beni her şeye boyun eğdiren o çığlıklarının zaten eşi benzeri yoktu. Herhalde konuşabilse, söylediği her şeyi ikiletmeden yapardım. *Bana biberonu ver! Hemen, efendim! Bezimi değiştir! Buyurun! Beni dürüm gibi sardığı için hemşirenin ayağına bas! Nasıl istersen, minik kızım!*

Camryn onu göğsüne bastırarak emzirmeye başladı.

Camryn tekrar hamile olduğunu yeni evimize taşınmadan bir gün önce öğrenmişti. Ama o pazartesi günkü doktor randevuma kadar bana bir şey söylememişti. Korktuğunu söylemişti ki bu korkunun benim tekrar baş ağrıları çektiğimi ona söylemekten çekinmeme sebep olan korkuya eş değer olduğunu düşünüyordum. Ama sonrasında, sürekli bu kez her şeyi ne kadar farklı yapacağımızdan konuşur olduk. Bunlardan biri de emzirme kararıydı. Camryn ilk hamileliğinde bebeği emzirme konusunda pek hevesli değildi, özellikle de toplum içinde. O zamanlar sadece onun isteklerine boyun eğiyor ve fikrini değiştirmeye uğraşmıyordum. Bunun için bir neden de göremiyordum zaten.

Ama bu sefer, Camryn bu konuyu tekrar açtığında, “Biliyor musun, bebeğim? Hamileliğe ve emzirmenin faydalarına dair bir sürü şey okudum. İnsanların ne düşüneceği umurumda değil. Bunu yapmak istiyorum ve bence *doğru* olan da bu,” demişti.

Ben de, “O halde öyle yapmalısın,” demiştim.

Yanına oturdum. Bu kararı benim görüş bildirmeme gerek olmadan tek başına almış olmasından ötürü mutluydum. Şu erkek emzirmesi olaylarına girmedığımız sürece, alacağı her kararda onu desteklerdim.

“Okuduğuma göre çoğu bebek ilk doğduğunda mavi gözlü oluyormuş,” dedi Camryn, başını eğip ona bakarak. “Ama bence sonradan gözleri seninkiler gibi yeşil olacak.”

Kızımızın başını parmak uçlarımla usulca okşadım. “Belki.” Güzel karıma ve biricik kızıma bakmaya doyamıyordum. Sanki hayallerimin bile ötesinde bir dünyaya

adım atmıştım. Camryn'le olduğumdan daha mutlu olmama imkân yoktu.

Camryn ise hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

"Aklında ne var?" diye sordum, yüzümde sıcak bir gülümsemeyle.

Bana bakarken yorgun gözlerindeki ifade yumuşadı. "Haklıymışsın," dedi.

Bebek onu emerken belli belirsiz bir ses çıkardı. Aslında o kadar küçük bir sesteki ki, duymam bile çok zordu. Ama kendimi onun çıkardığı her sesi ve yaptığı her hareketi dikkatle izlerken buluyordum.

Camryn sözlerini sürdürdü. "Bu kez düşük yapmayacağımı söylemiştin. Tümörün tekrar büyümeyeceğini söylemiştin. Her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin. Dediklerin bir bir çıktı." Bir an bebeğe bakıp parmağını kaşlarında gezdirdi ve sonra tekrar bana döndü. "Haklı çıktığın için teşekkürler."

Koltuktan kalkarak onun yüzünü avucuma aldım ve başını kendime doğru çekerek dudaklarına bir öpücük kondurdum.

O sırada kapı usulca çalınarak ağır ağır açıldı ve aralıktan annemin başı görüldü.

"İçeri gelsenize," dedim, elimle işaret ederek.

Kapı ardına kadar açıldı ve art arda içeri o kadar çok kişi girdi ki, Michelle ve Aidan'dan sonrasını saymayı bıraktım. Bu sırada Michelle de beş aylık hamileydi.

Herkes bana sarılıyor, ancak bir yandan da uzanıp bebeği görmeye çalışıyordu.

"Tebrik ederim, kardeşim," dedi Aidan, sırtımı sıvazlayarak. "Senin benden önce baba olacağını hissediyordum." Uzanıp Michelle'in yuvarlak karnını okşadı. Michelle muzipçe onun elini itti ve parmağını bir daha göbek deliğine sokmamasına dair bir şeyler söyledi. Sonra bana sarılarak Camryn'in başucuna gitti.

"Oğlumuz olacak," dedi Aidan.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Harika."

Bu haber Camryn'in de dikkatini çekmişti ama Michelle araya girdi.

"Bir şey bildiği yok," dedi. "Sadece bildiğini *sanıyor*."

Camryn usulca güldü. "Ben söylemiş olayım, Parrish kardeşler çocuklarının kız mı, erkek mi olacağı konusunda muhtemelen haklı çıkıyorlar."

"Göreceğiz bakalım," dedi Michelle, hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Kardeşıme baktım. Bu öz güvenli duruşu biliyordum. Kesinlikle oğulları olacaktı.

"Aman Tanrım," dediğini duydum Natalie'nin odanın öbür yanından. "Bu battaniye pembe. Yoksa düşündüklerim doğru mu?" Yüzüklerle süslü ellerini yüzüne bastırdı. Bu kadar sakın davranması aslında beni şaşırmıştı. Blake her zamanki gibi sessizce yanında duruyordu.

Camryn önce bana baktı ve onu onaylarcasına başımı sallayınca, "Evet, bu bizim kızımız," diye duyurdu.

Kadınların hepsi bir anda yatağın başına üşüştü. Camryn'in annesi bebeği ilk kucaklayan olmak isteyerek ellerini uzattı ve Camryn göğsünü örterek bebeği dikkatle ona verdi.

"Ah, öyle güzel ki, Camryn," dedi Nancy. Yer yer be- yazlamış sarı saçlarını başının tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı. Gözleri Camryn'inkiler kadar maviydi. Gerçek- ten birbirlerine benziyorlardı. "Mükemmel. Benim mükem- mel küçük torunum." Camryn'in üvey babası Roger, yü- zünde dehşet bir ifadeyle tek başına duvara yaslanmıştı. Bunun sebebinin böyle şeyler karşısında rahatsızlık duy- ması mı, yoksa artık bir büyükanneyle evli olduğunu fark etmesi mi olduğundan emin değildim. İçten içe gülmek- ten kendimi alamadım.

O sırada Asher bana sarıldı. "Erkek olsaydı, etrafta *sen- den* bir tane daha olacak diye endişelenirdim açıkçası." Sı- rıtarak beni dirseğiyle dürttü.

"Eh, bekle bakalım, kardeşim," dedim, damağımı şak- latarak. "Sırada sen varsın. Senden bir tane daha olması da bir o kadar kötü olur."

"O kadarını bilemem," diye karşı çıktı.

"Yok, haklısın," dedim. "Önce bir kız arkadaşına ihtiya- cın var. Demek ki bu aralar çocuğun olmasından endişe- lenmene gerek yok."

"Ahbap, benim kız arkadaşım var zaten."

"Kimmiş o? Lara Croft mu? Ya da Luis Royo'nun kız- larından biri mi?" diye güldüm.

"Boş versene sen," dedi, kollarını göğsünde kavuştu- rarak başını iki yana sallarken. Ama bu kadarcık lafa bo- zulmayacağını biliyordum. Ona sataşmasam, bir sıkıntım olduğunu düşünürdü.

"Asher Amca," dedim, yine de gönlünü almak için. "Kulağa ne güzel geliyor."

O da düşünceli bir tavırla başını sallayarak, "Bence de öyle," diye onayladı.

Nancy kızımızı annemin kucağına verdi. Onu daha önce hiç bu denli gururlu görmemiştim. Bir bana, bir bebeğe bakıp duruyordu.

"Burnuyla dudaklarını senden almış, Andrew," dedi annem.

"Saçlarıyla akciğerlerini de Camryn'den," diye ilave ettim.

Natalie yatağın ayakucuna dikilmiş, kıpırdanıp duruyordu. Annem onun bebeği tutmayı ne kadar istediğini fark edince torununa bir öpücük vererek onu Natalie'ye uzattı.

"Umarım ellerini yıkamışsındır, Nat," dedi Camryn yataktan.

"Herhalde!" dedi Natalie. Sonra Camryn'i yok sayarak kızımızın uyumasına aldırmadan onunla konuşmaya başladı. "Ah, sen gördüğüm en güzel şeysin." Heyecanlandığı için sesinin yükseldiğinin farkında değildi. Yüzünde ciddi bir ifadeyle Camryn'e bakarak, "Aman Tanrım, ben de istiyorum," dedi.

Blake'in gözleri kocaman oldu ve bir an nefes almayı bile bıraktığını zannettim. Bir süre sonra tekrar ona baktığımda, çoktan Roger'ın yanındaki yerini almış olduğunu gördüm.

Bebeği sonra Camryn'in teyzesi Brenda, ondan sonra da kuzenlerinden biri kucakladı. Michelle birkaç dakika boyunca ne kadar güzel olduğunu mırıldanarak onu kucağında tuttuktan sonra, bebeği Camryn'e geri verdi. Ben de tekrar Camryn'in yanındaki koltuğa oturdum.

“İsminin ne olacağına karar verdiniz mi?” diye sordu annem.

Camryn ile ikimiz, aynı şeyi düşünerek birbirimize baktık.

“Henüz değil,” diye yanıtladı Camryn ve başka bir şey söylemedi. Bu isim meselesi açıldığı için Camryn’in kendisini Lily’yi düşünmekten alıkoyamadığını tek fark eden muhtemelen bendim. Ama bunun üzerinde durmadı ve bebeğimizin yanağına bir öpücük kondurdu. Kaybettiklerine rağmen, sahip olduklarıyla gurur duyduğu belliydi.

Akşam olmadan önce ailemizin büyük kısmı hastaneden ayrıldı. Annelerimiz ise bir süre daha orada vakit geçirerek birbirlerini daha iyi tanımaya çalıştılar. Bu, resmi anlamda ilk tanışmaları olmuştu. Onlar da saat yediye yaklaşırken kalktılar ve o sırada hemşire, bebekle Camryn’e bakmaya geldi.

Üçümüz tekrar yalnız kaldığımızda odadaki banyonun yanında bulunan ışık dışındaki tüm ışıkları kısıtım. Kızımız Camryn’in kollarında mışıl mışıl uyuyordu. Camryn’in bitkin düştüğünü biliyordum ama biraz uyuyabilmek için bebeği bırakmaya gönlü razı gelmiyordu. Bebeği ondan almayı teklif ettim ama uyanık kalmak konusunda ısrar etti.

Bir an onları seyretmekten kendimi alamadım. Sonra yanlarına giderek yatağın kenarına oturdum.

Camryn önce bana, sonra da kollarında uyuyan meleşimize baktı.

“Lily,” dedim, lafı dolaştırmadan.

Camryn şaşırmış gibi başını kaldırarak tekrar bana baktı.

Evet, doğru duydun dercesine başımı ağır ağır salladım ve tekrar bebeğimizin yumuşacık kafasını okşadım.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Chicago'da o hapları bulduğum zaman?"

Başını iki yana salladı.

Bu kez Camryn'in yüzüne dokunarak parmaklarımı yanaklarında gezdirdim.

"Lily'nin o zaman hazır olmadığını söylemiştim." Bir an duraksayarak gülümsedim. "Aynı ruh, farklı beden."

Camryn'in gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. Başını hafifçe yana eğerek merakla bana baktı. Sonra bakışlarını tekrar bebeğe indirdi ve bana sonsuz gibi gelen bir süre boyunca kaldırmadı.

Bana tekrar baktığında, yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü gördüm. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, umutlu bir sesle.

"Evet. Kesinlikle."

Ağlaması şiddetlendi ve bebek Lily'yi göğsüne usulca bastırarak sallamaya başladı. Sonra bana bakarak başını onaylarcasına birkaç kez salladı. "Lily," diye fısıldadı usulca ve bebeğimizin başına bir öpücük kondurdu.

Ertesi sabah, Camryn'in yatağının başucundaki koltukta uyandım. Bir gece önce orada uyuyakalmıştım. Camryn'in fısıldayan sesini duydum ve diğer seferlerde yaptığım gibi, o aylar önce yazdığım mektubu okurken uyuyormuş taklidi yaptım.

CAMRYN

38. Bölüm

Sevgili Camryn,

Korktuğunu biliyorum. Ben de biraz korktuğumu itiraf etmeliyim. Ama bu sefer her şeyin yolunda gideceğine inanıyorum. Öyle de olacak.

Beraber çok şey yaşadık. Bu denli kısa bir zamanda pek çok insanın yaşayabileceğinden çok daha fazla şey. Ama ne olursa olsun, değişmeyen tek şey, hâlâ beraber olmamız. Ölüm beni senden ayıramadı. Gösterdiğin zayıflık da sana karşı olan görüşlerimi değiştiremedi. İlaçlar ve yol açtığı kötü şeyler seni benden alamadığı gibi, seni bana düşman edemedi. Sanırım rahatlıkla bizi ayırmanın mümkün olmadığını söyleyebilirim.

Belki bütün bunlar bir sınavdır. Evet, bu sık sık aklımdan geçiyor ve kendimi böyle düşünmeye ikna ediyorum. Çoğu insan, kaderin önemini kavrayamıyor. Bazılarının istedikleri ya da ihtiyaç duydukları her şey parmaklarının ucundayken, bunun kıymetini bilmiyorlar. Bazıları ise gözlerini açık tutmadıkları için ellerine geçen tek fırsatı tepiyorlar. Ama sen ve ben, daha tanışmadan önce bile her türlü riski aldık. Çevremizdekileri dinlemeden, yanlış yaptığımızı söylemelerine aldırmadan kendi kararlarımızı verdik. Hayır, ne kadar pervasız, çılgınca ya da alışılmadık olursa olsun, biz her şeyi kendi bildiğimiz gibi yaptık. Sanki ne kadar mücadele

edersek, karşınıza çıkan zorluklar o kadar büyüdü. Çünkü kendimizi ispatlamamız gerekiyordu.

Bana kalırsa artık bunu başardık.

Camryn, bu mektubu haftada bir kendi kendine okumam istiyorum. Hangi gün ya da saat kaçta olduğu fark etmez, yeter ki oku. Bu mektubu her açtığında, bir haftanın daha geçtiğini ve hâlâ hamile olduğunu görmeni istiyorum. Benim sağlığımın hâlâ yerinde olduğunu da... Hâlâ beraber olduğumuzu da.... Yanımızda kızımız ya da oğlumuzla Avrupa'yı ve Güney Amerika'yı gezdiğimizizi hayal etmeni istiyorum. Bir düşünsene. Çünkü bunu yapacağız. Sana söz veriyorum.

Sen benim her şeyimsin. Senden güçlü davranmanı istiyorum. Geçmişten gelen korkularının geleceğimizi karalamasına izin vermemelisin. Bu sefer her şey yolunda gidecek, Camryn, her şey. Sana söz veriyorum.

Yeter ki bana güven.

Önümüzdeki haftaya dek...

Sevgilerimle,

Andrew

Başımı elimde tuttuğum mektuptan kaldırarak kâğıdı bırakmadan elimi yatağa yasladım. Lily hemen yanımdaki hastane beşiğinde uyuyordu. Beni bütün gece onu kollarımda tutmak yerine beşiğe bırakmaya ikna etmek için Andrew'un epey uğraşması gerekmişti. Ama sık sık hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için uyanıyordum. Bir kez daha kontrol etmekten kendimi alamadım. Buna muhtemelen aylarca devam edecektim.

Nihayet, Andrew'un mektubunu artık iz yapmış kat yerlerinden katladım. Muhtemelen artık Lily doğduğu için mektubu okumaktan vazgeçeceğini sanıyordu. Ama vazgeçmeyecektim. Bana yazdığı ilk mektubu okumayı da hiçbir zaman bırakmamıştım ama onun bundan haberi yoktu. Bazı şeyleri kendime saklıyordum.

"Gideceğimiz yerleri şapkaya atmaya hazır mısınız?" diye sordu Andrew.

Ne zamandır uyanık olduğunu merak etmiştim. Ona bakarak gülümsedim. "Bence birkaç ay bekleyelim."

Andrew beni başıyla onaylayarak koltuğundan kalktı.

"Öyle nasıl uyudun sen?" diye sordum. "Kanepeye geçmeliydin." Pencerenin yanındaki küçük kanepeye baktım.

Andrew kollarını gererek sırtını ve boynunu kütletmekle yetindi. Bana cevap vermedi.

"Sanırım nihayet annemin evindeki bebeğe ilk hoş geldin partisinden kalan eşyaları alabiliriz," dedim.

Andrew'un yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Bir dakika... Sen zaten o işi hallettin, değil mi?"

Ayağa kalkarak biraz daha gerindi. "Aslına bakarsan ben yapmadım. Dün biz hastaneye gelmek için yola çıktıktan sonra Natalie, Blake ve annen bize geçip her şeyi hallettiler."

Hamileliğim esnasında bunu yapmayı hiç istemiştim. Kendimi fazla heveslendirmekten ve tekrar düşük yapmaktan korkuyordum. Doğmadan önce bebeğin cinsiyetini öğrenmeyi de bu nedenle reddetmiştim. Önceki sefer kafa yorduğum ya da bel bağladığım şeylerden uzak durmak istemiştim. Uğursuzluk getireceğimden

korkuyordum. Andrew bana pek hak vermese de bu konuda tek kelime etmedi.

“Ayrıca bir düşünsene,” diye sözlerini sürdürdü Andrew. “Michelle ile annem burada olduğuna göre, eve döndüğünde seni parti hediyelerinden daha fazla şey bekliyor olacak.”

Ertesi gün Andrew evimizin ön kapısını açtı ve kollarımda Lily’yle içeri girdim. Daha o anda ne kadar haklı olduğunu fark ettim. Ev ıslıl ışıldı. Kendi başıma asla böyle bir temizlik yapamazdım. Salondan geçip koridorda ilerlerken, mutfak tezgâhında bir bebek telsizi fark ettim. Sonra bir tane salondaki orta sehpa, bir tane banyo tezgâhında, nihayet bir tane de Lily’nin odasında.

Kocaman gözlerle, nefesimi tutarak, “Vay, Andrew, baksana neler yapmışlar!” dedim, Lily’nin odasına adım attığımız anda.

Muhtemelen sesimdeki heyecan yüzünden Lily kollarımda irkildi ama sonra hemen tekrar sakinleşti.

Bebeğin yatağı bir duvara yaslanmıştı ve tepesinde çok tatlı bir Winnie the Pooh asılıydı. Pencerelerin bulunduğu duvarda yatakla takım bir şifonyer ve alt değiştirme masası vardı. Andrew çekmeceleri açtığında, her birinin kıyafetlerle, kundak battaniyeleriyle, kumaş bezlerle, minicik çoraplarla ve başka bir sürü eşyayla dolu olduğunu gördüm. Dolabı açtığında ise bizi düzinelerce minik elbise ve kıyafet karşıladı. Bez değiştirme masasının yanındaki duvara o kadar çok bez paketi yığılmıştı ki, herhalde asla bez almak zorunda kalmayacağımızı düşündüm. Tabii ki bu sadece hüsnü kuruntudan ibaretti ama olsun.

Andrew beni tekrar koridora çıkararak banyonun yanındaki dolabı açtı ve bana hâlâ kutularında duran yepyeni yürüteci, bebek salıncağını ve değişik bir oyun halısı gibi görünen şeyi gösterdi.

"Lily bunlarla oynamaya hazır olduğunda hepsini monte etmem gerekecek," dedi. "Ama daha zamanımız var."

"Hepsini tek başına halledebileceğine inanıyor musun?" diye takıldım ona.

Çenesini kaldırarak, "Talimatları okumama bile gerek yok," dedi.

İçten içe gülmekten kendimi alamadım.

Andrew sonra beni kendi odamıza götürdü. Yatağımızın başucunda beyaz bir beşik duruyordu.

"Bunu senin için aldım," dedi, gururla gülümseyerek. "Uzun bir süre boyunca onu tek başına odasında yatırmaya gönlünün razı gelmeyeceğini biliyorum. O yüzden buna ihtiyacın olacağını düşündüm."

Yanakları kızarmıştı. Ona yaklaşıp dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdum. "Haklısın," dedim. "Teşekkür ederim."

Lily tekrar kıpırdanmaya başladı ve bu sefer uyandı. Andrew onu kucağımdan alarak, "Altını ben değiştirim," dedi.

Yatağıma uzanarak onu seyrettim. O da Lily'yi yatağa yatırarak sarılı olduğu kundağı açtı. Lily'nin minicik akciğerlerinden tatlı olduğu kadar yüksek sesli bir haykırış yükseldi. Kolları ve bacakları çırpınıyordu. Suratı kıpkırmızı kesilmişti. Ama Andrew geri durmadı. Üstelik bezini açtığı anda, kızının kendisine bırakmış olduğu

sürpriz karşısında surat ifadesi hiç değişmedi. İtiraf etmeliydim ki, onun baba olmaya bu kadar kolay alışması beni şaşırtmıştı.

Hamilelik iznim sona erince, Bath and Body Works'teki işime geri döndüm. Ama artık yarı zamanlı çalışıyordum. Patronum Janelle harika biriydi ve beni o kadar çok seviyordu ki, ona hamile olduğumu söylediğimde bana bir dolarlık zam yapmıştı. Orada sadece Natalie'yle ben görevliydik; Natalie tam zamanlı çalışıyordu ve son altı haftadır izinde olduğum için benim yerime bakmak zorunda kalmıştı. Gerçi bunu dert etmiyordu; çünkü kendi evine çıkmak için para biriktirdiğini söylüyordu. Blake ile ikisini ne zaman beraber görsem, tam birbirlerine göre olduklarını düşünüyordum. İşin aslı, Natalie'yi daha önce hiç böyle mutlu görmemiştim. Damon ile birlikteyken onu mutlu sanıyordum ama artık o ilişkideki durumunun tahammül ve düşük öz saygıdan ibaret olduğunu fark edebiliyordum. Blake daha farklıydı. Bence birliktelikleri sürecekti.

Andrew yeni evimize taşındıktan yaklaşık üç hafta sonra bir araba tamircisinde çalışmaya başlamıştı. Arabalara dair engin bilgisi çok geçmeden iyi para kazanmasını sağlamıştı. Benden daha çok kazandığı kesindi. Ama "Bu senin yaptıklarının yanında hiçbir şey değil, ne de olsa minik kızımızı şeyinden çıkardın " diyerek beni teselli etmeye çalışıyordu. Onu her seferinde cümlelerin arasında durduruyordum.

Detaya girmeye gerek yok, Andrew, çok sağ ol!

Bana kalırsa bakıcı tutmak zengin insanlara özgü bir şeydi. İşin aslı, asgari ücretle çalışan kimsenin bakıcı tutmaya parasının yeteceğini hayal bile edemiyordum. *Sırf* bunun ücretini karşılamak için çalışıyor olmaları gerekirdi ki bu çok anlamsızdı. Ama bu durumu bir kenara bıraksak, Andrew da ben de kızımızı yabancılara emanet etmek istemiyorduk. O yüzden bu konuyu Janelle'le konuşarak akşamüzeri vardiyasında yarı zamanlı olarak çalışmaya başlamıştım. O saatlerde Andrew evde oluyordu. Ayrıca her iki hafta sonundan birinde de çalışıyordum.

Her şeyi, bütün hayatımız böyle geçmiş gibi rahatlıkla çekip çeviriyorduk. Hesabımızda altı haneli bir birikimimiz olabilirdi ama kazancımızdan elimizden geldiğince arttırıyor ve mümkün olduğunca az para harcıyorduk. Gündüz çalıştığımız işlerin haricinde Andrew'la beraber iki haftada bir, çalışmadığım cumartesi geceleri Blake'in kardeşi Rob'ın şehir merkezinde açtığı barda sahne alıyorduk. Rob Undergroun'du kapatmak zorunda kalmıştı. Hatta Rob'un hapis cezası almaktan yakayı zor sıyırdığı söyleniyordu. Bunun bar işletme ruhsatı olmamasından kaynaklandığını tahmin ediyordum ama işin aslını bilmiyordum. Yeni barı Blake idare ediyordu ve Andrew ile ikimiz orada sahne aldığımızda müşterilerin ödediği giriş ücretinin yarısı bize kalıyordu. Aidan'ın barı dışında çaldığımız hiçbir yerde bu kadar para kazanmamıştık. Daha bir önceki cumartesi cebimize tam sekiz yüz papel girmişti.

Bu da hem birikimlerimiz, hem de şapkadan çıkacak yere ilişkin gelecek planlarımız açısından daha fazla nakit anlamına geliyordu.

Andrew her zamanki gibi kendisini tamamen vererek çalsa da, beraber sahneye çıktığımızda bir an önce dönüp

Lily'yi annemden ya da o birkaç saat boyunca ona bakacak şanslı kişi her kimse ondan almak için sabırsızlandığını hissediyordum.

Andrew, Lily'yle çok iyi anlaşıyordu. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecekti anlaşılan. Gecenin bir yarısı aynı benim gibi onun bezini değiştirmek için uyanıyor, hatta bazen ben onu emzirirken yanımda uyanık bekliyordu. Erkeklerle özgü huyları vardı tabii, tamamen Bay Mükemmel de sayılmazdı. Görünen o ki, kakalı bezlere o kadar da bağışıklığı yoktu. Daha o sabah Lily'nin bezini değiştirirken öğürdüğünü görmüştüm. Buna gülmekten kendimi alamamıştım ama haline öyle üzülmüştüm ki, yanına gidip işi ondan devralmıştım. Andrew ise tişörtünü çekip ağzına ve burnuna örterek odayı terk etmişti.

Tahminlerimi çok ileri götürmek istemiyordum; ancak bana kalırsa Lily, Andrew'un kalbini epey yumuşatmıştı. Hatta artık Natalie'yi bile sevmeye başlamış olabildi. Belki birazcık. Bilemiyordum, ancak Nat bize gelip Lily'yi kucağına aldığı anda ve o canlı tavrıyla Lily'yle konuşup onu güldürdüğünde, Andrew bunu hoş karşıyor gibi görünüyordu. Lily üç aylık olduğunda, Andrew'un bir süredir onun arkasından sırtlan demiyor ya da bana gizli gizli o bıkkın bakışları atmıyordu.

Gerçi hâlâ Natalie kendisinden Lily'nin vaftiz annesi olarak bahsettiğinde biraz irkiliyordu ama... Önünde sonunda buna alışacaktı.

ANDREW

39. Bölüm

9 Şubat

Lily'nin ilk doğum günü

“Aidan ile Michelle geldiler!” diye seslendi Camryn, salondan.

Lily'nin elbisesinin sırtındaki son düğmeyi de ilikleyerek onun elini tuttum. Ama o bundan hoşlanmadığı için elini geri çekerek işaret parmağıma yapıştı.

“Hadi bakalım, minik kızım,” dedim, ona bakarak. “Aidan Amcan ile Michelle Yengen doğum günü kızını görmeye gelmişler.”

Ne dediğimi anladığına yemin edebilirdim.

Parmağımı avucunda sıkı ve kıkırdayarak öne atıldı. Onun o bebeklere özgü tombik bacaklarıyla önümde koşmasına izin vererek arkasından kısa ve hızlı adımlarla ilerledim. Köşeyi dönerken bir an düşecek gibi oldu ama onun eline yapışarak ayaklarını hafifçe yerden kestim ve dengesini bulmasını sağladım. On aylıkken yürümeye başlamıştı. İlk kelimesi, altı aylıkken söylediği “anne” olmuştu. Yedi aylıkken ise “baba” demişti ve bunu duyunca içim erimişti.

Ve Camryn haklı çıkmıştı – gözleri benimkiler gibi yeşildi.

“Lily!” dedi Michelle, abartılı bir şekilde. Lily’nin bo-yuna gelmek için çömelerek kocaman açtığı kollarını ona doladı. “Aman Tanrım, ne kadar *büyümüşsün!*” Onun yanaklarına, alnına ve burnuna öpücükler kondurdu. Lily kendisinden geçmiş gibi kıkırdıyordu. “Nom nom nom!” dedi Michelle, onun yanaklarını yiyormuş gibi yaparak.

Kucağında yeğenim Avery ile dikilen Aidan’a baktım. Avery’yi almak için uzandım ama utangaç bir tavırla Aidan’ın göğsüne gömüldü. Ağlamaya başlamamasını umarak geri çekildim. Aidan ise onu yatıştırmaya çalıştı.

“Yürümeye başladı mı?” diye sordu Camryn.

Michelle, Lily’nin peşinden tavanda pembe ve mor renklerde bir sürü uçan balonun durduğu tarafa gitti. Lily balonlara ulaşamayacağını anlayınca bundan vazgeçerek yerdeki hediye yığınınına yöneldi.

Aidan paketlenmiş iki hediyeyi Camryn’e uzattı ve hep beraber Michelle ile Lily’nin yanına gittik. Camryn hediyeleri diğerlerinin yanına koydu.

“Deniyor,” diye cevap verdi Aidan, Avery’nin yürü-mesi konusunda. “Kanepeye tutunarak çevresinde gezi-niyor ama henüz bırakmaya niyeti yok gibi.”

“Tanrım, aynı sana benziyor, ahbap,” dedim. “Zavallı çocuk.”

Aidan’ın kolları boş olsaydı karnıma bir yumruk indireceğinden emindim.

“Çok tatlı,” dedi Camryn, onu almak için uzanırken.

Elbette öyleydi ama kardeşime takılmadan edemezdim.

Avery bir an Camryn delirmiş gibi baktı ama hiçbir sorun çıkarmadan onun kollarına gitmeyi kabul ederek beni babasına laf attığım için cezalandırdı.

Aidan gülmekten kendisini alamadı.

Nancy ile Roger, Natalie ile Blake, Sarah ve yeni erkek arkadaşı neredeyse aynı anda geldiler. Sarah'ın erkek arkadaşının da eski sevgilisinden bir çocuğu vardı. Sonra ise komşularımız Mason ve Lori geldiler. Genç evlilerin ayrıca iki yaşında bir çocukları vardı. Lily her zamanki gibi gösteriş yapmaya niyetlenerek ellerini ve kafasını haliya yaslayarak bezli kışını havaya dikti. Sonra düşmüş gibi yaparak "Ah, ah," dedi ve herkesi güldürdü.

"Şu kıvrırcık sarı saçlara baksana," dedi Michelle. "Camryn bebekken saçları böyle çok açık renk miydi?" diye sordu, yanında oturan Camryn'in annesine.

Nancy onu başıyla onayladı. "Kesinlikle öyleydi."

Herkes geldikten sonra Lily nihayet hediyelerini açtı ve tıpkı annesi gibi şarkı söyleyip dans ederek herkese bir gösteri yaptı. Mumunu üfledikten sonra (aslında onun yerine ben üflemiş sayılırdım) mor renkli kremanın içine gömüldü. Pasta olduğu gibi saçlarına bulaşmış, kirpiklerine yapışmış ve burnuna dolmuştu. Camryn onu ortalığı dağıtmaktan alıkoymaya çalıştı ama nafile. Başarmayacağını anlayınca Lily'yi gönlünce eğlenmeye bıraktı.

Lily günün heyecanı yüzünden konuklar gitmeden önce uyuyakaldı.

"Sanırım banyo yüzünden," diye fısıldadı Camryn, ikimiz Lily'nin yatağının başında dikilirken.

Camryn'in elini tutarak onu odadan çıkardım ve Lily'nin kapısını hafifçe aralık bıraktım.

Sonraki iki saat boyunca beraber kanepede film seyrettik. Film bitince Camryn dudaklarıma bir öpücük kondurarak duş almak için kalktı.

Televizyonu kapatıp kanepeden kalkarak etrafıma baktım. Duştan akan suyun sesi geliyor, sokaktan geçen arabaların gürültüsü duyuluyordu. Bir önceki gün patronumla aramızda geçen konuşmayı düşündüm. Neredeyse iki yıldır orada çalıştığım için, iki haftalık izni hak ettiğimi söylemişti. Ne var ki, Camryn ile yapmak istediğimiz şeyleri düşününce, iki haftanın yeterli olmayacağını biliyordum. Bu iş olayı, Raleigh'ten bir ay ya da daha uzun süreliğine ayrılmak istediğimizde ne yapacağımızı düşünürken çözemediğimiz tek meseleydi. İkimiz de işimizi kaybetmek istemiyorduk, ancak nihayetinde bir sonuca varmıştık: hayallerimizi gerçekleştirip dünyayı gezeceksek, bizi çok korkutan o günlük hayatın rutinine kapılma hatasından kaçınacaksak, bu fedakârlığı yapmaya razı olmak *zorundaydık*.

Bu işlerde sonsuza dek çalışmayacağımızı biliyordum. Eh, olay da buydu zaten.

Ama patronuma önümüzdeki birkaç ay içinde izin günlerimi kullanacağımı söylemiştim. O akşam Camryn'le konuşmadan önce de kendisine işi bırakacağıma dair bir şey söylememeye karar vermiştim.

Kanepeden kalkarak bilgisayar masasının çekmece-sinden bir bloknot aldım ve mutfak masasına geçtim. Camryn'le daha önce gitmek istediğimize dair konuştuğumuz yerleri yazmaya başladım: Fransa, İrlanda, İs-koçya, Brezilya, Jamaika... Masanın ortasında kağıt parçalarından bir yığın oluşana kadar yazdım. Her birini tek

tek katlayıp Camryn'in kovboy şapkasına attığım sırada, banyoda su sesi kesildi.

Camryn ıslak saçları sırtına yapışmış bir şekilde mutfığa girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ancak daha ben cevap veremeden ne yaptığımı fark etti. Yüzünde bir gülümsemeyle yanıma oturdu. Bu iyiye işaretti.

"Belki mayıs ya da haziran gibi yola çıkarız," diye önerdim.

Camryn tarağını ıslak saçlarında birkaç kez gezdiren bunu düşündü. Sonra tarağını masaya bıraktı. "Sence Lily buna hazır mı?" diye sordu.

Başım la onayladım. "Evet, bence öyle. Artık yürüyor. Hiç değilse o yürümeye başlayana kadar bekleyeceğimizi söylemiştik."

Camryn bunu hâlâ kafasında tartsa da kararsız görünmüyordu. O da başını salladı. "Onu erken başlatmamız gerek," dedi.

Kesinlikle diğer ailelere benzemiyorduk. Pek çok anne baba, sırf seyahat etmiş olmak için küçük bir çocukla yurtdışına çıkma fikrini hiç düşünmeden reddederdi. Ama biz öyle değildik. Bunun herkese göre olmadığını kabul ediyordum ama bizim için başka bir olasılık yoktu. Elbette "yurtdışı seyahatlerimiz", Amerika'da yaptığımız yol gezileri gibi olmayacaktı. Yanımızda bir bebekle saatlerce, günlerce, haftalarca arabayla dolaşmak pek akla yatkın değildi - Lily bundan nefret ederdi. Hayır, bu seyahatlerimiz daha çok keşfetmek istediğimiz şehirleri gezmek üzerine olacaktı. Arada fazla dinlenmeden bir şehirden

diğerine gezecektik. Ve maalesef Chevelle'i götürme şansımız olmayacaktı.

Camryn kovboy şapkasını kendisine çekerek elini içinde gezdirdi. "Listeye eklediğimiz bütün ülkeleri yazdın mı?" diye sordu.

"Elbette," dedim.

Muzip bir tavırla gözlerini kıstı. "Yalan söylüyorsun."

"Ne? Hayır, gerçekten yazdım."

Masanın altından çıplak ayağıyla bana bir tekme attı. "Sallama, Andrew."

Sonra kâğıt parçalarını çıkarıp açmaya başlayarak tek tek okudu.

"Jamaika." Kâğıdı bıraktı. "Fransa." Onu da diğerinin üzerine koydu. "İrlanda, Brezilya, Bahamalar, Virgin Adaları, Meksika." Hepsini üst üste yerleştirdi.

Nihayet sonuncu kâğıdı çekerek parmak uçlarıyla bana uzattı. "İçimden bir ses, bunda 'İtalya' yazmadığını söylüyor." Gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

Bu işi becerebileceğimi nereden çıkarmıştım, gerçekten hiç bilmiyordum.

Ben bir kahkaha patlatmamak için uğraşırken kâğıdı açarak içinde yazanı okudu: "Avustralya". Kâğıdı masadaki yığının üzerine bıraktı. "Hile yapmaya kalkıştığın için seni cezalandırmalıyım," dedi, kollarını inatçı bir tavırla göğsünde kavuşturarak.

"Hadi ama," dedim, yüzümü ifadesiz tutmayı başaramayarak. "En azından Brezilya yazan birkaç kâğıt birden atmadım," diye güldüm.

"Bunu ciddi ciddi düşündün, öyle değil mi?!"

Sesinin yüksekliği karşısında irkildim ve ikimiz de koridora, Lily'nin odasının olduğu tarafa doğru baktık.

Camryn masanın üzerinden bana doğru eğilerek dış-
lerinin arasından tısladı. "Seni cezalandırıyorum. Bir hafta
boyunca seks yok." Tekrar geri çekilerek sırtını sandalye-
sine yasladı ve bana sırtıttı.

Tamam, bu iş şaka olmaktan çıkmıştı.

Gururumu ayaklar altına alarak tereddütle, "Hadi
ama, ciddi olamazsın. Sen de bundan benim kadar keyif
alıyorsun," dedim.

"Elbette öyle," dedi. "Ama erkeklerin aksine kadınların
seks yapmadan durabilme kabiliyetlerinin âdeta sihirli güç-
leri olduğunu duymadın mı? Ben *kendimi* tatmin ederim."

"Blöf yapıyorsun," dedim ikna olmayarak.

Gözlerinde gayet ciddi olduğunu belirten bir parıl-
tıyla belli belirsiz başını salladı. "Peki bunu telafi etmek
için ne yapacaksın?"

Hafifçe sırtıttım. "Sen ne istersen." Bir an duraksayıp
çok geç olmadan bir parmağımı kaldırdım. "Tabii küçük
düşürücü, iğrenç ya da adaletsiz bir şey olmadığı sürece."

Yüzündeki gülümseme iyice büyüdü ve ağır ağır san-
dalyeden kalktı. İçten içe bir şey kaçıracağımdan korkarak
her hareketini dikkatle izliyordum. Parmaklarını iç çamaşı-
rının kenarlarına geçirerek aşağı kaydıracakmış gibi yaptı.

Aman Tanrım... cidden mi? Buna ceza mı diyorsun sen?

Kendimi toplamaya çalışarak hiç etkilenmemiş gibi
yapmaya çalıştım ama işin aslı onun için çıldırıyordum.

Camryn benden uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Kendimi tatmin etmeye."

"Ha?"

"Duydun işte."

Tamam, duymuştum tabii ama... işlerin böyle gelişmesini beklemiyordum.

"İyi de... ceza bunun neresinde?"

Duraksayıp döndü ve bana baktı. "Sen de seyredeceksin."

"Bir dakika... ne?"

Onun peşinden gittim. *Kötü cadı!*

Salona geçerek kanepeye uzandı ve başını koluna yaslayarak bir bacağına geriye doğru kırdı.

Kötü, kötü ötesi cadı!

Bana baştan çıkarıcı bir bakış attı ve gözlerimiz buluştuğu anda onun üzerine atılarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Mümkün değil, bebeğim," diye fısıldayarak onu daha da arzulu bir şekilde öpmeye başladım.

Elleri gömleğime yapışırken dili dilime dolandı.

O sırada Lily ağlamaya başladı.

Ben de durdum, Camryn de. Bir an kızgınlıkla birbirimize baksak da, gülümsemekten kendimizi alamadık. Lily normalde hep derin uyurdu. Geceleri çok nadir uyanıyordu. Ama her nasılsa, zamanlaması beni hiç de şaşırtmamıştı.

"Bu kez ben bakayım," dedi Camryn, doğrularak.

Ayağa kalkıp elimi saçlarımdan geçirdim.

Camryn koridorda kaybolduktan sonra mutfığa geçerek masaya oturdum ve bir parça kâğıt daha kopararak üzerine "İtalya" yazdım. Kâğıdı şapkaya attım ve diğerlerini de katlayarak şapkaya koydum.

Birkaç dakika sonra Camryn, Lily'yi uyutmayı başardı, ev tekrar sessizliğe gömüldü. Camryn yanıma geldi ve bir sandalyeye oturarak çıplak bacaklarını kendisine çekip çaprazladı. Bir dirseğini masaya yaslayarak çenesini eline gömdü ve aklında bir şey varmış gibi sıcak bir gülümsemeyle bana baktı.

"Andrew," dedi. "Bunu başarabileceğimize gerçekten inanıyor musun?"

"Neyi kastediyorsun?"

İki kolunu da masaya yaslayarak parmaklarını birbirine kenetledi.

"Lily'yle seyahate çıkmaktan."

Bir an duraksayarak arkama yaslandım. "Evet, bunun üstesinden gelebiliriz bence. Sen öyle düşünmüyor musun?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Camryn, artık yolculuğa çıkmak istemiyor musun yoksa?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, onunla alakası yok. Sadece korkuyorum. Tanıdığım hiç kimse daha önce böyle bir şey denemedi. Bu da beni endişelendiriyor. Ya hayal görüyorsak? Belki insanların böyle bir şeye kalkışmamasının haklı bir sebebi vardır."

İlk başta endişelenmiştim. Onun fikrini değiştirmiş olabileceğinden korkmuştum. O durumda onun isteğine uyardım elbette ama içten içe hayal kırıklığına uğradım.

Tekrar arkama yaslanarak kollarımı Camryn'in yaptığı gibi masaya yasladım. Gözlerimdeki ifade yumuşamıştı. "Bunu başarabileceğimizi biliyorum. İkimiz de aynı şekilde istiyorsak tabii. Bunu sırf birbirimizin istediğini düşündüğümüz için yapmıyorsak, o zaman cevabım evet,

Camryn, bunun altından kalkabileceğimizi *biliyorum*. Birikimlerimiz hesabımızda. Lily'nin okula başlamasına vakit var. Bizi durduracak hiçbir şey yok."

"*Sen bunu gerçekten istiyor musun peki?*" diye sordu. "Bunu sırf bana uymak için yapmadığına yemin edebilir misin?"

Başımı iki yana salladım. "Bunu senin kadar istemeyseydim bile sırf sen istiyorsun diye *yapardım* – ama hayır, gerçekten çok istiyorum."

Yüzündeki belli belirsiz gülümseme şimdi büyümüştü.

"Ayrıca haklısın," diye sözlerimi sürdürdüm. "Korkutucu olduğunu itiraf etmeliyim. Sadece sen ve ben olsaydık böyle olmazdı ama bir an düşünsene. Bunu yapmasak, ne yaparız?"

Camryn düşünceli bir tavırla bakışlarını benden kçırdı. Sonra omuz silkti. "Burada çalışıp çocuğumuzu büyütürüz herhalde."

"Aynen öyle," dedim. "Bu korku, onlarla bizim aramızdaki ince çizgi." Onlar, derken kimi kastettiğimi anlaması için dışarıyı gösterdim. Benzemekten kaçındığımız insanlardan bahsediyordum. Camryn'in yüzünden bana hak verdiğini anlıyordum. Hayatları boyunca bir yere bağlı kalıp çocuk büyütme isteyen insanların yanlış yaptığını da kastetmiyordum. Ama böyle yaşamak *istemeyen*, bundan öte bir şeyler hayal eden, ama korkularının onları daha harekete geçmeden durdurmasına izin verdikleri için yerlerinde sayan insanlardan bahsediyordum.

"Ama ne yapacağız?" diye sordu.

"Her ne istersek," dedim. "Bunu biliyorsun."

“Öyle ama ben sonrasını kastediyorum. Bundan beş, on yıl sonra hayatımız, Lily’nin hayatı ne durumda olacak? Sonsuza dek böyle yaşama fikri hoşuma gitse de, bunu gerçekçi bulmuyorum. Nihayetinde paramız tükenecek. Lily’nin okula başlaması gerekecek. Sonra tekrar buraya döneceğiz ve biz de onlara benzeyeceğiz.”

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. “O ince çizgiyi oluşturan hem korku, *hem de* bahaneler aslında. Bebeğim, bir şey olmayacak. Ne bize, ne Lily’ye. Ne istersek yapacağız, nereye istersek gideceğiz ve hayatımızın tadını çıkaracağız. İstemediğimiz bir hayata razı olmayacağız. Ne olursa olsun, paramız bitmeye başlasa da, iş bulamamak da, Lily’nin okula gitmesi gerekse de, bir yerde çok uzun süre kalma kararı almak zorunda kalsak da, orası bu ev de olsa, yapmamız gerekeni yapacağız. Ama şu an için –” Kesin bir tavırla masayı gösterdim “ – *şu an için* bunları kafaya takmayacağız.”

Bana gülümsedi. “Tamam. Sadece emin olmak istemiştin.”

Başımla onaylayarak masaya uzanıp şapkayı ona doğru ittim.

“Önce sen çek,” dedim.

Şapkanın içine uzandı, ama sonra duraksayıp gözlemini kısarak bana baktı. “İtalya’yı da koydun mu?”

“Evet. Yemin ederim.”

Bu kez gerçeği söylediğimi bildiği için elini şapkanın içine daldırarak kâğıtları karıştırdı. Bir tanesini çekerek elinde tuttu.

“Ne bekliyorsun?” diye sordum.

Kâğıdı bana uzatarak, “Senin okumanı istiyorum,” dedi.

Başımla onaylayarak kâğıdı ondan aldım ve dikkatle açtım. Önce kendim okuyarak, hayal gücümün uçumuzu oraya götürmesine izin verdim. Brezilya için girdiğim bahsi kazanacağıma öyle inanmıştım ki, diğer ülkeleri pek düşünmemiştim. Ama şimdi bahsi kaybettiğime göre hayal kurmak kolaydı.

"Ee?" dedi Camryn, sabırsızlıkla.

Gülümseyerek kâğıdı ön yüzü açık olacak şekilde masaya bıraktım. "Jamaika," diye duyurdum. "Görünen o ki, ikimiz de bahsi kaybettik."

Camryn'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Önümüzde duran o kâğıt parçası, kâğıt ve mürekkepten çok öte bir şeydi. Hayatımızın geri kalanı, resmen başlamıştı.

CAMRYN

40. Bölüm

Hayatımız ne kadar mükemmel, ne kadar harika gidiyordu.

İlkbaharın sonlarına doğru Jamaika'ya gitmek üzere yola çıktığımız o günü dün gibi hatırlıyordum. Lily'nin üzerinde sarı bir elbise, saçlarında ise iki tane çiçekli toka vardı. Montego Bay'e giderken uçakta hiç ağlamamış, hiç huysuzlanmamıştı. Adeta minik bir melekti. Uçaktan indiğimiz ve yeni bir ülkeye adım attığımız anda, her şey bir anda gerçek olmuştu.

Andrew ile ben artık... farklıydık.

Ama o konu biraz bekleyebilirdi.

Bütün bunların üzerinden uzun zaman geçmişti ve en başından başlamak istiyordum.

Uçağa bindiğimiz güne kadar geçen iki ay boyunca, bu işi başarıp başaramayacağımıza dair korkular yaşamıştım. Bunu yapmayı ne kadar istesem de, kendime sık sık Andrew'un haklı olduğunu ve endişelenmemem gerektiğini hatırlatsam da, korkularıma engel olamıyordum. Öyle ki, yola çıkmamıza iki gün kala, neredeyse vazgeçecektim.

Ama Andrew'la ilk tanıştığımız zamanları, bana kıyafetlerini o spor çantasına tıktırmamı söylediği günü hatırlamıştım.

“Önce nereye gidiyoruz?” demiştim, bana çantaya koymam için verdiği gömleği katlamaya girişerek.

Hâlâ dolabını eşeliyordu.

“Hayır, hayır,” demişti. Sesi dolabın içinden boğuk geliyordu. “Önceden hiçbir şeyi belirlemek yok, Camryn. Arabaya atlayıp gideceğiz işte. Harita yok, plan yok-” Başını dolaptan çıkarınca sesini daha net duymuştum. “Ne yapıyorsun?”

Elimde katlamakla meşgul olduğum ikinci gömlekle başımı kaldırıp ona bakmıştım.

“Kıyafetlerini katlıyorum.”

Siyah koşu ayakkabılarını yere bıraktığında yerden tok bir ses gelmişti. Dolabın başından ayrılıp benim yanıma gelmiş ve yanlış bir şey yapmışım gibi yüzüme bakarak gömleği ellerimden almıştı.

“Bu kadar mükemmeliyetçi olma, bebeğim; çantaya tıktır, gitsin.”

Bu çok önemsiz gibi görünen anı, bana o uçağa binme cesaretini veren şey olmuştu. Evde kalsaydım, bunu düşünüp durmaya devam etseydim, elime geçecek tek şey, o andan itibaren korkunun benim, *bizim* tüm hayatımızı kontrol etmesine izin vermek olacaktı.

Şimdi dönüp hayatımıza baktığımda ise beni korkutan tek şey, hayatımızın geri kalanını North Carolina’da geçirmekten son anda sıyrıldığımızı bilmektir.

Jamaika’da üç hafta geçirmiş ve orayı o kadar sevmiştik ki, bir türlü ayrılmak istememiştik. Ama yapacağımız pek çok şey, gideceğimiz pek çok yer olduğunu biliyorduk. Bir akşam oranın yerlileriyle kumsalda takıldıktan sonra Andrew çantanın içine uzanmış, (kovboy şapkasını

mor renkli bir Crown Royal çantayla değiştirmiştik; zira taşımak çok daha kolaydı) ve Japonya'yı çekmişti. Okyanusun öbür tarafını...

Bu hiç beklemediğimiz bir şeydi doğrusu.

Söylememe gerek yok ki, çantayı ve rastgele bir ülke çekme fikrini bu yüzden rafa kaldırmıştık. Sıradaki durağımızın neresi olacağına karar verirken, olduğumuz yeri göz önünde bulundurmaya karar vermiştik: Venezuela, Panama, Peru ve nihayetinde Brezilya. Bütün bu ülkeleri gezmiş, en uzun süreyle Temuco, Şili'de kalmıştık. Tam iki ay boyunca. Gezinler için tehlikeli olduğu bilinen yerlerden, şehirlerden, hatta ülkelerden uzak durmuştuk. Gittiğimiz her yerde, kendimizi o kültürün bir parçası gibi hissetmiştik. Yemeklerini yemiş, etkinliklerine katılmıştık. Dillerini öğrenmeye çalışmıştık. Gerçi Andrew da ben de birkaç cümleden öteye gidememiştik ama olsun.

Evet, tatillerde Amerika'ya geri dönmüştük. Şükran Günü'nü Raleigh'te, Noel'i Galveston'da geçirmiştik. Yeni yılda ise Chicago'daydık. Elbette Lily'nin ikinci doğum gününde de Raleigh'teydik. Genel kontrol için Lily'yi doktoruna götürmüş ve aşılarını yaptırmıştık. Evet, Andrew da kontrole gidiyordu. Tıpkı kızı gibi, ondan da sağlık fışkırıyordu doğrusu.

İlkbahardan önce, Andrew evimizi Natalie ve Blake'e kiralamaya razı olmuştu. Bu iş çok iyi olmuştu doğrusu. Onlar kendilerine bir ev arıyorlardı, bizim de fazladan gelir işimize yarayacaktı. Ayrıca artık fatura ödemek zorunda kalmayacaktık. Bankada hâlâ epey paramız vardı ama böyle seyahat etmek tabii ki parayı gözle görülür miktarda azaltıyordu. Ama yurt dışındayken nasıl para

harcamamız gerektiğini öğreniyorduk. Hostellerde, ucuz otellerde, hatta daha da ucuz olan tatil evlerinde kalıyorduk. Lükse değil, Lily için temiz ve güvenli yerlere ihtiyacımız vardı.

Ama çok para harcamamızı engelleyen asıl şey, hiçbir yerde turist gibi gezmememiz olmuştu. Hediyelik eşya ya da ihtiyacımız olmayan şeyler almıyorduk. Oraya rehber eşliğinde turlara katılmak ya da insanların tatillerde yaptığı şeylere para harcamak için gitmemiştik. Yalnızca gereksinimlerimizi alıyor, zaman zaman da iyi bir yemek ya da Lily'ye yeni bir oyuncak almak için paraya kıyıyorduk.

Ara sıra fazladan para kazanmak için sahneye de çıkıyorduk ama Lily yanımızda olduğu için bunu birlikte yapmamız mümkün değildi. Lily'yi birkaç dakikalığına bile olsa başkasının gözetimine bırakma fikri beni korkutuyordu. O yüzden sahneye çıkmayı tamamen bırakmıştım. Andrew bir süre akustik gitarını çalarak tek başına şarkı söylemişti ama nihayetinde o da vazgeçmişti. Farklı ülkelerin farklı müzik anlayışları vardı. Dilleri bambaşkaydı. Müziğimizin oralarda kendi ülkemizdeki kadar etki yaratmadığını fark etmemiz uzun sürmemiştii.

Lily'nin ikinci doğum gününden sonra Andrew'la ikimiz, yola devam etmeye karar vermiştik. Lily'nin okula başlaması için bir yerde düzen kurmadan önce mümkün olduğunca çok yer görmek istiyorduk. Artık Avrupa'yı görmeye hazırdık. Yaz gelirken, Portekiz'e gitmeye karar verdik.

Andrew ile ben, Jamaika'da o uçaktan indiğimiz anda "büyümüştük". Farklı olduğumuzdan bahsederken kasettiğim buydu. Elbette Lily doğduğunda bu durum bizi

öğrencilerimizle aynı o uçaktan inip yüzümüze vuran
belli rüyaları hatırladığımızda, nihayetinde diğer ülke-
lerde kaybolan bir türk olduğunu anlamakla kalmamış
kızlar beklençisi durumun gerçekliğini de idrak et-
miştik. Yarımadada bizimle erimlerden uzaktaydık. Bun-
dan sonra ne kadar öğrenmek öğrenelim, onda terdidi el-
den bırakamazdık

Artık buradayız

ANDREW

41. Bölüm

Camryn'le tanışmamızdan önceki hayatımı düşünüyordum da, bu denli değişmem bir açıdan korkutucuydu. Lisedeyken oldukça çapkın biriydim. Hatta belki liseden sonra da. Gerçi Camryn beraber olduğum her kadını, eğlencenin dibine vurarak geçirdiğim günleri biliyordu. Bana dair hemen hemen her şeyi biliyordu. Neyse, geçmişimi sık sık düşünüyordum, fakat hiçbir hasret duymuyordum. Yalnızca ara sıra kardeşlerimle geçirdiğim günleri özlemle anıyor ve Camryn'in New Orleans'a ikinci kez gittiğimizde bahsettiği o nostalji hissini duyuyordum.

Oldukça çılgın zamanlar geçirmiş olsam da, geçmişimde yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordum. Ama aynı şeyleri tekrar yaşamak istemezdim. O hayatı aşip aslında hiç hak etmediğim güzel bir eşe ve kız evlada sahip olmuştum.

Bir önceki gün, Aidan ile Michelle'in iki çocuklarının ve yıllarca süren evliliklerinin ardından boşanacaklarını öğrenmiştim. Onlar adına çok üzülmüştüm ama anlaşılan herkesin kaderinde bizim gibi bir arada olmak yoktu. Sürekli işleriyle meşgul olmasalar sorunlarını çözüp çözemeyeceklerini merak ediyordum gerçi. O bar kardeşimi bitirip tüketmiş, Michelle de her şeyimi işine vermişti.

Camryn ile ikimiz onların birbirlerinden nasıl koptuklarını konuşmuştuk. Hatta Lily doğmadan önce onları ilk kez ziyarete gittiğimizde bile bu dikkatimizi çekmişti.

"Tek yaptıkları çalışmak," demişti Camryn, geçen sene bir akşam. "Çalışmak, Avery ve Molly'yle ilgilenmek, televizyon izlemek, sonra da yatmak."

Düşünceli bir tavırla başımı sallayarak onu onaylamıştım. "Evet, iyi ki biz de öyle olmadık."

"Bence de."

Diğer yandan Asher, Lea adında tatlı bir kızla beraberdi. Bir gün aniden Madrid'e taşınmaya karar vermişlerdi. Küçük kardeşim gerçekten iyi yerlere gelmiş, yazılım mühendisi olarak bir işe girmişti. Bu da onun ülke değiştirmesine olanak sağlamıştı. Bunu yapmak zorunda değildi gerçi. Wyoming'de kalmaya devam edebilirdi ama görünen oydu ki, bana sandığımdan daha çok benziyordu. Neyse ki Lea da onun ilgi alanlarını ve kararlı tavrını paylaşıyordu; aksi takdirde ilişkileri bizimkinden çok Aidan ile Michelle'inki gibi bir yola girerdi. Duyduğuma göre Lea internet üzerinden sattığı özel dikim kıyafetlerden iyi para kazanıyordu. Camryn de böyle bir şeyler denemeyi düşünmüştü, ancak dikiş dikmesi gerekeceğini fark edince bundan vazgeçmişti.

Onların Madrid'de yaşıyor olması, bize oraya gittiğimizde kalacak bir yer imkânı sağlamıştı. Asher kira ödememize gerek olmadığı konusunda ısrar etmişti, ancak biz yine de ödemiştik. Camryn, kendi deyişiyle "beleşçi" gibi davranmak istemiyordu.

“Bir dolar,” demişti Asher, sırf onun içini rahatlatmak için.

“Olmaz,” demişti Camryn. “Haftada altı dolar, seksen dört sent. Bir kuruş azını kabul etmem.”

Asher gülmüştü. “Kızım, amma da tuhafsın. İyi bakalım. Haftada altı dolar, seksen dört sent olsun.”

Kardeşimin yanında yalnızca birkaç hafta kalmayı planlamıştık ama bir gece Camryn ile aramızda samimi bir konuşma geçmişti.

“Andrew, belki bir süre burada, Madrid’de kalmalıyız. Ya da belki Raleigh’e geri dönebiliriz. Aslında istemiyorum ama...”

Ona merakla bakmıştım, ancak diğer yandan da aklımdan aynı şeyleri geçirdiğimiz belliydi. “Ne düşündüğünü biliyorum,” demiştim. “Lily’yle seyahat etmek düşündüğümüz kadar kolay değil.”

“Hem de hiç değil.” Camryn düşünceli bir tavırla dalıp giderken yüzündeki ifade sertleşmişti. “Onu bunca yere götürerek sence iyi mi ettik?”

Sonra tekrar bana bakmıştı. Gözlerindeki ifadeden evet, iyi ettik dememi umduğunu anlamıştım.

“Evet, elbette,” demiştim. Bu sözlerimde samimiydim. “İlk gün yola çıkarken de *istediğimiz* şey buydu. Pişmanlık duymamızı gerektirecek hiçbir şey yok. Elbette onun güvenliği için daha farklı davranmak zorunda kaldık. Görmek istediğimiz pek çok yeri atladık, onun rahatını sağlamak için her yerde istediğimizden daha uzun süre kaldık. Ama kesinlikle iyi ettik.”

Camryn usulca gülümsemişti. “Belki ona seyahat aşkı aşılamışsındır,” diye kızarmıştı. “Bilmiyorum...”

“Hayır, bence haklısın,” demiştim.

“O zaman şimdi ne yapacağız?” diye sormuştu Camryn.

Asher ve Lea’nın yanında üç ay kaldıktan sonra tekrar yollara düşmüştük. Amerika’ya dönmeden önce gideceğimiz son bir yer vardı: İtalya. Camryn nihayet bana sürekli İtalya’ya gitme isteğinin altında yatan nedeni itiraf etmişti. On beş yaşındayken babası İtalya’ya yaptığı bir iş gezisinde onu da yanında götürmüştü. Sadece ikisi gitmişlerdi. Babasıyla yaptığı bu seyahatte, kendisini son kez küçük bir kız gibi hissetmişti. Beraber epey vakit geçirmişlerdi. Babası işten ziyade, kızıyla daha çok ilgilenmişti.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” diye sormuştum, Roma’ya doğru yola çıkmadan önce. “Ya oraya döndüğünde anıların mahvolursa? Hani çocukken yaşadığın evin arkasındaki ormana döndüğün gün gibi?”

“Bu riski almaya razıyım,” demişti Camryn, Lily’nin kıyafetlerini bavulumuza yerleştirirken. “Ayrıca oraya babamla geçirdiğim o altı günü baştan yaşamaya gitmiyorum. O günleri *hatırlamaya* gidiyorum. Her detayını hatırlayamadığım bir şeyi mahvedemem ya.”

Oraya vardığımızda, Camryn’in her şeyi hatırladığına şahit olmuştum. Lily’yi alıp onunla İspanyol Merdivenleri’ne oturmuştu. Babası kendisini buraya getirdiğinde orada aynı şekilde oturduklarını tahmin ediyordum.

“Seni çok seviyoruz,” demişti Camryn, Lily’ye. “Bunu biliyorsun, öyle değil mi?” Lily’nin elini avucunda sıkıyordu.

Lily gülümseyerek annesinin yanağına bir öpücük kondurmuştu. "Seni seviyorum, anne."

Sonra Lily, onun bacaklarının arasına yerleşmiş, Camryn ise saçlarını sarı bir örgüyle toplayarak kendi saçları gibi bir omzundan atmıştı.

Gülümseyerek onları seyrederken, üzerinden pek de uzun zaman geçmemiş olan bir günü düşünmüştüm:

"Arkadaşça bir şey olurdu herhalde," demişti. "Bilirsin ya, aynı yemeği paylaşan iki insan gibi."

"Ah," demiştim sırtarak. "Artık arkadaş mı olduk yani?"

"Elbette," demişti, bu tepkim karşısında hazırlıksız yakalanarak. "Sanırım arkadaş sayılırız zaten. En azından Wyoming'e kadar."

Elimi ona uzatmıştım, isteksizce tutmuştu.

"O zaman Wyoming'e kadar arkadaşız," demiştim, ama ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Wyoming'ten sonra da. Mesela sonsuza dek.

Buralara gelmiş olmamız, hâlâ beni şaşkınlığa sürüklüyordu.

Yollarda geçirdiğimiz neredeyse üç yılın ardından, eve dönme vakti gelmişti.

Raleigh'e ve mütevazı, küçük evimize geri dönmüştük. Natalie ile Blake, şehrin öbür yanında yeni bir eve çıkmışlardı. Daha sonra Lily okula başladı. Birkaç yıl boyunca mutlu olmuştuk, ancak içimizde eksik bir yan vardı. Kızımın bizimkileri bile aşan hayalleri, hedefleri ve istekleri olan genç, güzel bir kadına dönüşmesini seyreliyordum. Lily'nin böyle olmasında Camryn'le benim

de payımız olduğunu düşünmek gururumu okşuyordu. Ama diğer yandan da Lily kendi başına bir bireydi ve bizim desteğimiz olmasa da, böyle biri olma ihtimalinin yüksek düşünüyordum.

Onunla daha fazla gurur duyamazdım herhalde.

Bütün bunlar çok geçmişte kalmış gibi görünüyordu. Aslında öyleydi de. Ama bugün bile, Kansas'taki o Greyhound otobüsünde Camryn'le tanıştığımız günü düşündüğümde, anılar kafamda öyle canlı bir şekilde belirliyordu ki, uzansam dokunacağımı zannediyordum. Şöyle bir düşününce, ikimiz de her şeyi arkamıza bırakıp yola düşmeseydik, insanlara ve yargılarına boş vermeseydik, asla tanışamazdık. Camryn bilinmezliğe karşı duyduğu korkunun kendisini ele geçirmesine izin verseydi, Jamaika'ya giden o uçağa asla binemezdik. Hayatımızı gerçekten *kendi* istediğimiz gibi yaşamıştık, insanların beklentilerine göre değil. Risk almış, alışılmadık yolu seçmiş, insanların seçimlerimiz hakkındaki düşüncelerinin hayallerimizle aramıza girmesine izin vermemiş ve keyif almadığımız hiçbir şeyi uzun süre yapmamıştık. Elbette yapmak istemememize rağmen zorunda olduğumuz için yaptığımız pek çok şey vardı – mesela bir süreliğine birkaç fast-food restoranında çalışmak gibi ama bütün bunların hayatımıza yön vermesine izin vermemiştik. Nihayetinde onların galip gelmesine izin vermemenin yolunu hep bulmuştuk. Çünkü tek bir hayatımız vardı. Onu yaşamaya değer kılmak için başka şansımız olmayacaktı. Şansımızı denemiş ve körlemecesine atılmıştık.

Ve bana kalırsa, çok iyi bir iş çıkarmıştık.

Başka ne söyleyebileceğimi bilemiyordum. Hikâyemiz biterken, hayatımız bitmiş değildi ya. Daha önümüzde çok zaman vardı. Camryn ile önümüzde yapacağımız pek çok şey, göreceğimiz pek çok yer, başkaldıracağımız pek çok kural vardı.

Bugün, hayatımızın geri kalanının ilk günüydü. Lily için, bizim için, üçümüzün savunduğu her şey için özel bir gündü. Evet, hikâyemiz bitmişti, ancak yolculuğumuz devam ediyordu; zira öldüğümüz güne dek, hayatı *kıyıda* yaşamaya devam edecektik.

Son Söz

Lily

On Beş Yıl Sonra

“Lily Parrish!” diye seslendi Bayan Morrison, konferans salonundaki sahneden. Kalabalığın arasından arkadaşlarımla ailemin alkışlarını ve ıslıklarını duydum.

Uzanıp mezuniyet kepimi kafamda dengelerken ahşap basamakları çıktım. Kep kafamda bir garip duruyordu. Babam bana takılarak kafamın şeklinin anneme çektiği için bir tuhaf olduğunu, kepin o yüzden bir türlü oturmadığını söylemişti.

Ben sahnede yürürken alkışlar, bağırışlar ve ıslıklar daha da yükseldi. Kalbim küt küt atıyordu. Çok heyecanlıydım. Sanırım yirmi dakikadır yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Müdür Hanover bana diplomamı uzattı. Alkışlar iyice arttı. Ön sıradaki annemle babama baktım. İkisi de yerlerinden kalkmışlar, gözlerinde heyecanlı bir bakışla beni seyrediyorlardı. Annem bana birkaç öpücük yolladı. Babam ise göz kırparak beni alkışladı. İkisi de benimle öyle gurur duyuyorlardı ki, boğazıma bir yumru oturduğunu hissettim. Onlar olmasa şu an geldiğim noktaya ulaşmam

mümkün değildi. Annemle babamdan daha iyi bir aile hayal edemezdim.

Mezuniyet töreni sona erdikten sonra erkek arkadaşım Gavin ile kalabalığın arasında ilerleyerek annemle babamı bulmaya çalıştık.

Annem beni kollarına alarak alnıma bir öpücük kondurdu. "Başardın, Lily!" dedi, beni kucaklarken. "Seninle gurur duyuyorum!" Sesinden gözyaşlarına boğulmak üzere olduğu belliydi.

"Anne, sakın ağlama. Rimelin akar."

Annem parmağıyla gözlerinin altını sildi.

Sonra babam da beni kucakladı. "Tebrikler, canım kızım," dedi.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek onun yanına bir öpücük kondurdum. "Teşekkürler, babacığım." Sonra beni yanına çekerek elini korumacı bir tavırla belime yasladı.

Bu sırada Gavin'i baştan aşağı süzerek kötü kötü bakmayı da ihmal etmedi. İki yıldır beraber olmamıza karşın, onu her gördüğünde aynı şekilde tepki veriyordu. Ama o anda, bunu eğlence olsun diye yapmıştı. Büyük ihtimalle. Babamın Gavin'e güven duyması ve yanımızda kendisi ya da annem *olmadan* buluşmamıza izin vermesi bir yıl sürmüştü. Çok utanç verici bir durumdu doğrusu. Ama onun aşırı korumacı tavrı Gavin'i uzaklaştırmayı başaramamıştı. Bana kalırsa bu, annemle babamın ona saygı duyması için yeterli olmuştu.

Gavin gerçekten harika biriydi ve içten içe annemle babamın bunun farkında olduklarını biliyordum.

"Tebrikler, Gavin," dedi babam, onun elini sıkarken.

"Teşekkür ederim." Gavin hâlâ babamdan biraz korkuyordu. Bence çok şirin bir şeydi bu.

Annemle babam evde benim için büyük bir mezuniyet partisi veriyorlardı ve herkes gelmişti. Cidden *herkes*. Birkaç yıldır görmediğim pek çok kişi oradaydı: Asher Amcam ile Lea Yengem ta İspanya'dan çıkıp gelmişlerdi! Aidan Amcam kuzenlerim Avery ile Molly'yi, ayrıca yeni eşi Alice'i getirmişti. Büyükkannelerim Marna ve Nancy Nine (kendisine içinde *büyük* geçen hiçbir şekilde hitap edilmesini istemiyordu) de oradaydı. Ninemin sağlığı pek iyi değildi. Skleroz hastalığı vardı.

"Aman Tanrım, kızım ya, resmen beni bırakıp gidiyorsun!" dedi en yakın arkadaşım Zoey, bana yaklaşıırken. Burada, Raleigh'te beraber büyümüştük; tıpkı onun annesi Natalie ve *benim* annem gibi.

"Aynen ya! Düşününce sinir oluyorum ama ziyarete geleceğim!" Onu sıkıca kucakladım.

"Evet," dedi. "Ama seni acayip özleyeceğim."

"Sana söyledim ya," dedim. "Daha yakın olalım diye Boston'a taşınabilirsin."

Gözlerini devirerek geri çekildi ve bir sıçramada mutfak barındaki tabureye yerleşirken omuzlarına dek uzanan koyu renk saçları uçtu. "Seninle Boston'a taşınmayı bırak, görünüşe göre North Carolina'da da çok uzun süre kalamayacağım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Onun yanındaki bar taburesine yerleştim. Cole Dayım elinde birkaç boş bira şişesiyle mutfığa girdi ve onları çöp kutusuna attı.

Zoey içini çekerek dirseklerini bara yasladı ve parmağını birkaç saç tutamına dolayarak çevirdi. "Annemle babam San Francisco'ya taşınıyorlar."

"Ne? Sen ciddi misin?" Buna inanamamıştım.

"Evet."

Buna üzölmüş müydü, yoksa ne hissedeceğini bilemiyor muydu, doğrusu çözememişim. "Kulağa harika geliyor," dedim, onu heveslendirmeyi umarak. "Sen taşınmak istemiyor musun?"

Zoey kollarını bardan geri çekerek bacak bacak üstüne attı. "Ne düşüneneğimi bilmiyorum, Lil. Evden çok uzak bir yer. Bir üst sokağa taşınmıyoruz ki."

"Haklısın," dedim. "Ama yani, *San Francisco*'dan bahsediyoruz! Oraya gitmeyi nasıl isterdim."

Hafif de olsa gülümsedi.

Cole Dayım olanca azametiyle buzdolabından birkaç bira şişesi daha alarak parmaklarının arasına sıkıştırdı. Yanımızdan geçerken bana gülümsedi ve ağzına kadar dolu olan salona yöneldi.

Dayım harika biriydi. Buraya geldiğinde bana içine iki yüz papel sıkıştırılmış bir tebrik kartı vermişti.

"Zoey, bence bu harika bir haber. Ayrıca California'ya gelip en yakın arkadaşımı ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum. Evet. Bunu söylemek bile hoşuma gitti. *California*." İki elimi abartılı bir şekilde kaldırdım.

Zoey güldü. "Seni gerçekten çok özleyeceğim, Lil."

"Ben de öyle."

O sırada Zoey'nin annesi arkasında babasıyla mutfğa girdi. "Lily'ye haberleri verdin mi?" diye sordu, buzdolabını açarken.

"Evet, şimdi söyledim."

"Ne düşünüyorsun, Lily?" diye sordu annesi.

Babası Zoey'nin saçlarına bir öpücük kondurarak karısının uzattığı birayı aldı ve muhtemelen sigara içmek üzere dışarı yollandı.

"Onun için heyecanlanıyorum," dedim. "Ben üniversite için Boston'a taşınıyorum. O ise California'ya. Çocukken olduğu gibi her an beraber olamayacağız belki ama sürekli aynı yerde takılı kalmamak da kulağa güzel geliyor."

"Sen hiç şüphesiz Andrew ve Camryn Parrish'in kızı-sın, orası kesin," dedi Zoey'nin annesi, sırtarak.

Gururla gülümseyerek bar taburesinden yere indim ve üçümüz beraber salona geri döndük.

"Şeref!" dedi babam odanın ortasında birasını havaya kaldırarak. Bana doğru bakıyordu. Yeşil gözlerimiz birbirinin aynısıydı. "Küçük kızımız Lily'ye. Üniversite-deki herkese bu iş nasıl yapılmış, göster!"

Herkes içkisinden bir yudum aldı. "Lily'ye!"

Akşam çökene dek günün geri kalanını ailemle, arkadaşlarımla ve Gavin'le geçirdim. Onu çok seviyordum ve birbirimize bir hayli benziyorduk. Gavin buraya Arizona'dan taşınmıştı. Onun gelişinden kısa süre sonra tanışmıştık. Okul dolabı benimkiyle aynı duvardaydı ve çoğu dersimiz ortaktı. Onu ilk fark eden Zoey olmuştu. Gerçi o flörtçü tavırları yüzünden buna pek şaşırmamıştım. Gavin'in geldiği ilk gün Zoey'nin bana, "Bu çocuk benim *olacak*. İzle de gör," dediğini hatırlıyordum. Benim

hiçbir zaman aralarına girmek gibi bir niyetim olmamıştı ama görünen o ki, Gavin gibi biri için Zoey çok aşırıydı. Belki nihayetinde Gavin'le bir araya gelmemizin sebebi Zoey bile olabilirdi. Hakkını teslim etmek gerekirdi; o olmasaydı Gavin hiçbir zaman kendisini onun yerine benimle konuşmak için zorlama isteği duymayabilirdi.

Gavin benimle ilgilendiğini açık ettiği anda, Zoey onu boş vermişti.

Gerçi bütün bunlar çok tuhaftı; çünkü Gavin'le birbimize öyle çok benziyorduk ki, bizi âdeta kader bir araya getirmişti. İkimiz de aynı üniversiteyi amaçlıyorduk. Aynı müziklerden, filmlerden, kitaplardan ve televizyon programlarından hoşlanıyorduk. İkimiz de sanattan ve tarihten keyif alıyorduk ve hayatımızın bir noktasında Afrika'yı gezmenin nasıl olacağını merak etmiştik. Gavin arkeolojiye meraklıydı. Ben de arkeolojik bulguların korunmasıyla ilgileniyordum.

Gavin ilk erkek arkadaşım ya da öpüştüğüm ilk kişi değildi. Ama diğer her konuda ilkleri onunla yaşamıştım. Hayatımı ondan başka biriyle geçirmeyi hayal bile edemiyordum.

İlişkimizin geleceğinin annemle babamınki gibi olacağını umut ediyordum. Evet, gerçekten en büyük umudum buydu.

Mezuniyetin ardından bütün yazı annem ve babamla geçirdim. Tatilin bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordum; çünkü beraber geçireceğimiz çok fazla zaman olmadığının farkındaydım. Sonbahar geldiğinde üniversiteye gittim. Annemle babamın ise en az benimkiler kadar

büyük planları vardı. Beni yetiştirmek için her şeylerini vermişlerdi ama ben üniversiteye geçip Gavin'le birlikte kendi hayatıma başlayınca, onlar da kendi hayallerini gerçekleştirmek için yollara düşeceklerdi.

Onların adına çok mutluydum. Her geçen gün onları daha çok özlesem de *çok* mutluydum.

Hiçbir zaman bana posta göndermeyi unutmuyorlardı. Elektronik postayı kastetmiyordum – elle yazılmış, gerçek mektuplardan bahsediyorum. Arjantin, Brezilya, Kosta Rika ve Paraguay'ın pullarını taşıyan mektuplardan tutun da İskoçya'dan, İrlanda'dan, Danimarka'dan ve Avrupa'nın türlü yerlerinden gelen mektuplara kadar hepsini saklamıştım. Annemle babamın böyle özgür ruhlu, azimli ve dünyaya âşık kimseler olmaları çok hoşuma gidiyordu. Onlara büyük hayranlık duyuyordum. Benden biraz daha büyükken yaptıkları şeylere ilişkin anlattıklarına bakılırsa, hayatları daha birbirleriyle tanışmadan önce zorluklarla doluymuş ama nihayetinde her şey yerli yerine oturmuş. Annem bana geçmişinden ve ne kadar bunalımlı olduğundan bahsetmişti. Gerçi çok fazla ayrıntıya girdiğini söyleyemezdim. Bir şeyleri içinde tuttuğunu hissedebiliyordum ama ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım, babamla ikisinin daima yanımda olacaklarını bilmemi istemişti.

Sanırım kendisinin zor zamanlar yaşarken yaptığı gibi yanlış kararlar alabileceğimden endişeleniyordu ama dürüst olmak gerekirse ben mutsuz olduğumu hayal bile edemiyordum.

Annem bana babamla tanışmalarını da anlatmıştı. Onca yer varken, kalkıp da Greyhound otobüsünde tanışmaları

olacak şey değildi. Buna çok gülmüştüm. Ama onları ve beraber atlattıkları şeyleri düşününce, onlara hayranlık duymaktan kendimi alamıyordum.

Anneme bakılırsa, babam o zamanlar biraz hovardaymış. Dediğine göre babamın Gavin'e ısınmasının bu kadar uzun sürmesinin asıl nedeni, kendisinin eski hallerini hatırlamasıymış. Annem o konuda da pek ayrıntıya girmemişti ama... hay aksi, babam demek ki cidden... Iyy! Neyse, boş verin.

Ama annemle babamdan çok şey öğrenmiştim. Bana hayatın ne kadar değerli olduğunu, her saniyesinin kıymetini bilmemi söylemişlerdi. Zira her saniye, yaşayacağım son an olabilirdi. Babam özellikle kendim olmam, inandığım şeyleri savunmam ve kendi fikirlerimi söylemem konusunda beni çok teşvik etmişti. İnsanların beni kendilerine benzetmeye çalışacağını ama buna kanmamam; zira daha farkına bile varmadan onlara benzeyeceğimi söylemişti. Annem ise her daim dünyada aptal işlerde çalışmaktan, fatura ödemekten ve toplumun bir kölesi olmaktan çok daha öte bir şeyler olduğuna vurgu yapmıştı. Kimin ne dediğine aldırmamamı, hayatımı istemediğim şekilde yaşamak zorunda olmadığımı söylemişti. Gideceğim yolu *ben* seçecektim. Hayatımın diğer insanların tekdüze hayatlarından oluşan zincire karışıp gitmesini engelleyecek, onu hatırlamaya değer kılacaktım. Nihayetinde bütün seçimlerim bana ait olacaktı. Elbette bu her zaman kolay olmayacaktı. Bir süre hamburger köftesi çevirmek ya da tuvaletleri ovalamak zorunda kalabilirdim, sevdiğim insanları kaybedebilirdim, her günüm bir önceki kadar güzel geçemeyebilirdi. Ama zorlukların beni yıldırmasına izin vermediğim sürece, bir gün istediğim şeylere

ulaşacaktım. Ne olursa olsun, kimi kaybedersem kaybedeyim, sonsuza dek üzüntü yaşamayacaktım.

Ama bana kalırsa annemle babamdan öğrendiğim en önemli şey sevgiydi. Beni elbette koşulsuzca seviyorlardı ama birbirlerine olan sevgilerinden bahsediyordum. Evli pek çok çift tanıyordum – çoğu arkadaşımın annesiyle babası hâlâ evliydi ama birbirlerine annemle babamdan daha bağlı olan kimse görmemiştim. Onları bildim bileli, ayrılmaz bir çifttiler. Aralarında birkaç tartışma geçtiğini hatırlıyordum, ancak hiç kavga ettiklerini duymamıştım. Hem de hiç. Evliliklerini bu kadar güçlü kılan neydi, bilmiyordum ama her ne ise, o sihrin bir kısmının bana da geçtiğini umuyordum.

Gavin yurttaki odama girerek kapıyı arkasından kapattı ve yatağımın ucuna oturdu. “Sizinkilerden yine mektup mu gelmiş?”

Onu başımla onayladım.

“Şimdi neredeler?”

“Peru,” dedim başımı eğip mektuba bakarak. “O tarafları çok seviyorlar.”

Elini beni rahatlatmak istercesine dizime yasladı. “Onlar için endişeleniyorsun galiba.”

Tekrar usulca başımı salladım. “Evet, her zamanki gibi. Bazı yerler cidden tehlikeli. Onların başına–”

Gavin uzanıp çenemi hafifçe tuttu. “Bir şey olmayacak. Bunu biliyorsun.”

Belki de haklıydı. Annemle babam iki yıldır sırt çantalarıyla dünyayı dolaşıyorlardı ve o ana dek karşılaştıkları en büyük tehlike – en azından bana söyledikleri kadarıyla – babamın bir kez soyulması ve bir seferinde de

pasaportlarıyla ilgili bir sorun yaşamış olmalarıydı. Ama yanlarında sadece sırt çantalarıyla tek başlarına seyahat ederken başlarına her türlü şey gelebilirdi.

Görünen o ki, iş endişelenmeye gelince daha çok aneme benziyordum.

“İki yıl sonra onlar da senin için endişelenmeye başlayacak,” diye ekledi Gavin, dudaklarıma küçük bir öpücük kondurarak.

“Sanırım öyle,” dedim gülümseyerek onun yataktan kalkmasını seyrederken. “Muhtemelen bir aslanın bana pençe atıp atmadığını merak etmekten annemin gözüne uyku girmeyecek.”

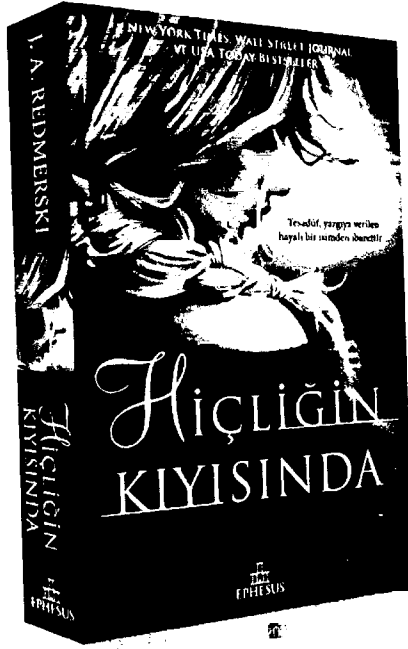
Gavin’in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

Altı ay önce, üniversitenin ardından Afrika’ya gitmeye karar vermiştik. İlk tanıştığımızda bu sadece sohbet ederken konusu açılmış olan bir şeydi. Ortada bir fikir yoktu. Ama artık hedefimiz bu olmuştu. En azından şimdilik. İki yıl içerisinde pek çok şey değişebilirdi.

Mektubu katlayarak zarfa geri koydum ve komodine bıraktım.

Gavin elini bana uzattı. “Hazır mısın?” diye sordu ve elini tutarak yataktan kalktı.

Arkadaşlarımızla beraber Gavin’in doğum gününü kutlamak üzere odadan çıktık ve koridora adım attığımda, kapıyı usulca arkamdan kapatmadan önce komodinde duran mektuba bir kez daha baktım.

Yirmi yaşındaki Camryn, alışılmışın dışında bir yaşam tarzı düşlemektedir. Fakat başına gelen trajediler bu yaşamı kendisinden zorla çekip alınca, ilk bulduğu otobüse atlayarak varış noktasını bilmediği bir yolculuğa çıkar. Çıktığı bu kendini yeniden keşfetme yolculuğunda, kendisi gibi nereye gideceğini bilmeyen, Andrew Parrish adında biriyle tanışır. Fakat Andrew'un da bazı karanlık sırları vardır...

Andrew yolculukları esnasında Camryn'e kimseye bağlı kalmadan, içinden geldiği gibi yaşama, en derin ve kuytu arzularına teslim olma sanatını öğretir. Ancak Andrew'un ondan gizlediği sır yolun sonunda kendisini beklemektedir. Bu sır ikiliyi bir araya getirebilecek müdir, yoksa onları sonsuza dek birbirlerinden ayrılmaya mı mahkûm edecektir?

"Hiçliğin Kıyısında mı? 'Muhteşemliğin Kıyısı'na ne dersiniz? Çünkü şu anda tam olarak bu durumdayım."

-USA Today